

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

— ❁ —
An unbreakable bond.
A fate uncertain.
An impossible choice.
— ❁ —

CHAINED

MOLOTOV BETROTHAL BOOK 3

FATE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Zincirlenmiş Kader

Molotov Nişanı: Kitap 3 Anna

Zaires

♠ Mozaika Yayınları ♠

İçindekiler

1. [Alina](#)
2. [Alexei](#)
3. [Alina](#)
4. [Alexei](#)
5. [Alina](#)
6. [Alexei](#)
7. [Alina](#)
8. [Alexei](#)
9. [Alina](#)
10. [Alexei](#)
11. [Alina](#)
12. [Alexei](#)
13. [Alina](#)
14. [Alina](#)
15. [Alina](#)
16. [Alina](#)
17. [Alexei](#)
18. [Alina](#)
19. [Alexei](#)
20. [Alina](#)
21. [Alexei](#)
22. [Alina](#)
23. [Alexei](#)
24. [Alina](#)
25. [Alexei](#)
26. [Alina](#)
27. [Alina](#)
28. [Alina](#)
29. [Alexei](#)
30. [Alina](#)
31. [Alexei](#)

32. [Alina](#)

[Alina](#)

[Anna Zaires'in Twist Me kitabından alıntı](#)

[Anna Zaires ve Charmaine Pauls'un Dark Prince's Captive kitabından alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Anna Zaires ve Dima Zales

www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

İnceleme amaçlı kullanım dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir imtiyazı olan Mozaika Publications tarafından yayınlanmıştır.

www.mozaikallc.com

Kapak tasarımı: Alex McLaughlin

Fotoğraflar: Regina Wamba www.reginawamba.com

e-ISBN: 979-8-89796-025-5

ISBN: 979-8-89796-024-8

Bölüm 1 Alina

Pilotun uçağımızın Cenevre'ye inişe geçtiğini duyurması, beni saran yoğun uyku sisini dağıtır. Gözlerimi açmaya çalışırım, ama şişmiş ve kumlu hissedirim, göz kapaklarım yapışmış gibidir. Alexei'nin kollarında ağlarken tekrar uykuya dalmış olmalıyım. Vazgeçip gözlerimi kapalı tutuyorum. Başım yeniden zonkluyor ve mide bulantım geri geliyor. Mide bulantımın hamileliğimin erken döneminden mi yoksa beynimi yiyen tümörden mi kaynaklandığını bilmiyorum ve pek de umursamıyorum. Ayrıca, iniş yaptığımızda beni nelerin beklediğini bildiğim için midem isyan ediyor olabilir.

Uyanık beyin ameliyatı.

Kemoterapi.

Radyasyon.

Bebeğimizi kaybetmek.

Nedense, sonuncusu kabullenmesi en zor olanı. Ameliyat ve tedaviye devam edersem, içimdeki minik embriyo -ki kız olduğuna eminim- hayatta kalamayacak. Ama devam etmezsem, *ben* hayatta kalamayacağım ve Alexei buna izin vermeyecek.

Yine ağlamak istiyorum.

Aynı zamanda, benimle birlikte bu süreci sonuna kadar götürmeye kararlı olduğu için ona acınacak ve utanç verici bir şekilde minnettarım. Beni gerçekten hasta gördüğünde kararlılığı ne kadar sürecektir bilmiyorum, ama bir parçam ona inanmak, ona güvenmek istiyor. Seçme şansım da yok zaten. Beni kardeşlerimin yanına, eve gitmeme izin vermiyor... ve içimdeki sapkın bir parçam da bunun için minnettar.

Sıcak, ağır bir el çıplak koluma konuyor ve onu nazikçe okşuyor. Boğazımdaki yanıcı düğümü yutuyorum ve gözlerimi zorla açarak yeni kocamın yoğun, karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Alexei'nin yüzü hâlâ gergin, hâlâ yorgun. Yatdan ayrıldığımızdan beri hiç uyudu mu acaba? Nedense, sanmıyorum.

Ona dokunma, onu yatıştırma dürtüsü yeniden ortaya çıkıyor. Bu sinsî bir şey, ağzının acımasız, alaycı kıvrımı şimdi bir vaat gibi görünüyor

sert, acımasızca şekillendirilmiş yüz hatları bana acı verecek kadar tanıdık geliyor. Her şeye rağmen, dokunuşunda tüylerim diken diken oluyor, yakınlığında kalp atışlarım hızlanıyor ve biliyorum ki, eğer eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırsa, aramızdaki kavurucu sıcaklık tüm mantığı, tüm gerçekliği yakıp kül edecek.

Ama o bunu yapmayacak. Çünkü yakında ineceğiz ve doğrudan kliniğe gideceğiz, orada doktorlar kafatasımı açacak ve mümkün olduğunca tümörü çıkaracaklar.

Bu düşünce, yüzüme vurulmuş ıslak bir bez gibi.

Bir başka mide bulantısı dalgasına karşı yutkunup oturuyorum. "Giysilerim nerede?"

Denizaltı yolculuğuna çıkmadan önce bir elbise giyiyordum, ama bir şekilde bu özel jete bindik, ama şu anda üzerimde sadece bana çok büyük gelen onun siyah tişörtü var.

"Daha rahat uyuyabilmen için kıyafetlerini çıkardım," diyor Alexei ayağa kalkarken. Daha önce fark etmediğim küçük bir kapıya doğru yürüyor ve onu açıyor, içinde sadece giydiğim elbise ve iç çamaşırlarımın bulunduğu küçük bir dolap ortaya çıkıyor. Bana dönerken yüzünde özür diler bir ifade var. "İkimiz için de temiz kıyafet almayı düşünmemişim. Kusura bakma."

"Sorun değil." Sanırım, bizi dünyanın öbür ucundan buraya nasıl getireceğini düşünmekle meşguldü. Yine de en azından makyajımı yapmış olmayı dilerdim. Gözlerimin ne kadar şiş olduğunu hissedebiliyorum ve eminim berbat görünüyorum.

Ve en kötüsü daha başlamadı bile.

Keşke kafamdaki o sesi kapatabilsem, annemin sesine şüpheli bir şekilde benzeyen sesi. *Ölmek üzereyken* nasıl görüldüğüm kimin umurunda? Gerçekten önemli olan şeylere odaklanmam lazım, saçlarımın bir anda mı yoksa parça parça mı döküleceği gibi sığ bir şeye değil.

Alexei iç çamaşırlarımı ve elbiseyi getirerek yatağa geri dönüyor. Sessizce bana uzatıyor ve onun, burada, onun önünde giyinmemi beklediğini fark edince kızarıyorum. O benim kocam ve tohumları hala uyluklarımda kurumuş durumda olduğu için bu mantıksız bir beklenti değil. Ama yine de yüzüm yanıyor, kıyafetleri ondan kapıp yataktan atıyorum, ani hareketin eşlik ettiği mide bulantısını görmezden gelerek.

"Hemen dönerim," diye mırıldanarak banyoya doğru koşarım. En azından duş almam lazım.

"Fazla vaktin yok," diye Alexei arkamdan sesleniyor. "On yedi dakika sonra iniş yapacağız."

"Anladım!" Hızla gömleğini çıkarıp küçük duş kabinine giriyorum. Saçımı yıkayıp kurutacak vaktim yok, bu yüzden saçımı balerin topuzu şeklinde topluyorum ve seks maratonumuzun izlerini silmeye odaklanıyorum.

İşimi bitirince kendimi kurulayıp giydiğim kıyafetleri giydim ve saçımı daha sanatsal bir dağınık topuz haline getirdim. Beklendiği gibi yüzüm felaketti, solgun, lekeli bir cilt ve şişmiş gözler, ama doktorların umursayacağını sanmıyorum. Alexei gördüklerini beğenmezse... neyse. Benim yanımda kalarak hata yaptığını ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

Alexei sabırsızlıkla bekliyor. "Yerlerimize geçmeliyiz. Gidelim."

Cevap veremeden, beni uçağın ana kabinine götürüyor. Kabin geniş ve lüks, bu da beni hiç şaşırtmıyor. Benim ailem gibi, Leonovlar da aşırı zengin ve servetlerini kullanmaktan hiç çekinmiyorlar.

Ruslan, Alexei'nin küçük kardeşi, yanına oturduğumuzda dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. Fırtına grisi gözleri, benim bakışlarımla karşılaştığında alışılmadık bir şekilde nazik. "Selam," diyor yumuşak bir sesle. "Nasılsın?"

Birkaç gün önce, "Sence nasıl?" gibi alaycı bir cevap verirdim. Ama kavgacı davranacak enerjim yok ve sert yüz hatlarındaki endişede o kadar samimi bir şey var ki, göğsüm istenmeyen bir duygu ile sıkışıyor.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum ve tekrar ağlamaya başlamak gibi utanç verici bir şey yapmamak için kemerimi bağlamaya odaklanıyorum. Ruslan'ın beni gerçekten umursamadığını biliyorum, hatta muhtemelen benden nefret ediyor, ama kardeşini ve benim teşhisimin onun için ne anlama geldiğini umursuyor... ve mantıksız bir şekilde, ben de öyle.

Alexei, ben on beş yaşındayken ailelerimizi manipüle ederek bizi nişanlamamalıydı. On yıl boyunca beni takip etmemeli ya da beni evliliğe zorlamak için kardeşimin Idaho'daki malikanesine baskın yapmamalıydı. Ve kesinlikle benim rızam dışında beni hamile bırakmamalıydı. Ama o tüm bunları yaptı, çünkü beni istiyordu. Benim hayali bir versiyonumu, buna hala inanıyorum, ama ne olursa olsun, yaptığı her şey için ona kızgın olsam da, ona empati duymaktan kendimi alamıyorum.

Bir şeyi çok istemek ve sonunda elde etmek, ama sonra acımasız bir kader kaprisinin onu elinden alması korkunç bir şey olmalı

... Bir şeyi istememek, sana zorla dayatılması ve geç de olsa onu korumak için her şeyi yapacağını fark etmek kadar korkunç bir şey olmalı.

Elim bilinçsizce karnımı kapattı ve başımı kaldırıp Ruslan'ın ona baktığını gördüm. Yine kızardım, elimi çektim ve bakışlarımı dairesel pencereye sabitledim. Alexei'nin kardeşi durumdan tamamen haberdar olduğundan eminim, ama yine de, özellikle de durumun gidişatı göz önüne alındığında, henüz belli olmayan hamileliğimi herkese duyurmak doğru gelmiyor.

Dışarıda, kalın bulutlar dağılmaya başlıyor ve kartpostal güzelliğindeki Cenevre Gölü ile karlı Alpler'in zirveleri ortaya çıkıyor. Normalde manzarayı keyifle izlerdim, ama şimdi sadece gözlerimi kapatıp, inişimiz hızlandıkça motorların değişen uğultusunu dinliyorum.

Koltuk kolunda büyük bir erkek eli benim elimi kaplıyor ve bakmadan da Alexei'nin bana sıcaklığını ve gücünü verdiğini biliyorum. Kötü olan kısmı ise, buna ihtiyacım olması. Dokunuşu beni boğan soğuk korkuyu biraz olsun uzaklaştırıyor ve bir parçam, sadece ikimiz ve sonsuz okyanusla birlikte, onun benim en büyük düşmanım, en büyük korkum olduğu eski güzel günlere geri dönmeyi diliyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, jetin gövdesinden çıkan tekerleklerin gıcırdayan gürültüsünü duyuyorum ve tekerlekler piste temas ettiğinde hafif bir sarsıntı hissediyorum.

İşte bu.

Vardık.

Birkaç dakika içinde, lüks bir elektrikli SUV'nin bizi beklediği küçük bir özel havaalanına iniyoruz. Alexei arka koltuğa oturmamda bana yardım ederken, Ruslan sürücünün yanına oturuyor ve yola çıkıyoruz. Arabanın yumuşak, sessiz sürüşü tersine sinir bozucu.

Sarsıntılar ve çarpmalar, motorun gürültüsü, nereye gittiğimizi ve orada ne olacağını düşünmemi engelleyecek her şey istiyorum.

Sanki aklımı okumuş gibi, Alexei elini uyluğuma koyar. "Her şey yoluna girecek." Sesi alçak ve karardır. "Sana zarar vermeyecekler, söz veriyorum. Her adımda yanında olacağım." Gözleri benimkilere takılırken, karanlık bakışları sarsılmazdır.

İçimdeki gerginlik biraz azalır. Bu sözün neden bir fark yarattığını bilmiyorum, ama yaratıyor. Hâlâ onun karısı olmak istemiyorum, hâlâ beni istemediğim halde bağladığı için ona kızgınım, ama onun hâlâ beni istediğini, bu korkunç şeyle benimle birlikte yüzleşmekten korkmadığını bilmek, garip bir şekilde içimi rahatlatıyor.

Yolculuğun geri kalanında elini bacağımda tutuyor ve ben çekmiyorum. Yaklaşan olaydan dikkatimi başka yöne çekmek için, bakışlarımı onun eline sabitliyorum, kısa, keskin bir şekilde kesilmiş tırnaklarının kusurlu oval şeklini, nasırlı parmaklarının kenarındaki küçük yara izlerini, koyu bronzlaşmış cildinin altındaki damarları inceliyorum. Güçlü, pürüzlü bir el, korkutucu bir vahşete... ve daha da korkutucu bir şefkate sahip bir el.

Sonunda vardık, birkaç yüzyıl önce inşa edilmiş gibi görünen dört katlı güzel bir binanın önüne park ettik. Gözlerimi kırıp nihayet etrafa bakındım. Cenevre'ye birden fazla kez gelmiştim ve tam olarak nerede olduğumuzu bilmesem de, parke taşlı sokaklar ve turistlerin varlığı, popüler Eski Şehir bölgesinden çok uzak olmadığımızı gösteriyordu.

En sonuncu teknolojiye sahip bir tıp merkezinin bulunmasını beklediğim bir yer değil, ama ben ne bilirim ki? Burası güzel bir bölge, orası kesin.

Alexei, sanki engelliymişim gibi arabadan inmeme yardım ediyor, ama umurumda değil. Elinin belime dokunması, ağırlığı ve sıcaklığıyla nazikçe destek olması da umurumda değil. Dizlerim zayıf ve titriyor, kalbim çok hızlı atıyor. Binaya giriyoruz. İçerisi çok daha modern görünüyor, resepsiyon alanı yatıştırıcı mavi-gri tonlarda dekore edilmiş. Resepsiyon masasının üzerinde kil saksılarda canlı bitkiler dizili, serin iç mekana canlılık ve sıcaklık katıyor, resepsiyon masasının sağındaki iki metrelik yemyeşil saksı da öyle.

Resepsiyon görevlisi, onlu yaşların sonlarında görünen güzel bir sarışın, bize yaklaşmadan, arkasındaki kapılar açılıyor ve beyaz önlüklü iki orta yaşlı adam çıkıyor. Geniş, sıcak gülümsemelerle bize yaklaşırken, zorlukla yutkunuyorum.

"Bay ve Bayan Leonov," kısa boylu olanı hafif aksanlı İngiliz İngilizcesi ile konuşur. "İkinizle tanışmak büyük bir zevk. Ben Dr. Ingels, bu da meslektaşım Dr. Fasseau. Dr. Kressler ile birlikte çalışıyoruz. Dr. Fasseau ameliyatı gerçekleştirecek, ben de ona asistanlık yapacağım."

Alexei çenesini sıkarak başını sallar. "Hadi başlayalım."

Doktorlar şaşkın görünüyorlar. Çoğu Batı Avrupalı gibi, onlar da en azından biraz nezaket gerektiren sohbetlere alışkındırlar. Alexei açıkça onlara zaman ayırmak istemiyor, ben de öyle. Ancak çabucak toparlanıyorlar.

"Lütfen bizi takip edin," diyor Fasseau. "Daha kapsamlı bir MRG ile başlayarak birkaç test daha yapacağız."

Harika. Bir saat daha çınlama ve bip sesleri... Tam da zonklayan başımın ihtiyacı olan şey. Ama itiraz etmek aptalca olur.

Beynimi keseceklerine göre, ne yaptıklarından emin olmalarını istiyorum. Ve içimde hala, belki, sadece belki, yanlış teşhis konulmuş olabileceğini umut eden küçük bir parça var. Sözde tümörün, denizaltındaki hatalı MRI makinesinin sonucu olduğunu - sonuçta taşınabilir bir makineydi.

Alexei de hiçbir şey söylemiyor. Sessizce, iki doktoru koridordan geçip, bir duvarı iki büyük dolapla kaplı küçük, rahat bir odaya kadar takip ediyoruz.

"Burada üstünüzü değiştirebilirsiniz," diyor Ingels. "Dolapların içinde bornoz ve terlik bulabilirsiniz. Lütfen tüm takılarınızı ve metal içeren her şeyi çıkarın. Kalp pili veya implante edilmiş herhangi bir cihazınız yok, değil mi?"

"Doğru," diyorum.

"Güzel," diyor Fasseau. "Test başlamadan önce daha ayrıntılı bir form doldurmanızı isteyeceğiz, ama şimdilik lütfen gidip üstünüzü değiştirin. Oh, ve tuvaleti kullanmanız gerekiyorsa, şimdi tam zamanı, çünkü tarama en az bir buçuk saat sürecek."

Sadece düşüncesi bile baş ağrımı şiddetlendiriyor. Ama yapacak bir şey yok, bu yüzden doktorların gitmesini bekliyorum, ki onlar da hemen gidiyorlar. Ancak Alexei kalıyor, yüzünde karanlık ve endişeli bir ifadeyle yanıma yaklaşıyor.

"İyi misin?" diye sorar yumuşak bir sesle, elini koluma koyarak. "Eğer birkaç dakika dinlenmek istersen..."

Kafamı sallarım. "Hayır. İyiyim. Şey... iyi değilim, ama bilirsin."

"Evet." Yüzü gerilir, ama yine de avucunu kolumda yukarı aşağı nazikçe gezdirir. "Biliyorum."

Ona bakıyorum, ona dokunma isteği yeniden içimi kaplıyor. Sert, somurtkan dudaklarını öpmek, ağzının kenarındaki yeni gerginlik çizgilerini düzeltmek, taviz vermeyen çene hattını parmaklarımla izlemek ve yanaklarındaki sert, koyu sakalları parmak uçlarımla okşamak istiyorum.

Her ne kadar o hala benim düşmanım olsa da, artık öyle hissetmiyorum. Sanki bir takımız, bu işte birlikteyiz gibi hissediyorum... çünkü hasta olan ben olsam da, o da acı çekiyor.

Bunu görebiliyorum ve bu beni üzüyor - ve nedenini anlamıyorum.

Nefes alıp verme ritmi değişiyor, koyu renkli gözleri ısınmaya başlıyor. Her zamanki gibi, içimdeki ölümcül zayıflığı, iradem dışında ona çekildiğimi hissedebiliyor. Ve bu sefer, içimde büyüyen bu dürtü

içimde büyüyen bu dürtü. Daha derin, daha yankılı... daha tehlikeli bir şey.

Bundan kaçmalıyım. Tüm gücümle bununla savaşmalıyım. Ama yapamıyorum, çünkü tüm gücümü yaklaşan hayat mücadelesi için saklıyorum. Ya da en azından, yapacağım şey için kendimi suçladığımda, kendime söyleyeceğim bahane bu olacak.

Bunun için.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Bölüm 2

Alexei

İlk birkaç saniye, uçakta uyuyakaldığımı ve şimdi bir kabusa kapıldığımı, bu kabusun da aniden ıslak bir rüyaya dönüştüğünü düşünüyorum. Alina'nın yumuşak dudaklarının benim dudaklarıma bastırılması, dilinin cesurca ağzıma girip çıkması, narin elleriyle yüzümü okşamaları, iki doktorun da bu soyunma odasının ince duvarının hemen dışında durup, onun ölümcül teşhisini doğrulayacak MRG'yi yapmak için beklemesi gerçeğini başka ne açıklayabilir?

Ama hayır. Hiçbir rüya bu kadar gerçekçi gelmemiştir. Üstelik kafam hala bir tankın üzerinden geçmiş gibi hissediyor, uykusuzluk vücudumdaki her hücreye kurşun ağırlığı gibi basıyor.

Hayır, bunu silin. Her hücre değil. Bir grup hücre kesinlikle uyanık ve yerçekimine karşı koyuyor. Ve o yöne daha fazla kan akarken, bu kadın için içimde her zaman yanan şiddetli ateşi ateşleyerek, uykusuzluğu ve talihsiz konumumuzu tamamen unutuyorum.

Çünkü Alinyonok beni öpüyor. Kendi isteğiyle beni öpüyor ve dokunuyor.

Göğsümde düşük bir hırıltı yankılanıyor ve ben de onu öpüyorum, şiddetle, vahşice, kalçalarını sıkıca kavrayarak. Nazik olmaya çalışıyorum, gerçekten deniyorum, ama o bunu imkansız kılıyor. Kucaklamamda pasif ve uysal olmak yerine, giysilerimi yırtıyor, ince vücudunun tüm gücüyle bana itiyor. Onun beni istediği yere itmesine izin veriyorum ve sırtım metal dolap kapılarına çarparak gürültüyle yere düşüyor. Bu yüksek ses bizi kendimize getirmeliydi, ama bizi saran ateş ve çılgınlık balonunu hiçbir şey delip geçemezdi, hele ki o benim pantolonumun fermuarını açıp elini içeri soktuğunda, ağzı hala benimkine yapışırken, zonklayan sikimi avuçladığında.

İşte o anda kendimi kaybettim. Ya da belki de o noktayı çoktan geçmiştim. Belki de onu ilk gördüğüm anda. Tek bildiğim, onun ince parmakları benim aletimi sıkıp yukarı aşağı okşamaya başladığında, testislerimin gerildiği, görüşümün bulanıklaştığı ve kulaklarımda zorlu nefeslerimin uğulدادığı. Ellerim kendiliğinden hareket etti

kendi kendine hareket eder, onu bana doğru kaldırır ve o uzun bacaklarını kalçalarıma dolarken iç çamaşırını kenara iter. Ve sonra... siktir. Oh, siktir. Penisim onun ıslak, sıcak, ipeksi bedenine batarken sinir uçlarım elektriksel bir gerilimle titrer, o kadar derine girer ki o çığlık atar ve bir anlığına öpüşmemizi keser.

Ben de inleyerek yavaşlamaya, kontrolü elinde tutmaya çalışıyorum, ama her zamanki gibi boşuna. Tekrar beni öpmeye başladı, hatta yutarcasına, ve ben yanıyorum, karanlık bir ateşin, tam anlamıyla deli gibi bir çılgınlığın esiri oldum. Bunun ne olduğunu bilmiyorum, neden her zaman beni istemediğini iddia ederken birdenbire seks başlatıyor, ama umurumda değil. Aramızda böyle olabileceğini hep biliyordum; bu vahşi açlık, onda hep hissettiğim şeydi.

O da benim için benim onun için olduğum kadar çaresiz ve bir kez olsun buna karşı koymuyor. *Bana* karşı koymuyor. Bunun yerine, şu anki savaş bedenlerimiz arasında. Sıkı, ıslak bedeni, tüm gücüyle beni sürerken, beni sağarken, beni patlatmaya çalışırken, benimki sıkı sıkıya benim sikimi sıkıştırıyor, ben ise bunu uzatmaya, omurgamı karıncalandıran ecstasy'yi uzatmaya, *onu* önce patlatmaya çalışıyorum. Ve sonra... siktir! Kaybedip kazandığımda başımı geriye atıyorum.

Birlikte boşalıyoruz, boğazımdan çıkan inilti onun çığlığıyla karışıyor, zirveye ulaşp onu aşıyoruz, zevk bizi şiddetle sararak ikimizi de bitkin ve titrek bırakıyor, küçük odada sert nefeslerimiz duyuluyor.

Sonrasında ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ya da belki biliyorum. Çünkü Alina ile her zaman bir adım ileri, iki adım geri gidiyoruz. Neredeyse kesin olarak dinlendiğimizi bildiği için utanmış olabileceğini söylemeye gerek yok. Ama beni şaşırtıyor. Vücudumuz ayrılırken, uzaklaşıp ona korkunç bir şey yapmışım gibi davranmak yerine, Alina başını omzuma koyar ve kollarını belime dolayarak bana yaslanır, bir dakika daha onu kucaklamama izin verir.

İkimizin de bunun yeni ve harika bir şeyin başlangıcı olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini varsaymamıza izin veriyor.

Ve öyle olacak. Ben öyle olmasını sağlamaya kararlıyım. Bu amaçla... Nazikçe uzaklaşıp parmaklarımla çenesini kaldırarak gözlerime bakmasını sağlıyorum. "Tarama için hazır mısın?"

O, öpücüklerimizden şişmiş dudaklarını ısırarak başını sallar. Ama sonra acı bir ifadeyle yüzünü buruşturur ve kendine bakar. "Aslında... Sanırım önce tuvalete gitmem gerek."

Çünkü benim spermim bacaklarından aşağı akıyor. Tabii ki. Ben de biraz temizlenmeliyim. Hala onun içindeyken ıslanan penisime bakıyorum, sonra onu pantolonuma geri sokup fermuarını çekiyorum.

Hemen ikimiz için de giysi sipariş etmem gerekiyor.

İki doktor, giyinme odasından çıktığımızda bakışlarını başka yöne çevirir. "Tuvalet nerede?" diye sorarım soğukkanlılıkla.

Fasseau boğazını temizledi. "Resepsiyonun yanında bir tane, arkada bir tane var. Eşinizi birine götürebilirim, Dr. Ingels de sizi diğerine götürür."

Alina, resepsiyonun yanındaki tuvalete doğru aceleyle geçiyor, yüzü pembeye dönmüş, doktorların ikisine de bakmaktan kaçınıyor. Fasseau onun peşinden gidiyor, ben de Ingels'in bana diğer tuvaletin yerini göstermesine izin veriyorum.

Belki de soyunma odasındaki ani karşılaşmamızdan kaynaklanan endorfinler yüzündendir, ya da belki de bu karşılaşmayı onun başlatmış olmasıdır, ama kendimi daha iyi hissediyorum. Kendimi... iyimser hissediyorum. Hayır, öyle değil. Her şeyin yoluna gireceğinden *eminim*; Alina iyileşecek ve benim her zaman bildiğim gibi beni sevecek.

Sadece bu ameliyatı ve sonrasında olacakları atlatmamız gerekiyor.

Küçük, kusursuz modern banyoya girince, elimden geldiğince temizlenip yüzüme soğuk su serpererek bir başka yorgunluk dalgasını savuşturuyorum. Alina'nın ameliyatı bitene kadar dinlenmeyeceğim. Kafatası kesilirken uyanık olacaksak, kim bilir, ben de öyle olacağım.

Ameliyat boyunca elini tutacağım ve tamamen uyandığında yatağının başında olacağım.

Çıkarken Ingels'e beni Alina'nın yanına götürmesini söylüyorum. Bir kadın olduğu için temizlenmek için benden biraz daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Beni girişteki tuvalete götürüyor ve sonra bekliyoruz. Bekliyoruz. Bekliyoruz.

Birkaç dakika sonra Ingels'e dönüyorum. "Meslektaşın nerede? Onu taramaya götürdü mü?"

Ingels kaşlarını çatır. "Belki." Banyo kapısına yaklaşır ve hafifçe kapıyı çalar. "Bayan Leonov? Orada mısınız?"

Cevap yok.

"Sanırım onu çoktan oraya götürmüş olmalı," diyor Ingels, biraz şaşkın görünüyor. "Gidelim."

Onu yine koridorda takip ediyorum, göğsümde tuhaf bir tedirginlik hissediyorum. Fasseau'yu MR odasında iki teknisyenle konuşurken buluyoruz.

Makine çalışmıyor gibi görünüyor ve Alina ortalıkta yok.

"Karım nerede?" diye sertçe soruyorum.

Fasseau bana doğru dönüyor. "Oh, Bay Leonov, merhaba. Ben de tam bunu merak ediyordum. Resepsiyonistimiz Bayan Weiss'tan, işi bittiğinde onu buraya getirmesini istedim. O, şu anda..."

Ben çoktan koşmaya başlamıştım. Hayır, resepsiyonun yanındaki tuvalete doğru *sprint yapıyordum*. Bu hızla mesafeyi kat etmek sadece birkaç saniye sürdü ve sonra tuvaletin kapısını yumruklamaya ve kapı kolunu sallamaya başladım, ama kapı açılmıyordu.

"Bay Leonov! Lütfen, Bay Leonov, anahtarı getirelim!"

Geri adım atıp banyo kapısına ayağımı vurarak kapıyı gıcırdatıp çatlatırken, doktorların bağırışları kulağıma ulaşıyor. Bacağımdan yayılan acıyı umursamadan kapıyı tekrar tekmeliyorum ve kapı, menteşelerinden kısmen koparak gıcırdayarak açılıyor. Doktorlar ve bu manzarayı izlemek için aceleyle gelen genç resepsiyonist, bu tahribata şaşkınlıkla bakıyorlar ama ben umursamıyorum.

En kötü korkularımın aksine, içeride baygın halde yatan Alina yok.

Turistlerle dolu sokağa bakan küçük bir pencere dışında hiçbir şey yok. dolu sokağa bakan küçük bir pencere var.

Bölüm 3 Alina

Kalbim baş döndürücü bir ritimle atarken, iki tur grubunu geçerek hızlıca yürüyorum. Hâlâ Cenevre sokaklarında olduğuma, kaçtığıma inanamıyorum.

Bunu planlamamıştım.

Bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

Temizlenmek için küçük banyoya girdiğimde, kaçmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ama küçük bir pencere açıktı ve aniden Cenevre'de olduğumu fark ettim. Pasifik'in ortasında, çıkışı olmayan bir yatta sıkışıp kalmamıştım. Alexei'nin muhtemelen beni yerleştireceği, Rusya'daki ağır silahlı bir tesiste değildim.

Hayır, Cenevre'nin Eski Kent bölgesinin ortasındaki sıradan bir tıp merkezindeydim ve bu benim şansımdı.

Hiç düşünmedim. Sonuçlarını ve etkilerini analiz etmedim. Sadece pencere pervazına tırmandım, başımı ve omuzlarımı açıklıktan geçirdim ve ellerim önde, parke taşlı sokağa düştüm.

Şimdi avuç içlerim sıyrılmış ve bir bileğim burkulmuş olabilir ya da olmayabilir, ama kaçtım.

Özgürüm.

Köşeyi dönüp göl kıyısına doğru ilerliyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama içgüdülerim kalabalığın içinde kalmamı, mümkün olduğunca ortama karışmamı söylüyor. Sağımda bir giyim mağazası görünüyor ve oraya koşuyorum, ama sonra cüzdanımın, telefonumun ve ödeme yapmamı ya da kardeşlerimle iletişime geçmemi sağlayacak hiçbir şeyimin olmadığını hatırlıyorum.

Yani... kardeşlerimle iletişime geçmek *istediğimi* varsayarsak.

Şık giyimli bir mankenin önünde duruyorum, aniden baş ağrım geri dönüyor ve şakaklarımı acımasızca sıkıştırıyor. Ani kaçışımın ilk coşkusu geçiyor ve henüz tehlikeyi atlatmadığımı fark ediyorum. Tam tersine.

Birincisi, klinikten beş blok bile uzakta değilim ve Alexei her an beni bulabilir. Ama mucizevi bir şekilde ondan kaçıp aileme dönsem bile, Alexei sözünden dönüp Nikolai ve Slava'nın peşine düşerse ne yapacağım? Teknik olarak, onunla evlenerek anlaşılmamızı yerine getirdim, ama ya o böyle görmüyorsa? Tabii ki, beni geri almak için diğer kardeşlerimin peşine düşebilir. Teşhis göz önüne alındığında, beni geri isteyeceğini varsayarsak.

Ve bir şey daha var. Teşhis. Kaçmak, beynimde bir tümörün büyüdüğü ve karnımda bir bebek olduğu gerçeğini değiştirmez. Bu ikisi hala birbiriyle uyumsuz ve Alexei olmadan bu acı verici seçimleri yapmak, onun olmadan bunlarla yüzleşmek zorunda kalmak... Boğazım yanarken yutkunuyorum ve tezgâhtaki satış elemanı aniden gözlerimi bulanıklaştıran gözyaşlarını fark etmeden önce mankenden uzaklaşıyorum.

Lanet olsun. Ne kadar zavallıyım? Alexei'ye manevi destek için ya da başka bir şey için ihtiyacım olmamalı. Bugün bana ne oldu, neden soyunma odasında seks açlığı çeken bir suçlu gibi ona saldırdım, hiç bilmiyorum, ama bunu geçici stres kaynaklı deliliğe bağlayacağım. Ya da belki hamileliğin ilk dönemindeki hormonlar. Öyle bir şey var, değil mi? Her halükarda, hayatıma girerken manipüle eden, tehdit eden ve cinayet işleyen bir adama ihtiyacım olmadığını reddediyorum.

Ondan uzak kalma düşüncesiyle hissettiğim endişe, büyük olasılıkla Stockholm sendromunun bir tezahürü ya da istismara uğrayan eşlerin kontrolcü kocalarına karşı hissettikleri bir şey. Bana karşı hiç istismarcı davranmadı, ama onun nasıl bir adam olduğunu unutamıyorum... ya da annemin böyle bir adamla evliliğinin nasıl sonuçlandığını.

Siktir. Şimdi *gerçekten* midem bulandı.

Mağazadan aceleyle çıkıp küçük bir sokağa koşuyorum, orada dört ayak üstüne çöküp çöp konteynerinin yanında kusuyorum, başım o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyor ki, kıvrılıp ölmek istiyorum.

"Çok mu içtin?" diye soran Alman aksanlı bir kadın sesi duyuyorum ve bir şekilde başımı kaldırma gücü buluyorum.

Birkaç adım ötede, yüzünde bir düzine piercing olan uzun boylu, zayıf bir sarışın, bana sempatik bir gülümsemeyle bakıyor. Cevap vermeden, yanıma gelip çömelir ve bana bir paket ıslak mendil ve paslanmaz çelik bir şişe uzatır. "Al. Bu yardımcı olur."

Bu kadar sefil durumda olmasaydım, bir yabancıya böyle bir şey yapmazdım, ama durumum bu ve teklifini kabul ediyorum. Dizlerimin üzerinde kalarak iki mendil çıkarıp yüzümü ve ellerimi temizliyorum, sonra şişeyi açıp limon aromalı su olduğunu anladığım içeceği bir yudum alıyorum. Ağzımda çalkalayıp tükürüyorum. Sonra bir yudum daha alıp yutuyorum. Neyse ki, mide bulantısı hala şiddetli olsa da, içecek midemde kalıyor.

"Teşekkür ederim." Kullanılmış mendilleri çöp kutusuna atıp, şişeyi ve kullanılmamış mendilleri ona geri veriyorum. Sesim boğuk ve kısık, neredeyse benim sesim olduğunu tanıyamıyorum, "Çok nazıksınız" diyorum.

Omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Hey, hepimiz bu durumları yaşarız, değil mi?"

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Pek çok insanın benimle aynı durumda olduğunu sanmıyorum, ama bunu onunla tartışmayacağım. Benim yaşlarımda görünüyor ve omuzlarına asılı yıpranmış sırt çantasından anlaşıldığı kadarıyla, muhtemelen Avrupa'yı gezip, genç ve kaygısız olmanın tadını çıkarıyor.

"Tekrar teşekkürler," diyorum ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Bir baş dönmesi dalgası beni neredeyse yere düşürüyor ve o bunu fark ediyor, ben çöp kutusunun kenarına tutunup dengemi sağlamadan önce kolumu tutup beni ayakta tutuyor.

"Hey, iyi misin?" Beni incelerken piercingli kaşları çatıldı. "Tıbbi yardım çağırmamı ister misin?"

"Hayır, ben..." Mide bulantısını bastırmak için derin bir nefes alıyorum. "Ben iyiyim, teşekkürler."

"Uh-huh." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Alkol kokmuyorsun." "Evet, hayır, ben..." Tereddüt ettim, sonra ona gerçeğin bir kısmını söylemeye karar verdim.

"Hamileyim."

Gök mavisi gözleri büyüdü. "Oh. Anladım." Beni baştan aşağı süzdü, gözleri düz karnımda takıldı. "Hala çok erken, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Çok erken."

Hâlâ beni desteklediğinin farkında olmalı ki, "Ayağa kalkabilir misin?" diye sorar. Ben başımı sallayınca, beni bırakır, geri adım atar ve beni tekrar baştan aşağı süzer. Gözleri kısılır. "Telefonun falan var mı?"

"Hayır. Çantamı unutmuşum."

"Birini aramamı ister misin? Seni bir yere götürmemi ister misin? Burada mı yaşıyorsun, yoksa ziyaret mi ediyorsun?" Nefes almadan soruları arka arkaya sorar. Cevap veremedim, "Asla

önce bu kokuşmuş çöpten uzaklaşalım. Hostelim hemen yan tarafta."

Kolumu tekrar tutup, daha önce fark etmediğim, sokaktaki yıpranmış bir kapiya doğru beni sürükler. Şaşkın bir şekilde, kendimi, birkaç hafif yıpranmış koltuk ve masanın bulunduğu, küçük, loş bir salona sürüklemesine izin veririm. Diğer ucunda insansız bir resepsiyon masası vardır. Köşelerden birinde çürümüş görünümlü bir spiral merdiven vardı ve iki genç kadın, İtalyanca gülüşüp sohbet ederek merdivenden inip karşı duvardaki kapılardan dışarı çıktılar.

Bir hostel. Ne ilginç. Hiç hostelde kalmadım. Düşündüm de, beş yıldızlı ya da daha üstü bir otelde kalmadım.

Sarışın beni koltuklardan birine sürükleyip oturtur. "Otur. Hemen dönerim."

Merdivenlerden yukarı çıkıp bir dakika sonra uzun bir bardak su ve bir paket şekerle geri geldi. Şekerleri bana verirken şaşkınlıkla zencefilli şekerler olduğunu fark ettim.

"Ben hareket hastalığına yakalanırım ve bunlar yardımcı oluyor," diye açıklıyor. "Hamilelikte de iyi olduğu söyleniyor."

"Teşekkürler. Çok nazıksın." Suyu seve seve içip ağzıma bir şeker atıyorum. Tatlı ve baharatlı, ne kadar yardımcı olduğunu bilmiyorum ama sarışına çok minnettarım, onu tükürmeye cesaret edemiyorum. Bunun yerine, şekerin bir kısmını yanağıma aktarıp "Ben Alina. Sen kimsin?" diyorum.

"Birgit." Başını eğip beni inceliyor. "Amerikalı değilsin, değil mi? Adını söyleme şeklin..."

"Evet, ben Rusum. Ama Amerikan okulunda okudum, o yüzden..."

"Ah, bu aksanı açıklıyor. Ya da aksan eksikliğini." Karşımdaki sandalyeye oturur. "Bu yıl Rusya'yı ziyaret etmeyi umuyordum, ama vazgeçirildim. Yalnız seyahat eden genç bir Batılı kadın için güvenli değilmiş falan."

"Muhtemelen öyledir," diye kabul ettim. Ve sadece genç Batılı kadınlar için değil. Kardeşlerim, korumam olmadan hiçbir yere gitmeme izin vermezlerdi, ama bunun nedeni çoğunlukla ailemin acımasızca zirveye tırmanırken edindiği düşmanlardı.

Düşmanlar arasında Leonovlar, yani kocamın ailesi de var.

Alexei'yi düşününce, midemde tuhaf bir ağırlık hissediyorum. Bu endişe ya da korku değil, daha belirsiz bir şey, neredeyse suçluluk gibi hissettiren bir tedirginlik.

Hayır, bu saçma. Kaçtığım için suçluluk duyamam. O anlık çılgınlık sırasında aramızda ne olmuş olursa olsun, Alexei'ye hiçbir borcum yok. Kocam, daha doğrusu takipçim, özgürlüğümü elimden aldı. Tüm seçeneklerimi elimden aldı. Bu yüzden kaçma fırsatı gördüğümde, onu değerlendirdim. Benim durumumda herkes böyle yapardı... değil mi?

"—ya da burada yaşamak mı?"

Birgit'in sözlerini dinlemediğimi fark ederek gözlerimi kırıştırdım.

"Pardon, bir daha söyler misiniz?"

Neyse ki, dikkatimi vermemem onu rahatsız etmemiş gibi görünüyor. "Burayı mı ziyaret ediyorsun, yoksa burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor, her kelimeyi dikkatlice telaffuz ederek.

Belki hamileliğin beynimi karıştırdığını düşünüyor. Bu mümkün. Diğer şeyin yanı sıra. *Beynimde lanet bir tümör* olduğu düşünülürse, bu daha da mümkün.

Kahretsin. Yine daldım. "Sadece ziyarete geldim," diyorum, o beni tam bir aptal olarak görmeden önce. "Peki ya sen? Neden buradasın?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ben... kendimi arıyorum, sanırım. Her şeyi doğru yaptım: üniversiteye gittim, diploma aldım, Frankfurt'ta sıkıcı bir ofis işi buldum, bir daire aldım ve sonra... sonra annem hastalandı. Meme kanseri. Altı ay önce öldü ve hayatın istediğini yapmayacak kadar kısa olduğunu fark ettim. Anlıyor musun? Şimdi ne istediğimi bulmaya çalışıyorum. Sıkıcı işim ya da daha önce yaşadığım sıkıcı hayat olmadığını biliyorum."

Dudaklarımı ısıyorum. "Annen için üzüldüm."

O, çok hızlı göz kırparak başını sallıyor. "Evet, teşekkürler. Artık o kadar acı verici değil, ama yine de çok berbat. Sadece elli iki yaşındaydı. Bu bok için çok gençti, anlıyor musun?"

Biliyorum. Tanrım, keşke bilmesem. Ama bu benimle ilgili değil. Elimi uzatıp Birgit'in elini benimkiyle kapattım ve nazıkçe sıktım. "Gerçekten berbat bir şey."

Ellerimize bakıyor, sonra aşırı parlak bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Evet, benim hikayem bu. Seninki ne?"

Hmm, bir bakalım. On beş yaşında ailemin düşmanlarının oğluyla nişanlandım ve on yıl boyunca ondan kaçmak için elimden geleni yaptım, o ise beni takip etti ve bana ilgi gösteren her erkek çocuğu ve erkeği öldürdü. Bu kaçış, küçük bir orduyla kardeşimin evine baskın yapıp beni kaçırarak onunla evlenmeye zorladığında sona erdi. Oh, ve az önce onun çocuğuna hamile olduğumu ve beyin kanseri olduğumu öğrendim.

Evet, ona bunların hiçbirini söylemeyeceğim. "Sadece Cenevre'yi gezmek için geldim, falan filan."

O bilgece başını sallar. "Bebek gelmeden önce tüm seyahatleri halletmek, ha?"

"Öyle bir şey."

Bakışları, Alexei'nin yüzüğünün hala parmağına süslediği sol elime düşer. "Evli misin?"

"Hmm-mm." Zencefilli şekeri diğer yanağıma aktarıyorum.

Kafasını yana eğiyor. "Kocan nerede?"

Muhtemelen beni arıyor. Ve çok geçmeden beni bulacak ve benim ani kaçma girişimim sona erecek.

Derin bir nefes alıyorum. İşte bu. Birgit'ten telefonunu isteyip kardeşlerimi arayarak gerçek kaçışımı başlatma şansım. Ama... Onları tehlikeye atmış olacağım. Kardeşlerimin kendilerini koruyabileceklerini ve kocamın onlara yapacağı her şeye karşı koyacak kaynaklara sahip olduklarını biliyorum, ama yine de Alexei acımasızdır ve beni ele geçirmek için çılgınca şeyler yapmaya hazır olduğunu göstermiştir. Ya da hazırdı. Her halükarda, benim için daha fazla kan dökülmesini göze alamam.

"O..." Duraklıyorum çünkü ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. "Geçici olarak ayırınız," diye uyduruyorum sonunda.

"Ah." Karnıma anlayışla bakıyor. "Anlıyorum." "Bu... karmaşık bir durum."

"Uh-huh." Gözlerime bakıyor. "Ben de 'karmaşık' bir ilişkiden yeni çıktım. O pislik, annem hastanede yatarken beni aldattı. Yani konuşmak istersen ya da başka bir şey..."

"Teşekkürler, ama gitmem gerek." Ayağa kalkıyorum ve mide bulandırıcı bir baş dönmesi dalgası beni sararken neredeyse tekrar kusuyordum.

Nefes nefese, tekrar oturdum ve ikiye katlandım, başımı dizlerimin arasına gömdüm ve görüşümü kaplayan siyah noktalar kaybolana kadar şeker emdim.

"Kahretsin. İyi misin?" Birgit yanıma çömelir. "Klinik falan gitmek istemediğinden emin misin?"

"Hayır, ben..." Başımı kaldırmayı başarırım. "İyiyim. Sadece yine mide bulantım var, hepsi bu."

"Zavallı şey." Kafamı tekrar eğdiğimde kolumu okşadı. "İşte bu, yirmi bir yaşında tüplerimi bağlatmamın birçok nedeninden biri. Hamilelik berbat, doğum bir kabus ve sonra kıt kaynakları tüketen ve küresel ısınmaya katkıda bulunan bencil bir küçük şeytanla baş başa kalıyorsun

Isınmaya katkıda bulunan bencil bir küçük şeytanla baş başa kalırsın. Tabii ki çocuk sahibi olmaya karar verenleri yargılamıyorum," diye ekledi geç de olsa.

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum. Gözyaşlarım akıncaya kadar gülüyorum ve aslında ağladığımı fark ediyorum. Çünkü ben de bencil bir küçük şeytan istiyorum. Tüm ağrıları ve acıları, doğumun kabusunu ve doğum sonrası yorgunluğunu içeren hamileliği istiyorum. Hepsini yaşamak istiyorum, ama muhtemelen yaşayamayacağım. Ne bu bebekle, ne de başka bir bebekle.

Ameliyatı ve diğer her şeyi reddetsek bile, doğum yapana kadar hayatta kalamayabilirim. Kanseri yeterince agresifse, kalamam.

Yapsam da yapmasam da lanetliyim.

"Oh, hayır. Ağlama. Çok, çok üzgünüm." Birgit, titreyen omuzlarını okşarken kendisi de ağlayacakmış gibi geliyor. "Seni üzmem istemedim. Demek istediğim..."

"Sorun değil." Oturup ıslak yüzümü siliyorum. "Cidden, senin suçun değil. Şu anda hormonlarımdan etkisiyle duygusal bir karmaşa içindeyim."

"Tamam, tamam." Gözle görülür bir rahatlama ile çömelir. "Yukarı gelip biraz dinlenmek ister misin? İki kızla aynı odayı paylaşıyorum ama bugün yoklar, yani şu anda oda güzel ve mahrem. Benim yatağında yatabilirsin ve..."

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Ama yapamam." Kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum ve bir başka baş dönmesi dalgasına rağmen sallanmamaya çalışıyorum. "Gerçekten gitmem gerek." Burada ne kadar uzun kalırsam, Alexei'nin beni bulma ihtimali o kadar artar. Tabii ki arıyorsa. Ama aradığını varsayacağım ve ona göre davranacağım,

Bu da, o beni yakalamadan önce gitmem gerektiği anlamına geliyor.

"Nereye gideceksin?" Birgit kaşlarını çatarak ayağa kalkarken sorar. "Ayakta zor duruyorsun. Yoksa... senin için birini aramamı ister misin? Seni almaya gelecek kimse var mı? Bir arkadaşın? Belki bir akraban?"

Kafamı sallıyorum, elimden geldiğince şekerimi emiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilmiyorum. İçinde bulunduğum durumun tüm sonuçları yeni yeni kafama dank etmeye başlıyor. Alexei'nin hedefine sokmadan arkadaşlarımla veya ailemle iletişime geçmem ve onların yardımı olmadan, Alexei'ye hemen geri dönssem daha iyi. Beni bulmak için sınırsız kaynağı olmasa bile, gidecek hiçbir yerim yok. Param yok, daha doğrusu çok param var ama ona ulaşmanın açık bir yolu yok ve kimlik belgelerim de yok. Otel rezervasyonu yapamıyorum, taksiye binemiyorum, sınırı geçemiyorum. Hatta yemek bile alamıyorum.

Midem, sanki son sorunun ciddiyetini vurgulamak istercesine, tam o anda guruldamaya başlar.

Birgit'in kaşları daha da çatılır. "Başın belada mı?" Gözleri, aniden bir şeyi anlamış gibi büyür ve sesini alçaltır. "Kocan mı?"

Tepki vermemeye çalışıyorum. Ama yüzümü buruşturmuş olmalıyım ya da başka bir şekilde kendimi ele vermiş olmalıyım, çünkü yüzü sertleşiyor ve sanki bir şeyi onaylamışım gibi başını sallıyor.

"Düşündüğün gibi değil," diyorum çabucak, ama çok geç olduğunu anlıyorum.

O, Alexei'nin benim için bir tehlike olduğunu düşünüyor, ama öyle değil. Sadece çevremdekiler için bir tehlike.

Şimdilik, içimden bir ses bana hatırlatıyor. Babanı unutma.

O sesi görmezden gelip Birgit'i ikna etmeye odaklanıyorum. "Gerçekten öyle değil."

"O zaman neden burada tek başına, telefonun falan olmadan duruyorsun?" diye soruyor, bana açıkça inanmadığı belli. Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Milyon dolarlık giysiler giymişsin, ama ölümün eşiğindeymişsin gibi görünüyorsun."

Bu cümlede bir soru var, istersem görmezden gelebileceğim bir soru. Benim durumum onu ilgilendirmez. Ama bana karşı o kadar içten ve nazik davrandı ki, onu dışlamak istemiyorum. Ya da gerekenden fazla yalan söylemek istemiyorum.

"Bu... doğru," diyorum, gerçeğin bir kısmını söylemeye karar vererek. Ağzımda biriken zencefil suyunu yutuyorum, kötüleşen mide bulantısını bastırmak umuduyla. "Kötü bir teşhis aldım. Kocam acil tedavi için ısrar ediyor, ama hamileliğim nedeniyle bunu isteyip istemediğimden emin değilim. Bu yüzden... ondan bir süre uzaklaştım."

"Oh." Gözleri büyüdü. "Oh, kahretsin. Üzgünüm."

"Önemli değil." Zorla gülümsüyorum. "Hayat böyle, değil mi? Her neyse, her şey için tekrar teşekkür ederim. Umarım seyahatlerinde aradığını bulursun."

İki genç kadının kaybolduğu kapıya doğru yürürken bacaklarım tam olarak sağlam değil. Kapının sokağa çıktığını varsayıyorum ve haklıyım. Dışarı çıkmak üzereyken Birgit'in eli omzuma konuyor.

"Bak," dedi, ben dönünce. "Durumunun ayrıntılarını bilmiyorum, ama bazı şeyleri sindirmek için zamana ve alana ihtiyacın var gibi görünüyor. En azından annem ilk teşhis edildiğinde böyle olmasını istemişti. Babam bir şeyi istiyordu, kardeşleri başka bir şeyi, ama o sadece

kendi başına bununla başa çıkmak için bir şans istiyordu. Yani evet..." Derin bir nefes alır. "Sen de bunu istiyorsan, birkaç gün burada kalabilirsin. Bir karar vermeden önce kafanı topla."

"Teşekkürler, ama ben yapamam..."

"Sıkıntı vermezsin," diyor, itirazımı önceden tahmin ederek. "Arkadaşlık hoşuma gider, ama tabii ki kalmak istersen. Hazır olmadığın kararları alman için seni zorlamayacağıma ve ısrar etmeyeceğime söz veriyorum."

Beni bekleyerek, umutla bana bakıyor ve ben gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum. Onun söylediklerine rağmen, bu bir zorlama olur. Büyük bir yük. Doğru anladıysam, bu evde sadece bir yatak var ve onu paylaşmamız gerekecek. Üstelik ona bunun için para bile ödeyemem. Ayrıca, hareket halinde olmazsam Alexei beni mutlaka bulacaktır. Tabii... hareket halinde olmamı beklemiyorsa.

Aslında, muhtemelen Cenevre'den olabildiğince çabuk ayrılmamı bekliyor.

Ama hayır. Yapamam. O, benim ne tür bir adamdan kaçtığını bilmiyor. *Onu* tehlikeye atacağımı sanmıyorum — Alexei'nin buraya silahlarla gelmesi için bir neden yok — ama yine de, ya eğer...

Baş ağrımın aniden şiddetlenmesi düşüncelerimi karıştırıyor. Sanki biri kafatasımı fındık kıracağına koyup gözlerim patlayana kadar *sıkmaya* karar vermiş gibi.

Nefes nefese, yere çöküyorum, zonklayan ağrıdan o kadar mide bulantısı duyuyorum ki, zar zor nefes alabiliyorum, kapalı göz kapaklarımın arkasında beyaz noktalar titriyor.

"Tamam," diyor Birgit. "Hadi ama. Seni yatağa götürelim."

Beni ayağa kaldırırken inlerim. "Ben... iyi bir arkadaş olamayacağım," derim ve o sessizce güler.

"Evet, ben de öyle hissediyorum. Yine de gidelim."

Kolunu belime dolayarak beni merdivenlere doğru yönlendirir.

Bölüm 4

Alexei

"Ne demek onu görmediler?" diye güvenlik şefimiz Chekhov'a bağırırım.

O da akıllıca geri çekilir. Bütün bu karmaşa onun suçu ve o da bunun farkında. Biz kliniğe vardığımızda orada korumalar olması gerekiyordu, ama kötü hava koşulları nedeniyle uçakları Moskova'dan geç kalktı ve biz onlardan yaklaşık bir saat önce kliniğe vardık. Molotofların bizim yerimizi o kadar çabuk tespit edemeyeceğini düşündüğüm için bunun önemli bir sorun olmadığını düşündüm ve Alina'nın ameliyatını bir dakika bile geciktirmek istemedim. Aptalca bir şekilde, onun kaçacağını düşünmemiştim. Beni öyle siktiği halde.

Hayatı tehlikedeyken kaçmayacağını düşünmedim.

Orospu çocuğu. Dişlerimi, azı dişlerim ağrıyana kadar sıkıyorum, sonra yorgunluğun sisini silmek için tıraşsız yüzümü avuçlarımla ovuyorum. Bunu yanlış kişiye çıkarıyorum. Bu karmaşa tamamen *benim* hatam. Onu gözümün önünden ayırmamalıydım, ne de her zamanki güvenlik önlemlerimizi almadan uçaktan inmeliydim. Ama ben kibirliydim. Ya da belki Alina'nın teşhisinin şoku ve bunun sonucunda uykusuzluk, düzgün düşünme yeteneğimi engelledi. Her halükarda, Ruslan ve benim, korumalarımız gelene kadar Alina'yı güvende tutmaya yeteceğimize karar verdim ve onun burnumun dibinden kaçabileceğini hiç düşünmemiştim, özellikle de bu kadar hasta olduğu halde.

Ya da o soyunma odasında bana nasıl uzandığını.

Bu anıyı kafamdan uzaklaştırıp kendimi odaklanmaya zorluyorum. Sağlığım için sonra kızabilirim. Şu anda, çok geç olmadan onu bulup geri getirmeliyim.

"Nasıl fark edilmedi?" diye tekrarlıyorum, biraz daha sakinleşmiş olarak. "Hackerlarımız ne kadarını inceledi?"

Chekhov yüzünü buruşturur. "Hepsini. Senin de bildiğin gibi, elbise dükkanı onu gösteren tek kayıt.

dükkanından çıktıktan sonra onu yakalamamış. Yakındaki iş yerlerinin güvenlik kameraları da yakalamamış, ancak burası eski bir tarihi bölge olduğu için, elbise dükkanının hemen çevresindekiler de dahil olmak üzere, hiç kamera olmayan pek çok dükkan vardı."

Siktir. Karım birdenbire profesyonel bir casus gibi beceriler geliştirmediyse, onun bu kadar iz bırakmadan ortadan kaybolmasının tek bir açıklaması olabilir: kardeşleri, özellikle de hackerları olan Konstantin, olaya karışmış. Ama neden elbise dükkanından sonraki görüntüleri silip öncekileri silmediklerini anlamıyorum. Neden birkaç blok boyunca onu takip etmemize izin vermek yerine hepsini silmediler? Ama belki de biz o görüntülere onlardan önce ulaştık. Her halükarda, ne olduğu açık.

Alina kaçma fırsatı gördü, onu değerlendirdi ve hemen kardeşleriyle iletişime geçti. Kardeşleri, onun dijital izlerini örtbas etmek için hızlıca harekete geçtiler ve Alina, kimse fark etmeden belirlenen buluşma noktasına kaçabildi.

Derin bir nefes daha alıp, beynimdeki öfke sisini dağıtmaya çalışıyorum. O pencereden tırmandığından bu yana beş saatten biraz fazla zaman geçti. Bu, hala Cenevre'de bir yerlerde, kardeşleri veya gönderdikleri kişi tarafından alınmayı bekliyor olabileceği anlamına geliyor. Molotovların tesadüfen yakınlarda yeterince güvenilir bir ekip bulundurdıklarını sanmıyorum, bu yüzden muhtemelen benim adamlarım gibi Moskova'dan geliyorlardır. Tam bir savaşa girmeden önce Alina'yı kurtarmak için ne kadar zamanım var? Birkaç saat mi? Daha fazla mı? Daha az mı?

Daha az, diye karar verdim. Çok daha az. Molotovlar uçağımı takip edip inişimizden önce varış noktasını tespit etmişlerse - Konstantin'in hackerlarının yetenekleri göz önüne alındığında bu çok muhtemel - biz vardığımızda onlar çoktan buraya doğru yola çıkmışlardır. Yani en fazla birkaç saatim var. Ondan sonra işler kanlı bir hal alacak.

"İnsanlarımızı, araçla ulaşılacak mesafedeki tüm havaalanlarına, kamuya açık olanlara da özel olanlara da yerleştirin," diyorum Chekhov'a, telefonu elinde titrerken. "Kardeşleri gelmeden onu bulamazsak, onları takip ederek ona ulaşırız."

"Hallettim," diyor dalgın dalgın ekrana bakarak. Aniden duruşu değişiyor ve başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Hackerlarımız Molotov jetinin uçuş planını buldu. Dört buçuk saat sonra bizim kullandığımız havaalanına inecek. Konstantin ve Valery de uçaktalar."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Uçuş planı mı doldurdular?"

Bu Molotovlara hiç benzemiyor. Normalde hareketlerini gizlemekte çok iyidirler ve bu sefer de kaçak gelinime ulaşmamı engellemek için kesinlikle bunu yapmak isteyeceklerdir. Tabii... Konstantin ve Valery'nin dikkatimizi dağıttığı sırada onu almak için ayrı bir ekip göndermemişlerse.

Chekhov da aynı şekilde düşünüyor. "Büyük olasılıkla bir tuzak."

"Neredeyse eminim," diyor Ruslan, dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak. Son bir saattir yeni satın aldığım çatı katında volta atan benim aksine, o kanepede uzanmış, olan bitenden hiç etkilenmemiş gibi. Neden olmasın ki? Hamile, hasta ve kaçak olan *onun* karısı değil ki.

Ona bağırarak üzüreyim ki, telefonum gelen bir e-posta ile titriyor. Ekranı bakıyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Bu, geçen gün Molotovlara Alina'nın teşhisini bildiren mesajıma gelen bir cevap.

Konstantin ve ben onu görmeye geliyoruz. Bize engel olmayın.

-VM

Kaşlarımı çatıp Ruslan ve Chekhov'a gösterdim.

Ruslan da benim gibi kaşlarını çatı. "Neden geleceğini önceden haber versinler ki? Onların yaptığı hatadan dolayı bunu kendimiz anlamamız gerekirdi, değil mi? Aksi takdirde, bu berbat bir aldatmaca olur."

"Alina'nın kaçtığını bilmiyorlarmış gibi davranıyorlar," diyor Chekhov, mesajı tekrar gözden geçirerek. "Bizi ne kadar aptal sanıyorlar?"

Telefonumu geri alıp mesajı tekrar okudum. Bu şekilde yorumlanabilir ya da bana kenara çekilip Alina'yı kavga etmeden geri almaları için uyarıyor olabilirler. Her iki durumda da, mesaj Valery'nin karakterine uymuyor.

"Bir şeyler tutarsız," diyor Ruslan, benim düşüncelerimi dile getirerek. "Alina ile iletişim halinde olduklarını bildiğimizi bilmeleri gerekir. Mesaj, Alina kaçmadan önce gönderilmiş olabilir mi? Belki de e-postanın bize ulaşmasında bir gecikme olmuştur?"

Bu bir olasılık, ancak pek olası değil. Ama aklıma gelen diğer teorilerden daha iyi. Her halükarda... "Muhafızlara her şeye hazırlıklı olmalarını söyle," diyorum Chekhov'a. "Ve herkesi gözetlemeye devam et."

diğer havaalanları, tren ve otobüs istasyonları. Ayrıca, Cenevre'den çıkan tüm yollara kontrol noktaları kurun. Elimizdeki tüm bağlantıları kullanın."

"Anlaşıldı," diyor, parmakları şimdiden telefonunun ekranında uçuyor.

Onu bırakıp pencereye doğru yürüyerek Cenevre Gölü'nün parıldayan sularına bakmaya başladım. Alina kaçmadan önce, tedavisi sırasında kalacak bir yerimiz olması için bu çatı katını satın almıştım. Kliniğe yakınlığı ve güzel manzarası satın almamdaki en önemli nedenlerdi. Şimdi ise onu ararken ve kardeşleriyle savaşa hazırlanırken operasyon üssümüz olarak hizmet edecek.

"Biraz dinlenmelisin. Bu işin çözümü yakın zamanda olmayacak," diyor Ruslan, yanıma gelerek.

"Onu bulduğumuzda dinlenirim."

"Hayır, dinlenmeyeceksin. O zaman sana en çok ihtiyaç duyacağı zaman olacak. O yüzden, hiçbir şey olmuyorken şimdi biraz uyumalısın."

Siktir. Haklı. Yine yüzümü ovuşturuyorum. Uykusuzluk beni mahvediyor. Gözlerim yorgunluktan yanıyor, kaslarım ağrıyor ve düşüncelerim yavaş ve karışık. Daha da kötüsü, sinirlerim çok gergin. Yakında biraz uyumazsam, sadece işe yaramaz olmakla kalmayacağım, tehlikeli de olacağım.

"Bir iki saat uyu," diyor Ruslan. "Bir şey öğrenirsek seni uyandırırım."

Kısa bir baş hareketiyle onaylayıp gidiyorum.

Gözlerimi kapatır kapatmaz, sertçe sarsılarak uyanıyorum. Bir an için kafam karışıyor, ama sonra son birkaç günün olayları beynimi dolduruyor ve yataktan fırlayarak Ruslan'ı neredeyse yere düşürüyorum, saatimi kontrol etmek için telefonumu kapıyorum.

Siktir. Neredeyse altı saat geçmiş. Kardeşimin beni uyandıracığına güvenmek yerine lanet olası alarmı kurmalıydım.

"Onu bulduk mu?" diye soruyorum, telefonu cebime sokarken.

"Hayır." Ruslan'ın yüzünde garip bir gerginlik var. "Ama kardeşleri burada."

"Yani geldiler mi?"

"Yani, lanet olasıca *burada*, senin oturma odandalar."

Ona inanamayan bir bakış attıktan sonra söz konusu oturma odasına doğru yürüdüm. Tabii ki, Konstantin ve Valery Molotov kanepemde oturuyorlardı, aynı ela-altın rengi gözleri, gizlemeye çalışmadıkları düşmanlıkla bana bakıyordu.

Ne oluyor lan?

"Kendi başlarına geldiler," Ruslan, davetsiz misafirlerimize yaklaşmadan önce alçak sesle söylüyor. "Onları içeri almadan önce silah araması yaptırđım. Silahları yok. Ve sanırım... onlar da Alina'nın nerede olduğunu bilmiyorlar."

Sağ elim yumruk oluyor. "Saçmalık."

"Onları dinle," diyor Ruslan fısıldayarak. "Eğer bu bir oyunsa, çok iyi oynanmış bir oyun."

Onu, hatta daha iyisi, Alina'nın iki kardeşini de yumruklamak için kendimi zor tutuyorum.

Bunun yerine, tüm irademi kullanarak kendimi tutuyorum ve kanepeye yaklaşıyorum.

Ben onların önünde durduğumda ayağa kalkarlar. Yaşları arasında neredeyse altı yıl fark olmasına ve Konstantin'in gözlük takmasına rağmen, birbirlerine ne kadar benzedikleri ürkütücü. Neredeyse ikiz gibiler. Ya da ortanca kardeşleri Nikolai'yi de sayarsanız üçüz gibiler. Nikolai partiye gelememiş gibi görünüyor. Muhtemelen yeğenime babalık yapmakla meşgul olduğu içindir.

Bunu düşünmek bile sinirlerimi bozuyor.

İki Molotov da benimle aynı boyda, bu yüzden birbirimize dik dik bakarken göz göze geliyoruz.

Valery sessizliği ilk bozdu. Sesi kışın cam parçası gibiydi. "Sana yolumuza çıkma demiştim Leonov. Silahsız geldik, şimdi onu görelim."

Yüzümü ifadesiz tutmak zor. "Kız kardeşini görmek istiyorsun."

"Doğru," diyor Konstantin, gözlerinde yanan nefretine rağmen sakın bir ses tonuyla. "E-postanda yakında ameliyat olacağı yazıyordu.

Ameliyata girmeden önce onu görmek istiyoruz."

Bu çok tuhaf. Dikkatimizi dağıtmak için mi buradalar? Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranırlarsa adamlarımızı geri çekip Alina'yı aramayı bırakacağımızı mı sanıyorlar? Öyleyse, bu çok riskli bir taktik. Tüm korumalarım şu anda burada, ikisini de gözaltına alabilirim. Onları tutsak tutup, Alina'nın tam olarak nerede olduğunu söyleyene kadar işkence edebilirim. Alina onları öldürmemi istemez, bu yüzden öldürmemeye çalışacağım, ama bunu bilmelerine gerek yok.

Ama yine de, şüphesiz yakınlarda adamları bekliyor ve gerekirse kurtarmaya hazırlar. Belki de bunun yeterli bir güvence olduğunu düşünüyorlar

ve bu oyunun buna deęeceęini dūřūnūyorlardır. Ama ne amaçla? Neden bu kadar ikna edici olmayan bir taktik için bōyle bir risk alsınlar ki?

Bunu ōęrenmem gerekiyor, yani şimdilik oyuna devam etmeliyim.

"O dinleniyor," diyorum soğukkanlılıkla. "Uyandığında burada olduğunu ona sōyleyeceęim

."

Valery'nin çenesi sertleşir. "Onu *şimdi* gōreceęiz."

Tabii, elbette. "Bizi nasıl buldunuz?" diye soruyorum, sanki o konuşmamış gibi.

"Uağınızı takip ettik," diye cevaplar Konstantin dūz bir sesle. "Oradan, hangi çatı katını satın aldığınızı bulmak zor olmadı. Cenevre'de piyasada sadece birkaç tane vardı ve sadece biri izi sūrūlemez bir paravan şirket tarafından satın alınmıştı. Eminim bunu biliyordunuz."

Evet, biliyordum. Ve onlar da benim onların geleceğini bildiğimi biliyorlardı. Öyleyse neden Alina'nın ilk iş olarak onlara ulaşacağını bilmiyormuşum gibi davranıyorlar?

Tabii... Alina onlara ulaşmadıysa ya da ulaşamadıysa. İçimdeki her şey soğudu.

Ya o pencereden kendi başına çıkmamışsa? Ya biri onu kaırmışsa?

Kim bilir, kardeřleri ve benim birçok dūřmanımız var.

Lanet olsun. Ya Molotoflar, kan dōkūlmeden onu Cenevre'den çıkarmak için bana bōyle dūřūndūrmek istiyorlarsa? Silahsız olarak buraya gelerek, onun kayboluřuyla ilgileri olmadıęını bana inandırmak mı istiyorlar?

Peki ya ōyle değilse?

"Onu *şimdi* gōreceęiz," diye sertçe tekrarlar Valery, bir adım ōne çıkar ve Konstantin de aynısını yapar. Yūzleri sert, kararlıdır, duruşları gergin ve savaşa hazırdır; kendileri için risk ne olursa olsun, hasta kız kardeşlerine ulaşmaya kararlı kardeşlerin tam da resmi.

Ruslan haklıydı. Eęer bu bir oyunsa, Oscar ōdūlūne layık bir oyun.

řiddet tehdidi havada asılı kalır, atmosferi yoęunlařtırır ve ben bir saniyede karar veririm. ūnkū Alina'nın kardeřlerinin onu benden almasından daha kōtū olan tek řey, bunu bařka birinin yapmasıdır. Onu umursamayan biri.

Onun aracılığıyla bana veya kardeşlerine zarar vermek isteyen biri.

"O bende deęil," diyorum, tūm kartları masaya koyarak. "Ve ikiniz de bunu çok iyi biliyorsunuz, yoksa o būyūk bir belaya bulařmıř demektir."

Bölüm 5 Alina

Yatakta kıvranıyorum, kafamdaki ağrı dayanılmaz, mide bulandırıcı. Geçmişte, bu nöbetleri atlatmama yardımcı olmak için ilaçlar kullanırdım: migren ilaçları, ağrı kesiciler veya esrar. Ama şimdi, içimdeki kırılgan hayatla ne yapacağıma henüz karar veremediğim için, bir Tylenol bile almaya cesaret edemiyorum.

Benim kızım. Henüz bir tüy kadar küçük ama onu şimdiden seviyorum.

"Hadi, sana bir şey getireyim," diye yalvarır Birgit, kusmam için kovayı defalarca uzatarak. "Ya da seni hastaneye götüreyim."

"Hayır," kusmayı bitirince inliyorum. "Lütfen yapma. Sen... söz verdin."

O başını sallar, ama emin görünmüyor. Muhtemelen bir yabancıyı yardım etmek için içinden gelen bir dürtüyle teklif etmek başka bir şey, ama iki gün boyunca o yabancıнын bakıcılığını yapmak bambaşka bir şey. En azından iki gün olduğunu düşünüyorum. Bilincim gelip gidiyor, kafamdaki acı, acıdan başka hiçbir şeyin farkında olmamı engelliyor.

Ve durumum düzelmiyor. İlaçları almadığım sürece düzelmeyecek. Belki o zaman bile düzelmez. Çünkü kafamda bir tümör var ve her geçen an büyüyor ve yayılıyor.

Artık orada olduğunu bildiğim için hissedebiliyorum. Baş dönmesi, mide bulantısı... Hiç bu kadar kötü olmamıştı. Birgit beni tuvalete götürdüğünde, ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyorum. Gözlerimin önünde beyaz noktalar görüyorum ve Birgit, birkaç saat önce sanki nöbet geçiriyormuşum gibi kontrolsüz bir şekilde titrediğimi söyledi.

Muhtemelen nöbet *geçirdiğim* içindir.

Böyle devam edemeyeceğimi biliyorum, ama ne yapacağımı bilmiyorum. Alexei'ye geri dönmeli miyim? Kardeşlerimi aramalı mıyım? Bu acı içinde düşünemiyorum.

Yakında bir karar vermem gerektiğini biliyorum. Birgit'in bana bakmasına izin vermeye devam edemem. Zaten daha fazla devam edemez.

iyileşmeden geçen her saatte, daha da endişeli görünüyor. Söz vermiş olsa da olmasa da, yakında ambulans çağırarak ya da beni zorla hastaneye götürecektir.

Ben de endişeliyim. Kendim için değil, bebek için. Son iki gündür tek yiyebildiğim bir dilim kuru tosttu ve onu da kustum. Bugün birkaç yudum su içtim ve kustum, ayrıca uzun süredir tuvalete gitmedim. Bu kötü. Susuz kalıyorum demek. Böyle devam ederse, tıbbi yardım almaktan başka çarem kalmayacak ve bu da Alexei'nin dikkatini çekecek, tabii bakıyorsa.

Henüz beni bulamamış olması, bulamayacağının bir işareti olabilir.

Kafamdaki ezici acıyı düşünmeye çalışıyorum. Kardeşlerim gibi onun da bir hacker ekibi olduğunu biliyorum. İki gün geçtiyse, bu onların trafik kameralarına, güvenlik kamerası görüntülerine ve insanları takip etmek için kullandıkları diğer her şeye erişmeleri için kesinlikle yeterli bir süre. Şimdiye kadar nerede olduğumu biliyor olmalı... tabii bilmek istemiyorsa.

Beni istemiyorsa tabii.

Belki de bensiz daha iyi olduğunu fark etmiştir.

Belki de her zaman kovalamayı sevmiştir ve ben kendi isteğimle o giyinme odasında ona uzandığımda, bana olan arzusunu öldürdüm.

Boş midem kıvrılıyor ve çalkalanıyor, gözlerimi sıkıca kapatıp ince battaniyeye daha da sokuluyorum, o kadar mutsuzum ki ölmek istiyorum.

Hayır, bu yanlış. Yaşamak istiyorum.

İçimdeki o küçük zerrenin büyümesini ve gelişmesini istiyorum.

Her şeyimi kaybetmek pahasına bile olsa kızımı görmek istiyorum. Ve... Alexei'yi istiyorum.

Onun kollarını üzerimde hissetmek, boynunun sıcak kıvrımına gömülmek ve erkeksi kokusunu içime çekmek istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki, mantıklı olmasa da canım acıyor.

Hayatım boyunca tek istediğim ondan kurtulmaktı, ama şimdi bunu başardığımda, tek düşünebildiğim onun kafesine geri dönmek.

Bir süre uykuya dalmış ^{olmalıyım} çünkü gözlerimi açtığımda karanlık ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Birgit ortalarda yok, muhtemelen akşam yemeği ve içki içmeye çıkmıştır. Bir arkadaşlık uygulamasında bir adamın ona çıkma teklif ettiğini söylediğini hatırlıyorum. Odadaki diğer iki yatak da boş

bu da beni şaşırtmadı. İki İtalyan kız dün otelden ayrılmış ve sanırım bu hostel pek popüler değil.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum. Anladığım kadarıyla, hala tuvalete gitmem gerekmiyor ve mide bulantım da yok, ama hala başım dönüyor. Belki susamışımdır? Dirseklerimin üzerine doğrulup, Birgit'in düşünceli bir şekilde komodinin üzerine bıraktığı bir bardak suya uzanıyorum.

Ve o anda onu gördüm.

Bir gölge.

Odanın köşesinden çıkıyor ve pencereden sızan loş ışık bir adamın silüetini ortaya çıkarıyor.

Büyük bir adamın silüeti.

İlk aklıma gelen, onun Alexei olduğu. Beni bulmuş.

Vahşi, mantıksız bir sevinç içimi kaplar, ancak ucuz kolonya, tütün ve alkol kokusu burnuma geldiğinde bu sevinç buz gibi bir paniğe dönüşür.

Hostel odamda bir yabancı olduğunu fark ettiğimde.

Bölüm 6

Alexei

Biri bana Molotov kardeşlerle işbirliği yapacağımı söyleseydi, ona psikoz olup olmadığını kontrol etmesini söylerdim. Ama işte buradayız, Valery, Konstantin ve ben, gece bir dizüstü bilgisayarın başında toplanmış, bizim gibi aslında birlikte çalışan hacker ekiplerimizin son keşiflerini inceliyoruz.

Alina'nın hareketlerini, giyim mağazasından çıktığı ana kadar yeniden canlandırmayı başardılar ve daha fazla görüntü olmadığını doğruladılar. Çevresindeki kameralar, ilk başta düşündüğüm gibi kurcalanmamış.

Karım, o lanet dükkandan çıktıktan ve caddede birkaç adım attıktan sonra hiçbir kamerada görünmüyordu.

"Kaçırılma olsaydı, tam burada gerçekleşmiş olmalıydı," diyor Konstantin ve ekrandaki haritaya kırmızı bir daire çiziyor. "Birkaç metre güneyde, birkaç kameranın görüş alanında olurdu. Birkaç metre kuzeyde de aynı şey geçerli."

Valery ekrana bakıyor. "O kör noktada bir sokak var."

Ben de aynı şeyi fark etmiştim. "Kaçıran kişi orada saklanıyor olabilirdi." Sesim göğüs kafesim kadar gergin. Alina'nın kardeşlerinin beni onun izinden uzaklaştırmak için karmaşık bir plan yapmadıklarını anladığımdan beri nefes alamıyorum. Ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum.

Molotovları bunun Alina'dan uzak tutmak için yaptığım bir oyun olmadığına ikna etmek biraz zaman aldı, ama sonunda bunu kabul ettiklerinde işimize koyulduk ve durmaksızın çalışarak tüm bağlantılarımızı ve ilişkilerimizi kullanarak bunun arkasında hangi düşmanlarımızın olabileceğini bulmaya çalıştık.

Ne yazık ki, bizimle Molotovlar arasında çok sayıda şüpheli var.

"Sabah ilk iş olarak o sokağa bir adli tıp ekibi göndereceğim," diyor Valery, telefonunu çıkararak. "Mücadele izi bulup bulmadıklarına bakacağız."

"İyi fikir," diyorum ve doğruluyorum. "Bu arada, ben de oraya gidiyorum."

Konstantin ekranından başını kaldırır, gözlüklerinin arkasından gözleri parlar. "Neden? Potansiyel kanıtları bozacaksın."

Ona dişlerimi gösteririm. "Ben aptal değilim. Dikkatli olacağım."

"Ben de seninle gelirim," diyor Ruslan, kendi dizüstü bilgisayarında çalışırken kanepeden kalkarak.

Onun varlığını neredeyse unutmuşum, ona kızgın bir bakış atarım. Neden yatakta uyumak yerine burada olduğunu hiç anlamıyorum. O kesinlikle Molotovların hayranı değil ve Alina'yı aramaya aktif olarak katılmıyor, bunun yerine evdeki meselelere odaklanıyor.

Babamız gibi meseleler. Ölmek üzere olan ve her gün bizi görmek için talepler gönderen

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Şu anda endişelenmek istediğim son şey bu.

"Hadi gidelim o zaman," diyorum Ruslan'a kısa bir şekilde ve yakındaki masadan silahımı almak için yürüyorum. Silahı kemerime sokup gömleğimle örtüyorum. Bıçağım zaten botumun içinde ayak bileğime bağlı ve diğer ayak bileğime de daha küçük kalibreli bir silah bağlı. Ama yine de Molotovlar için silahımı alıyormuş gibi yapıyorum. Onların, muhtemelen şüphelendikleri halde, bu zamana kadar silahlı olduğumu bilmelerini istemiyorum.

Geçici işbirliği olsun ya da olmasın, birbirimize bir tavşanın etrafındaki iki aç timsah kadar güveniyoruz.

"Ben de geliyorum," diyor Valery, yavaşça ayağa kalkarak.

Molotov kokteyllerinden uzak bir saat geçirmeyi dört gözle beklediğim için dişlerimi sıkıyorum. Ama Alina'nın kardeşini kızdırmaya değmez, bu yüzden Ruslan ve benimle birlikte çatı katından çıkarken sessiz kalıyorum. Onun hala benden bir komplo kurduğumu şüphelendiğini biliyorum, tıpkı benim de bir şekilde onu ve Konstantin'i aynı şeyden şüphelendiğim gibi.

Sokak çok uzak değil, bu yüzden yürüyerek gidiyoruz. Arkamızda, yarım blok kadar uzakta, birkaç adamım ve Molotov'un birkaç koruması bizi dikkat çekmeden takip ediyor. Onlar, yıllardır Alina'yı gizlice gözetlemek için özel olarak seçtiğim adamlarım kadar dikkatli değiller. Her halükarda, işler ters giderse, hazırlıklıydık. Gerçi işlerin ters gitme ihtimali yoktu. Alina kaçırılmışsa, bunu yapan kişi izlerini gizleme konusunda çok

izlerini saklamakta çok yetenekli biri tarafından kaçırılmışsa, o sokakta bir şey bulma, hatta biriyle karşılaşma ihtimalimiz çok düşük.

"Durumu ne kadar kötü?" Valery gergin sessizliği bozarak sorar.

Sesi soğuk ve sakın, sanki cevabı umursamıyormuş gibi, ama sorduğu gerçeği bana onun endişelendiğini gösteriyor. Bu biraz şaşırtıcı. Alina'yı takip ettiğim yıllar boyunca, tüm arkadaşları ve akrabaları hakkında dosyalar hazırladım ve tüm göstergelere göre, en küçük kardeşi duygusuzluğu ve son derece manipülatif yapısıyla sosyopatın klinik tanımına uyuyor. Gerçi, adil olmak gerekirse, insanlar benim için de aynı şeyi söylüyorlar.

Her neyse, ona şüpheli bir bakış attım, Ruslan da öyle. "Neden?" diye sordum açıkça.

"Çünkü o benim kardeşim ve nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Mantıklı. Yine de... "Daha önce onun durumunu sormamıştın. Neden şimdi soruyorsun?" Başka bir erkek olsaydı, bunu küçük bir sohbet olarak değerlendirebilirdim, ama Valery

Molotov küçük konuşmalar yapmaz. Söylediği ve yaptığı her şeyin bir amacı vardır, bu amaç ne kadar karmaşık olursa olsun.

"Çünkü bize söylemediğin bir şey var." Valery'nin sesi, Alina'nın en son görüldüğü sokağa döndüğümüzde bile aynıydı. "Önemli bir şey. Nedir o?"

Haklı. Alina'nın hamileliği hakkında onlara hiçbir şey söylemedim, çünkü bu Alina ile benim aramda bir şey. Daha da önemlisi, bunun hiçbir şeyle ilgisi yok.

"Çok hasta," diyorum, ikinci sorusunu görmezden gelerek. "Başı dönüyor, güçsüz, mide bulantısı var, baş ağrısı çekiyor. Lanet olası beyin kanserinde beklenecek her şey var. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Ona zarar verdin mi?" Sesi hala sakın, bana bakarken yüzündeki ifade okunamıyor. "Bu yüzden mi bu kadar hasta olmasına rağmen kaçtı?"

Demek buraya varmak istiyor. Azı dişlerimi sıkıca sıkıyorum. "Ona asla zarar vermem."

"O zaman neden hayat kurtaran bir ameliyattan önce kaçtı? Seninle birlikte olmak o kadar dayanılmaz ki, ölmeyi tercih ettiği için mi?"

Geç saat olmasına rağmen hala kalabalık olan bu caddenin ortasında bıçağıma uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi kontrol etmek için birkaç kez derin nefes alıyorum, ama yine de sesim sert ve boğuk çıkıyor. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. O *beni istiyor*."

beni istiyor. O..." Duruyorum çünkü beni sevdiğini söylemek istesem de, durumun böyle olmadığını biliyorum. Henüz değil.

Onunla daha fazla zamana ihtiyacım var.

Ona birbirimize ait olduğumuzu göstermem gerekiyor.

"Elbette istiyor." Valery'nin sesi soğuk ve alaycı. "Bu yüzden bunca yıldır senden kaçındı. Çünkü seni çok istiyor."

Alina'nın kardeşi olmasaydı, şu anda kaldırımda kanlar içinde yatıyor olurdu. Yüzümde hissettiklerim belli olmalı ki, o da sakın bir şekilde, "Biliyor musun, benim bir keskin nişancım ikinizi de nişan aldı," diyor.

Ruslan bakışlarımı yakaladı ve ben hafifçe başımı sallayarak ona onay verdim. Telefonunu çıkardı ve bir saniye sonra Valery'nin göğsünde kırmızı bir nokta belirdi, yüzüne doğru ilerledi ve altında durdu.

Alina'nın kardeşi durur ve bakışlarımı yakalar, dudaklarında soğuk bir sırıtiş belirir. "Touché."

Bu bölgede, Molotoflar ve ekibi yanlış bir hareket yaparsa onları ortadan kaldırmaya hazır bir keskin nişancı ekibimiz var. Onların da aynı önlemleri almasına şaşırmadım. Alina'yı bulduktan sonra, geçici işbirliğimiz ailelerimiz arasında şimdiye kadarki en kanlı savaşa dönüşse de şaşırmam.

Ama şimdilik müttefikiz. Çünkü onu bulmak zorundayız ve bunu bir an önce yapmalıyız. Alina'nın hasta ve yaralı olduğunu, onu benden veya kardeşlerinden üstünlük sağlamak için kullanılacak bir araçtan başka bir şey olarak görmeyen düşmanların elinde olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onun kaçırılmasının nasıl gerçekleşmiş olabileceğini, onu nasıl şiddetle bastırmış ya da uyuşturmuş olabileceklerini hayal ettikçe midem içten içe parçalanıyor gibi hissediyorum. Ya da...

Hayır. Onu öldürdüklerini düşünmeyi reddediyorum. Bu kimseye fayda sağlamaz.

En büyük intikamı almak isteyen bir düşman hariç.

Bu düşünce beni tamamen parçalamadan önce onu kafamdan silip attım. Alina'nın kardeşine olan öfkemi dizginleyerek, hızlıca yürümeye devam ettim ve Ruslan da beni takip etti. Valery yanımıza gelince, olabildiğince sakın bir sesle sordum: "Neden henüz bizimle iletişime geçmediklerine dair bir teorin var mı?"

"En avantajlı takası ayarlamak için zaman kazanıyorlar," diye cevaplar Valery hemen. "Bize uyguladıkları psikolojik işkence de buna ek bir bonus."

Tabii ki o bunu çoktan düşünmüştür. Ben de bu kadar uykusuz olmasaydım aynısını yapardım. Öfkeli ve korkmuş olmam da cabası.

Alina kaçırılmışsa, onu kaçırانlar hayal bile edemeyecekleri bir bedel ödeyecekler. Ne kadar plan yaparlarsa yapsınlar, onları bulacağım ve onları ve bildikleri ve sevdikleri her şeyi yok edeceğim.

Sokağın dönüşünü görünce adımlarımı hızlandırıyorum. Ruslan ve Valery de aynısını yapıyor. Yanımızdan geçen turistler akıllıca yolumuzdan çekiliyor.

Sokağa ilk ben giriyorum. Bir bakışta, olağanüstü bir şey yok. Küçük ve dar, bir çöp konteyneri ve başka pek bir şey yok. Hafif bir çöp ve idrar kokusu var - sarhoş turistler muhtemelen burada tuvaletlerini yapıyorlar - ve çöp konteynerinin yanındaki parke taşlarında eski kustumuk gibi görünen yarı kurumuş bir su birikintisi görüyorum.

Muhtemelen sarhoş turistlerden kalmıştır. Ama yine de... Valery'ye dönüyorum. "Adli tıp ekibine bunu" —su birikintisini işaret ediyorum — "DNA testi yaptırmalarını söyle. Alina çok sık hastalanıyor."

O başını sallar ve telefonunu çıkarıp mesajı gönderir. Bu arada Ruslan ve ben, telefonlarımızı el feneri olarak kullanarak zemini ve duvarları tarayarak sokağın derinliklerine doğru ilerleriz. Kan, ayakkabı izleri, saç telleri, karıma ne olduğu hakkında ipucu verebilecek her şeyi arıyorum.

Bu yüzden, bakışlarım duvarın ortasındaki kapıya takıldığında, gördüğüm şeyi anlamam bir saniye sürer.

Ruslan çoktan oraya varmış, benden önce. "Bunu neden bilmiyorduk?" diye soruyor, yıpranmış ahşap çerçeveye dokunarak.

Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum. "Çünkü bu kapının burada olmaması gerekiyor."

Hackerlarımızın bulduğu yakındaki binaların planlarına göre, bu duvarlarda ikinci, üçüncü ve dördüncü katlarda birkaç küçük pencere dışında hiçbir şey olmaması gerekiyordu.

"Bu kapı bina inşa edildikten sonra eklenmiş olabilir," diyor Valery, dirseğimin yanında belirterek. "Sakinler birden fazla çıkışın olması daha uygun bulmuşlardır herhalde. Hatırladığım kadarıyla, burası şu anda bir pansiyon."

Bir pansiyon.

Kalbim hızla atmaya başladı.

Neden daha önce bu olasılığı düşünmedik ki?

Hostel, örneğin kaçak bir inatçı eşin kaçırılmaya gerek kalmadan birkaç gün kolayca kalabileceği bir yer.

"Hadi girelim," diyor Ruslan, ama ben çoktan kapının kolunu çevirmişim.

Kapının kilitli olmasını bekliyorum, ama kolayca açılıyor ve eski mobilyalarla döşenmiş küçük bir salon ortaya çıkıyor. Sağındaki duvarda küçük, boş bir resepsiyon masası ve muhtemelen ana caddeye açılan bir dizi kapı var. Solumda, uzak köşede, bir spiral merdiven var.

Valery merdivenlere doğru ilerliyor, ama ben ondan önce varıyorum. Merdivenleri üçer üçer çıkarken damarlarım heyecanla titriyor.

Onun yakınımda olduğunu hissedebiliyorum, tuhaf bir şekilde onun yakınlığını hissedebiliyorum

Merdivenleri geçtikten sonra, üç kapısı olan dar bir koridora çıkıyorum. Birini açıyorum.

Burası bir banyo.

İkinci kapıdan bir dizi duş görünüyor. Nefesimi tutarak üçüncü kapıya yaklaşıyorum.

Kolu tutmaya uzandığımda, bir ses kulağıma ulaşır.

Düşük, boğuk bir kadın hıçkırığı.

Adrenalin damarlarımdan fişkırsa da içimdeki her şey buz gibi oluyor.

Kapıyı tekmeleyerek açtığımda silahım zaten elimdeydi ve önümdeki kanlı manzara karşısında donakaldım.

Bölüm 7 Alina

İlk içgüdüm çılgılık atmaktı. Ama atmadım. Kimse beni duymazdı ve kendini savunma eğitimimi kullanma fırsatım hiç olmamış olsa da, Pavel'in bana öğrettiklerini hatırlıyorum.

Uzanıp aldığım su bardağını kaparak, bilinmeyen adamın durduğu yerin karşısındaki yatağın diğer tarafına atlıyorum.

Kalçam ve omzum yere çarptığında canım acımış olmalı, ama hissetmiyorum. Son zamanlarda sürekli eşlik eden baş dönmesi ve mide bulantısını da hissetmiyorum. İçimi kaplayan adrenalin, damarlarıma doğrudan espresso enjekte edilmiş gibi. Zihnim berrak, elimde bardağı sıkıca tutarak yuvarlanmaya devam ediyorum. Arkamda, davetsiz misafirin ağır adımlarıyla yatağın etrafında dolaşmadan önce iğrenç bir Fransızca küfür ettiğini duyuyorum.

Pop-up oyuncak gibi ayağa fırlıyorum, adrenalin bana bir atletin gücünü veriyor. Bir saniye içinde çevremdeki her şeyi gözden geçirip kaçabileceğim potansiyel yollar arıyorum.

Hiçbir yol yok.

Yabancı, benimle kapı arasında duruyor ve eski pencereyi zamanında açamayacağım. Ayrıca, ikinci kattayız.

Ya onun içinden geçeceğim ya da beni köşeye sıkıştıracak.

Hâlâ benim çaresiz olduğumu düşünüyor olmalı ki, düşük, sarhoş bir kahkaha atıyor ve bana doğru ağır adımlarla yaklaşıyor. "Güzel, güzel kedicik," diye Fransızca mırıldanıyor. "Babanın yanına gel, güzel kız. Hadi, seni okşayayım..."

Dişlerimi sıkıp cama daha sıkı tutunuyorum.

Şimdi o sesi tanıdım. Hasta yatarken aşağıda birkaç kez duymuştum.

Hostel sahibinin oğlu. Birgit'e göre "sapık bir aptal". Ama aynı zamanda zararsız olduğunu da söylemişti. Sanırım bu konuda yanılmış ya da onu sarhoşken hiç görmemiş.

Her halükarda, ona kendi isteğiyle gitmesi için bir şans vereceğim.

Sesimi alçak ve sert bir tona ayarlayarak Alexei'yi taklit ediyorum. "Defol git.

Hemen."

Sarhoş bir şekilde gülüyor ve bana doğru geliyor. "Gel buraya, kedicik, kedicik, kedicik..." Duvara sıkışana kadar geri çekilmemi beklediğini anlayabiliyorum,

ben tam tersini yapıyorum.

Kendimi ona doğru atıyorum, uzattığım elimde sıkıca tuttuğum bardağı ileri doğru fırlatıyorum. Bardağın kalın camı kafasına çarpıyor ve kırılırken avucumu delip geçiyor, avucumda keskin bir acı hissediyorum. Akan kanı umursamadan, elimde kalan cam parçasını tutuyorum ve adam geriye doğru sendeleyip kafasını tutarak küfrederek yan tarafa atlıyorum.

Şimdi onunla kapıya giden yol arasında yarım metre boşluk var. Kaçmayı deneyebilirim. Ama beni yakalarsa, başaramam.

Beni yere yatırıp, ağır vücuduyla beni sıkıştıracaktır.

Tüm bunlar bir saniyede beynimden geçer. Daha sonra başka bir yol olup olmadığını merak edeceğim. Yapmak üzere olduğum şeyin kendimi ve bebeği korumak için tek yol olup olmadığını, yoksa sadece Molotof kanımın gerçek yüzünü gösterip göstermediğini sorgulayacağım.

Ama şimdilik, sadece harekete geçiyorum.

Adam toparlanamadan saldırıyorum, cam parçasını geniş, şiddetli bir yay çizerek boynuna felç edici bir darbe indirmek için savuruyorum.

Loş ışığa rağmen nişanım şaşırtıcı derecede isabetli.

Keskin camın yumuşak dokuya saplandığını hissediyorum ve adam dizlerinin üzerine çöküp boğazını tutarken çıkardığı gırtlaksı sesi duyuyorum.

Nefes nefese, odayı daha fazla gırgır sesi doldururken geri çekiliyorum. Ve sonra... sonra adam düşüyor ve sadece sessizlik kalıyor.

Omuzlarım duvara değene kadar geri çekilmeye devam ediyorum. Titreyerek, kapının yanındaki ışık anahtarını bulana kadar duvarı yokluyorum.

Cam parçası hala elimdeyken, odayı aydınlatmak için düğmeyi çeviriyorum... ve adamın kanlar içinde yattığını görüyorum.

Az önce öldürdüğüm adam.

Dizlerim titrer ve ben yere çöküp nefes nefese kalırken, cam parçası uyuşmuş parmaklarımdan düşer. Ne kadar hava çekersem çekeyim, yeterince oksijen alamıyorum. Aniden ciğerlerimi saran demir bantlarla mücadele ederken görüşüm kararır.

Bayılmalıyım. Ya da belki de bayılmak istiyorum. Bir parçam, kapalı boğazımdan çıkmaya çalışan hıçkırıkları ve parmaklarımı ve ayak parmaklarımı uyuşuk ve işe yaramaz hale getiren buz gibi soğuğu fark ediyor. Aynı

kısım, kalkıp gitmem gerektiğini biliyor. Çok geç olmadan suç mahallini terk etmem gerektiğini.

Ama hareket edemiyorum. Sadece öldürdüğüm adama bakabiliyorum. Hayatını acımasızca sonlandırdığım bir insana.

Ben babam gibiyim.

Ve Nikolai gibi.

Ve Alexei gibi.

Belki onu düşündüğüm içindir, ya da belki sadece şoktayım, ama bir şey kapıya çarparak onu açtığında ve kocamın karanlık silueti ortaya çıktığında, onu hayal ettiğimi düşünmeden edemiyorum. Onun gerçek olmadığını, sadece bir halüsinasyon olduğunu, ihtiyacım olduğu anda var olmasını istediğim şeytani bir hayalet olduğunu.

Belki de bu yüzden, bana uzandığında, ağlayarak ve orada olduğum için minnettar olarak kollarının arasına düşüyorum.

Ait olduğum yere geri döndüğüm için.

Bölüm 8

Alexei

Alina yüzünü boynumun kıvrımına gömüp kollarını belime doladığında, refleks olarak onu kendime doğru çekip şiddetli, sevinçli bir kucaklama ile sarıyorum. Hemen kucaklamamı gevşetiyorum. Bildiğim kadarıyla, yaralanmış olabilir. Onu muayene edebilmek için bırakmam gerekiyor, ama ağlıyor ve titriyor, bana sarıldığı sırada düzensiz hıçkırıklar ince vücudunu sarsıyor ve ben de kendimi tutamıyorum çünkü ben de titriyorum.

Neye rastladım ben böyle?

Neden ellerinde ve elbisesinde bu kadar çok kan var?

Yerdeki ölü adam kim?

Eğer Alinyonok'uma herhangi bir şekilde zarar verdiyse, onu tekrar öldüreceğim. Onu ve...

"O iyi mi? Onu bana ver."

Siktir. Valery. Onu ve Ruslan'ı tamamen unutmuşum.

Alina onun varlığını henüz fark etmemiş gibi görünüyor, bu yüzden onu kollarımda tutarak Valery'ye sırtını dönük tutuyorum ve Ruslan'a "Onu başımdan sav" diyorum.

Kardeşim başını sallar ve Valery'nin önüne geçer. "Onlara biraz alan verelim." Ses tonu bunun bir öneri olmadığını açıkça belli ediyor.

Valery bunu görmezden geliyor. Sesi buz gibi soğuk: "O benim lanet olası kardeşim. Çekil kenara. Hemen."

Alina başını omzumdan kaldırır ve ellerini aramıza sokarak tüm gücüyle iter. İsteksizce, bir kolumu göğsüne doladığım halde, onun dönmesine izin veririm.

"Valery?" Sesi inanılmaz geliyor. "Ne yapıyorsun..." Bakışları Ruslan ve kardeşi arasında gidip geliyor, sonra bana karışık bir ifadeyle bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, yüzündeki söylenmemiş soruyu görmezden gelerek. "O pislik sana zarar verdi mi?" Kolumu indirip onu bana doğru çeviriyorum, böylece nihayet onu muayene edebiliyorum. Nazikçe ellerimi üzerinde gezdirip, ilk bakışta fark edilmeyen herhangi bir

İlk bakışta fark edilmeyen yaralar arıyorum. Tek bulduğum, sağ avucunda derin bir kesik. Hâlâ kanıyor ve en az bir düzine dikiş atılması gerekecek.

"Seni doktora götürmeliyiz," derim ve gömleğimin eteğini yırtıp çıkarırım. "Şimdilik, bunu avucuna al ve sıkıca tut." Kumaş şeridini avucuna bağlarım ve tedbir olarak parmaklarını kapatırım.

Bana gözlerini kırpıştırarak bakar, yeşil gözleri yeni akan gözyaşlarıyla doludur. "Alexei..." Sesi titriyor. "Onu öldürdüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ruslan'ın omzunun üzerinden Valery'nin soğuk ve öfkeli bakışlarıyla karşılaşyorum. "Duydun mu, Molotov? Adli tıp ekibine bir an önce buraya gelmelerini söylemelisin, tabii benim adamlarımı çağırmamı istemiyorsan."

Valery'nin ağzı düzleşir. "Adamlarım halleder. Şimdi kız kardeşimi ver. Alina, ondan uzak dur."

Hayatta olmaz. Kız kardeşine bakmak için dönen Alina'nın kolunu tutup kendime doğru çekerim. "O hiçbir yere gitmiyor."

Valery çok küçük bir hareket yaptı, ama birdenbire uzattığı elinde Ruslan'a doğrultulmuş bir silah belirdi.

Dişlerimi sıkarım, hem sinirli hem de isteksizce etkilenmişimdir.

Silah kullanmakta çok hızlı. Belki de benim kadar hızlı. Ayrıca, onu ve kardeşini penthouse'umda üstünü aramakla uğraşmamın bir anlamı kalmadı. Benim gibi, o da başından beri silahlıydı ve bunu saklıyordu.

"Ondan uzak dur," diye tekrarlar sert bir şekilde ve ben Alina'yı bırakmış gibi yaparım, böylece görünüşte silahımı alabilirim, ama aslında kardeşim için dikkatini dağıtmak için.

Taktik işe yarar. Valery'nin dikkati bir anlığına bana yöneldiğinde, Ruslan bıçağını çekip Valery'nin yüzüne fırlattı.

Yine, o pislik hızlı hareket eder ve yana eğilerek bıçağın elmacık kemiğini sıyrmasına izin verir.

"Dur!"

Alina'nın tiz çılgılığı beni olduğum yerde dondu. Aynı etki Valery üzerinde de oldu, ama Ruslan üzerinde olmadı. Ruslan bu yeni dikkat dağınıklığını fırsat bilip silahını çekip Valery'nin kafasına doğrulttu.

Alina'yı yakalar ve kurşunlar uçuşmaya başlarsa diye onu arkama çekerim.

"Bu çılgınlığı durdur!" diye tekrar bağırır ve beni kenara itmeye çalışır. "Valery, geri çekil!"

Ben bir milim bile kıpırdamadan, kardeşi isteksizce silahını indirirken bile onu korumaya devam ediyorum. Artık bu kavgayı kazanmasının imkansız olduğunu, en azından kız kardeşini büyük tehlikeye atmadan kazanamayacağını anlamıştır.

"Aynen öyle, Molotov, geri çekil," diyorum, kendimi alay etmekten alıkoyamıyorum. "Siktir git buradan ve Konstantin'i ara, şanslı bulgumuzu ona bildir. Bu arada, *karımı* alacağım" — "klinik" kelimesini vurguluyorum — "kliniğe geri götüreceğim."

Aslında istediğim şey, Alina'nın iki erkek kardeşinin de uçağa binip Moskova'ya dönmeleri, ama bunun olması pek olası değil. Alina'nın ameliyatı için burada olmak isteyecekler — ve onu benden çalmak için. Ama bunu yapamayacaklar, en azından ben hazırlıklı olduğum sürece. Bu yüzden kliniğe giderken Alina'nın teşhisini onlara bildirdim: yatı terk eder etmez peşimizden geleceğini biliyordum ve Alina'nın tedavisini engelleyecek bir şey yapmadan önce durumu anlamaları daha iyi olurdu.

Ayrıca, eğer benim kardeşim olsaydı, ben de bilmek isterdim.

"Evet, git Valery," diyor Alina arkamdan, sesi biraz daha sakın. "Lütfen."

Kardeşi uzun ve gergin bir an boyunca bana bakar, sonra silahını cebine koyar. "Tamam. Yakında görüşürüz."

Bu, benim için bir tehdit olduğu kadar, ona bir söz de.

"Evet, göreceğiz," diyorum soğukkanlılıkla. "Sen ve Konstantin uslu durduğunuz sürece."

Arkasını dönüp gider. Ruslan da onun peşinden çıkar ve bizi cesetle baş başa bırakır.

Ne olduğunu bilmem gerekiyor, ama önce Alina'yı buradan, tüm bu kan ve ölümden uzaklaştırmam lazım. Cesede bakarken yüzü solgun bir yeşil renge bürünmüş, bu yüzden ona soru sormakla zaman kaybetmiyorum. Onu hiç nazık davranmadan kucaklayıp odadan çıkarır, merdivenlerden aşağı inip hostelin lobisine, oradan da sokağa çıkarım ve adamlarımıza mesaj atarak bizi arabayla almaya gelmelerini söylerim.

O bu haldeyken, geride bıraktığımız taze ceset varken kimsenin bizi görmesine izin veremem.

"Bekle," diyor Alina titrek bir sesle, sipariş ettiğim araba sokağın girişine yaklaşırken. "Birgit. Ona söylemeliyim..."

Siktir. Durup Alina'yı dikkatlice ayağa kaldırdım. "Birgit kim?"

Eğer bir tanık varsa...

"Sadece bir kız," diyor Alina ve bana bakarken alt dudağı titriyor. "Ben hasta olduğumda bana yardım etti."

"O da orada mıydı?" diye sorarım yumuşak bir sesle.

Alina boş boş bakarak cevap veriyor. Hâlâ şokta olmalı.

Ses tonumu daha da yumuşatarak, küçük bir çocuğa konuşur gibi konuşuyorum. "Kötü adam öldüğünde, o orada mıydı?"

Anlayış, bakışlarında parlar, ardından korku gelir. "Hayır! Hayır, o orada değildi. Sadece ona gittiğimi haber vermek istiyorum, yoksa endişelenip merak eder. Alexei..." İki eliyle elimi tutar ve şaşırtıcı bir güçle sıkar. Yeşil gözleri solgun yüzünde kararmıştır. "Ona zarar verme. Ona zarar vermeyeceğine söz ver."

İç çekerim. "Alinyonok..."

"Söz ver bana!"

Beni ne kadar kötü biri sanıyor? "Ona zarar vermeyeceğim."

Tabii Alina'ya zarar verdiğini ya da odasındaki ölü adamdan sorumlu olduğunu öğrenmezsem. Ama bu şartları kendime saklıyorum.

Alina biraz rahatlar ve elimi bırakır. "Tamam. O zaman gidip ona bir not bırakayım."

Beni geçmek için yanıma yaklaşır, ama ben yolunu kesmek için yana doğru adım atarım.

Aklı başında olmadığı belli.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum olabildiğince nazikçe.

Gözleri kısılr, sonra genişler. "Oh. Tabii ki. Ben sadece..."

"Eminim kardeşinin ekibi olay yerini iyi temizleyecektir, ama yine de orada senin varlığının izleri kalmasa daha iyi olur," diyorum ve tekrar titremeye başladığını görünce onu kucağıma alıyorum. Yumuşak bir sesle saçlarına fısıldıyorum, "Her şey yatıştıktan sonra Birgit'le iletişime geçebilirsin." Ya da tercihen hiç. Her halükarda, ne olur ne olmaz diye Birgit'in geçmişini derinlemesine araştırmam gerekecek.

Alina'yı bana sıkıca sarılı tutarak, onu arabanın arka koltuğuna götürüyorum, onu kucağıma alıp yüzünü omzuma gömmesi için izin veriyorum ve saçlarını okşarken titremesinin yavaş yavaş azaldığını hissediyorum.

Aklımda milyonlarca soru var, ama kendime sadece bir tane sormaya izin veriyorum. "Birgit dışında sana yardım eden veya seninle kalan başka biri var mıydı?" Sanki önemsizmiş gibi, ses tonumu hafif ve sohbet ediyormuş gibi tutuyorum.

"Hayır." Alina başını kaldırarak hızlıca cevap verdi. Yüzü gözyaşlarıyla ıslaktı, ama bakışları net ve dolaysızdı. Ve biraz da korkulu.

"Alexei, başka kimse yoktu. Ve kesinlikle tanık da yoktu..." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Yaptığım şeye."

Şimdi daha sakın görünüyor, şoku geçiyor gibi, bu yüzden birkaç soru daha sormaya karar veriyorum. "O kimdi?" diye dikkatlice soruyorum. "Orada ne yapıyordun?"

Ne olduğunu ne kadar çabuk öğrenirsem, olay yerini örtbas etme şansımız o kadar artar.

Yine yutkunur, ince boğazı hareket ederken benden uzaklaşıp koltuğa oturur. "Emin değilim, ama sanırım o..." Sesi kesilir. "Yani, hostel sahibinin oğlu olabilir. Onu daha önce hiç görmemiştim, ama birkaç kez aşağıda sesini duymuştum. Birgit, kızlarla flört etmedikleri sürece genellikle onları rahatsız etmediğini söyledi, ama..."

"Seni rahatsız etmeye karar verdi." Göğsümü yakıp kavuran öfkeye rağmen sesimi sabit tutmak için tüm irademi kullanıyorum. Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmişim, ama onun bunu doğrulamasını duymak... "Sana zarar verdi mi?" Tüm çabalarımın rağmen sesim titriyor. "Alinyonok, eğer o..."

"Hayır. Bana parmağını bile sürmedi." Gözleri ürkek bir ifadeye büründü. "O bir şey yapamadan onu öldürdüm. Uyandığımda odadaydı ve sonra sapıkça şeyler söylemeye başladı. Pavel'in eğitimi devreye girdi ve ben... harekete geçtim. Onu korkutmaya, onunla konuşmaya ya da..."

Pavel'e şükürler olsun. "Doğru şeyi yaptın. O pislik senin iki katından fazlaydı. Eğer sana elini sürseydi, onunla savaşırdın ve bunu biliyordun."

"Öyle mi?" Sesi boş geliyor. "Onu sadece yaralayabilirdim. Ya da onu geçmeye çalışıp..."

İşaret parmağımı dudaklarına bastırarak sözünü kestim. "Alinyonok..." Ses tonum olabildiğince yumuşaktı. "Onu sağ bırakmış olsan bile, gerçekten uzun süre yaşayabileceğini mi düşünüyorsun?"

O, duyulabilir bir nefes alır. Saldırgan odasına girdiğinde, onun öldüğü gerçeğini şimdiye kadar düşünmemiş olmalı. Onu öldürmeseydi, ben öldürürdüm ve benim yöntemim bu kadar hızlı ve merhametli olmazdı. Özellikle de ona zarar vermiş olsaydı.

Lanet olsun, ona zarar verseydi... Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışır. Orada olmalıydım. Onu korumalıydım.

Hayır, ne halt ediyorum ben? O, en başından beri o durumda olmamalıydı. Bundan sonra, her zaman benden bir kol mesafesinde olacak

bir kol mesafesinden fazla uzaklaşmayacak, gerekirse onu bana zincirle bağlarım.

Araba durur ve kliniğin önüne geldiğimizi fark ederim. Alina pencereden dışarı bakmak için arkasını dönerken gereksiz yere "Geldik" derim.

Hızla kendi tarafımdan arabadan inip, Alina'nın kapısını açmak ve ona yardım etmek için arabayı dolaştım. Arabadan inerken eli soğuk ve nemliydi, ayakları hala titriyordu, bu yüzden onu gelin taşır gibi kucağıma alıp içeri götürdüm, kendi başına yürüyebileceğini söyleyen itirazlarını görmezden geldim.

Yüzde yüz iyi olsa bile onu taşımak isterdim. Son iki günün cehenneminden sonra, onu kucaklayıp sıcak vücudunu bana yaslamak, onun gerçekten burada olduğunu, yorgunluktan uyuşmuş bir halde rüya görmediğimi kendime kanıtlamanın tek yolu.

Adamlarım kliniğe geleceğimizi önceden haber vermişler, bu yüzden geç saat olmasına rağmen genç bir erkek hemşire bizi karşılamaya geliyor.

"Doktorlar yolda," diyor ve beni Alina'yı muayene odalarından birine götürmem için yönlendiriyor.

Alina'yı dikkatlice masaya oturur pozisyonda yerleştirirken, "Bekle," diyor. "Tuvalete gitmem lazım."

"Hemen burada var," diyor hemşire yardımsever bir şekilde, odadaki diğer kapıyı işaret ederek. "Sen git, ben hemen dönerim."

O odadan aceleyle çıkar ve Alina masadan atlayarak tuvalete koşar. Kapıyı kapatmak üzereyken, ben kapı kolunu tutar ve onun peşinden içeri girerim, sonra kapıyı arkamdan kapatırım.

Alina şaşkın bir ifadeyle dönüyor. "Alexei? Ne oluyor?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sırtımı kapıya dayarım. "Devam et. Yapman gerekeni yap."

Aynı numaraya iki kez kanacağını sanıyorsa, çok yanılıyor. Bu banyoda pencere bile yok ama yine de.

Kol mesafesi konusunda şaka yapmıyordum.

Yüzündeki solgunluk biraz kayboldu, boynuna kızarıklık yayıldı ve porselen gibi teni yer yer lekелendi. "Delirdin mi? Senin önünde 'yapmam gerekeni' yapmayacağım."

"Neden olmasın? Biz evliyiz ve ben mide bulandırıcı biri değilim."

O burun kıvırdı ve kollarını göğsünde kavuşturarak benim duruşumu taklit etti. "Ben mide bulandırıcıyım. Sen buradayken hiçbir şey yapmayacağım."

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de taviz vermek istemiyoruz, ta ki yüzünde garip bir ifade belirene kadar. Yutkunuyor ve cildinin tüm renginin kaybolduğunu görüyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve kapıdan uzaklaşarak içgüdüsel olarak ona uzanırım. "Ne oldu?" Omuzlarını tutarım. "İyi misin?"

Elimden kurtulur. Sesi kalınlaşır, yüzü yeniden yeşilimsi bir renk alır. "En azından arkanı dönebilir misin?"

Siktir. "Tamam." İsteksizce geri çekilip kapıya dönüyorum. "Yardıma ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?"

Kusma sesleri duymayı bekliyorum, ama sadece eteğin kaldırılmasının sessiz hışırtısı var. Ve sonra...

"Alexei."

Zaten dönmüşüm, o ayakta sallanırken ona uzanıyorum, gözleri yaşlarla dolmuş, elbisesinin eteği yerine oturuyor.

"Kanıyorum," diye fısıldadı, bana bakarak. "Alexei, bebek... Kanıyorum lan."

Bölüm 9 Alina

Sonraki birkaç saat bulanık geçiyor. Bir grup doktor geliyor, elim dikilip bandajlanıyor, kanım alınıyor ve MR çekiliyor. Valery ve Konstantin gelir ve Alexei ve Ruslan ile beni kimin nereye götüreceği konusunda tartışır. Tartışmayı kaybetmeleri gerekir, çünkü ben klinikte kalırım, Alexei her zaman somurtkan bir şekilde başımda bekler, sonunda acı veren dolu mesanemi boşaltmak için tuvalete gitmek zorunda kaldığımda bile (ama en azından arkasını dönmüştür).

Ve tüm bu süre boyunca kanamam devam ediyor. Ağır değil, adetimin ilk başladığı zamanki kadar, ama olmaması gereken yerde kesinlikle kan var.

Ayrıca kramp da çekiyorum. Bu yüzden tuvalette iç çamaşırlarımı kontrol ettim. Karnımın alt kısmında ani, sönük, zonklayan bir ağrı var ve dakikalar geçtikçe giderek kötüleşiyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor Alexei onuncu kez, ama ben de onun da benim kadar buna inanmadığını anlayabiliyorum, çünkü muayene odasında ellerimiz birbirine bağlı, laboratuvar sonuçlarının kalbimde zaten bildiğim şeyi doğrulamasını bekliyoruz.

Sonunda Dr. Fasseau içeri girer. Yüzündeki ihtiyatlı ifadeye bakılırsa, iyi haberleri yok.

"Bayan Leonov," diyor sessizce, bana bakarak. "Kan tahlillerinizi yaptık ve HCG seviyeniz hamileliği gösteren eşik değerinin altında."

"Bu ne anlama geliyor?" Alexei'nin sesi keskinleşir ve elini benimkine daha sıkı tutar. "Daha önce bir hata mı oldu? Hiç hamile kalmadı mı?"

"Bu bir olasılık," diyor Fasseau. "Ama Dr. Bureva ve diğer birkaç kadın doğum uzmanı meslektaşım ile konuştum ve onlar, eşinizin kimyasal gebelik olarak bilinen, çok erken bir tür düşük yaşadığını düşünüyorlar. Tüm gebeliklerin yüzde ellisine kadarının bu şekilde sona erdiği düşünülüyor

Bu durumda tek belirti adet gecikmesi olabilir."

Ona donuk bir şekilde bakıyorum. "Benimki gecikmedi." Aslında, Alexei'nin telefonunda gördüğüm bugünün tarihine göre, tam zamanında geldi.

"Doğru." Fasseau anlayışla başını sallar. "Hamileliğiniz özellikle erken sona erdi, ki her şeyi göz önünde bulundurursak bu iyi bir şey. Dr. Bureva, normalden biraz daha ağır kanama ve kramp beklememizi söyledi, ama bunun dışında sizin için normal bir adet dönemi gibi geçmesi gerekir."

"Bureva ile konuşmak istiyorum," diyor Alexei, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Onu hemen telefona bağla."

Fasseau bu talebi bekliyor olmalıydı, çünkü ekranında parmağını kaydırmaya başlamıştı bile. Bir dakika sonra, telefonu bize uzattı ve Alexei, kadın doğum uzmanının sesini duyar duymaz hoparlörü açtı. Ona bir dizi soru sordu, çoğu benim nasıl hissedeceğim ve ameliyat ve kanser tedavisine devam etmenin güvenli olup olmadığıyla ilgiliydi. Cevapları sadece yarı yarıya dinledim, çok uyuşmuştum, ara sıra birkaç kelimeyi algılayabiliyordum.

Benim küçük

kızım.

O artık yok.

Aslında hiç var olmamıştı.

"—En olası açıklama kromozom anomalisidir," diyor Bureva, ben nihayet dikkatimi toplayabildiğimde. "Blastosist normal şekilde gelişemedi ve implantasyon ilerlemedi, bu nedenle HCG seviyelerinizde sadece kısa süreli bir yükselme oldu. Kan testi olmasaydı, muhtemelen hamile kaldığınızı asla bilemezsiniz, çünkü eşiniz adetini zamanında görürdü."

Kısa süreli bir yükselme.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yanık hissi veren gözyaşlarının akmasını engellemek için. Kızım, hayal ettiğim kadar büyüyemedi. Birkaç hücreden öteye geçemedi, varlığı bir anlık, "kısa süreli bir yükselme" idi. Beynimde büyüyen ve hamilelik belirtilerini taklit eden tümör olmasaydı, bunu asla bilemezdim.

Şu anda alınacak bir karar yok. Aslında hiç olmadı.

Mutlu olmalıydım. Rahatlamış olmalıydım. Tedaviye devam edersem, kızımın hayatını sonlandırmamış olacaktım. Bureva'nın söylediklerini doğru anladıysam, onun hiç şansı yoktu. Öyleyse neden gerçek ve değerli bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum?

"Hastayım diye mi?" Boğazımdaki yanıcı düğümü yutkunup gözlerimi açtım. "Kromozomların anormal olmasının nedeni bu mu?"

"İlle de öyle değil," diye yanıtlar Bureva. "Bunun neden olduğu bilinmiyor, ancak tiroid bozuklukları ve diyabet gibi bazı tıbbi durumlar ve 35 yaşından sonra gebe kalmak bu olasılığı artırıyor. Ancak tamamen sağlıklı genç kadınlar da kimyasal gebelik yaşayabilir. Bu çok yaygın bir durum ve çoğu kadın ileride sağlıklı bebekler doğuruyor." Bir süre durur. "Sizin durumunuzda, daha agresif tedavi yöntemlerine başlamadan önce yumurtalarınızı almanızı öneririm, tabii Dr. Fasseau ve meslektaşlarının düşündüğü zaman çizelgesi buna izin verirse."

"Ameliyattan sonra bu konuda daha net bir fikrimiz olacak," diyor Fasseau. "Şu ana kadar, az önce yaptığınız MRG taraması, Dr. Kressler'in kullandığı taşınabilir MRG'nin bulgularını doğruluyor."

Elbette öyle. Şiddetli bir mide bulantısı hissi, Alexei'nin elinden elimi çekip ağzıma götürmemeye neden oluyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, titreyerek ayağa kalkarken. "Bir dakikaya ihtiyacım var." Alexei çoktan ayağa kalkmış. "Gidelim."

Beni tuvalete kadar eşlik ediyor ve ben çok hasta ve mutsuzum, onu dışarı çıkmaya zorlayamıyorum. Tuvalete zamanında yetişip mide içeriğimi yere değil, klozete boşaltmak için elimden gelen tek şey bu. Kusmayı bıraktığımda terliyorum ve titriyorum, o da hemen yanımda, saçımı tutuyor, ayağa kalkmama yardım ediyor, yüzümü yıkamama ve ağzımı çalkalamama yardım etmek için beni lavaboya götürüyor.

Her şey bittiğinde, o kadar utanıyorum ki ölmek istiyorum. Ama Alexei hiç de şaşırılmış görünmüyor. Aksine, beni tuvaletten çıkarır, yanına oturtur ve doktorlarla konuşmaya devam eder, bu sırada elimi sıkıca tutar.

Bir kez daha, MRI bulgularının ayrıntılarını ve çeşitli tedavi protokollerini ve zaman çizelgelerini tartışırken sadece yarısı kadar dinliyorum. Başım zonkluyor, midem hala bulanıyor ve o kadar bitkinim ki, yatak gerekmeden burada, şu anda bayılabilirim. Dik durmak için elimden geleni yapıyorum ama kendimi Alexei'ye giderek daha fazla yaslanırken buluyorum, ta ki o, "Buna sonra devam edelim. Alina'nın dinlenmeye ihtiyacı var" diyene kadar.

Fasseau, esnemesini bastırarak başını sallıyor. "Hepimiz dinlenmeliyiz. Herkesin zinde ve hazır olmasını sağlamak için ameliyatı öğlene ayarlayacağız." Sonra, tehlikeli bir adamla uğraştığını hatırlayarak, dikkatlice ekliyor: "Tabii, sizin için de uygunsa."

Alexei sertçe başını sallar ve ayağı kalkar, beni de ayağı kaldırır. "Öğlen burada olacağız."

İtirazlarıma rağmen beni kucağına alır, klinikten çıkarır ve caddenin karşısındaki penthouse dairesine götürür. Beni yatağına yatırır yatırmaz uykuya dalarım.

Bölüm 10

Alexei

Uyuyor. Burada. Benim yatağında.

Nefesimi tutarak ona dokunuyorum. Kendimi tutamıyorum. Onun gerçek olduğundan, bunun uykusuzluktan bayılmamın neden olduğu bir rüya olmadığından emin olmam gerekiyor. Ama hayır. Elimi üzerinde gezdirdiğimde, simsiyah saçları yumuşak ve ipeksi, çıplak kolunun derisi esnek ve sıcak.

Onu uyandırmak istemediğim için düzensiz bir nefes verip elimi çekiyorum. Sonra onun kaçarken giydiği elbiseyi hâlâ giydiğini fark ediyorum, onu pansiyonda bulduğum kan lekeli elbiseyi. Kesinlikle değiştirilmesi gerekiyor. Onu nazikçe yan çevirip bıçağımla ön ve arka kısmını kesiyorum, böylece onu çok fazla rahatsız etmeden elbiseyi çıkarabiliyorum. Bunu yaparken, ortaya çıkan saten kıvrımlara bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Bunun yanlış olduğunu düşündüğümünden değil, rahatlama, öfke ve korku arasında çılgınca gidip gelen duygularıyla, ona dokunmaktan daha fazlasını yapmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin olduğumdan.

Her şeye rağmen, ya da belki de her şey yüzünden, onu o kadar çok istiyorum ki, bunu kemiklerimin iliğinde hissediyorum. Onu kendime sıkıca sarılmak ve kendimi ona gömmek, onu kaybetmeye bu kadar felaket bir şekilde yaklaştığımı, kanserle mücadelemizi kazanamazsak onu yine de kaybedebileceğimi unutmak için can atıyorum.

Yarın öğlen, beynindeki tümörü çıkarmak için kafasını kesecekler ve ben çok korkuyorum.

Dengesiz bir nefes alarak, elbisenin kalıntılarını oturma odasına götürüyorum ve Alina'nın başarılı kendini savunmasının kanıtını yok etmek için şömineye atıyorum. Kimse onu ölen adamla ilişkilendirmeyecek - Valery'nin adli tıp ekibi cesedi ortadan kaldıracak ve o pansiyon odasında olanların tüm kanıtlarını yok edecek - ama yine de, burada, memleketimizde olduğundan çok daha az polis etkisi altında olduğumuz için, fazla tedbirli olmalıyız. Klinikteki hiç kimse kan lekeleri hakkında yorum yapmadığı için rahatladım. Muhtemelen kanın

Ya da düşük/adet kanaması - kimyasal gebeliğin sonunda meydana gelen kanamanın adı her neyse.

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor, bu hissi uzun süreli uykusuzluğa bağlıyorum. İşlerin bu şekilde sonuçlanması iyi oldu, gerçekten de olabilecek en iyi sonuç. Artık Alina, bizim kızımız olarak gördüğü bebeği öldürecek tedaviyi ona zorladığım için benden nefret etmeyecek. Tedavinin gerekliliği olmasaydı bile, Alinyonok'un hamile kalıp doğum yapmasını kaldırabilir miydim, bilmiyorum

—annemin ölümünün kabusundan sonra.

Ona bunu zorla kabul ettirmeye çalışmak, onu bana bağlamak için ona bu tür bir fiziksel travma yaşatmanın değer olduğunu düşünmekle çok büyük bir hata yaptım.

Bir daha asla. Onun sevgisini başka bir şekilde kazanmam gerekecek. Ve eğer başaramazsam, onu yine de yanımda tutacağım.

Elbisenin tamamen küle dönüştüğünden emin olmak için şöminenin başında yeterince uzun süre kalırım. Sonra Valery'yi arar ve adli tıp ekibinin olay yerini temizlediğini teyit ederim. Bu süre boyunca, hiç var olmamış minik embriyoyu düşünürken ve Alina'nın kanadığını söylediğinde yüzündeki ifadeyi hatırlarken gözlerim biber gazı sıkılmış gibi yanar.

Gözlerimin şömine dumanından ve uykusuzluktan yandığını, keder gibi sıradan bir şeyden değil, diyorum kendime. Sonuçta kederlenecek bir şey yoktu. Bebek hiç var olmamıştı ki.

Yatağa dönüp uyuyan karımı kendime doğru çekene kadar, gözlerimin altında garip bir ıslaklık hissediyorum ve göğsümdeki acı verici sıkışıklığın hiç geçmediğini fark ediyorum. Şu anda bile, dünyadaki en değerli varlığımı kucağımda tutarken, her nefes almak bir mücadele gibi geliyor, her kalp atışı muazzam bir çaba gerektiriyor.

Yorgunluğuma rağmen, nihayet uykuya dalabilmem için saatler geçiyor.

Bölüm 11

Alina

Alexei ve ben saat on bir buçukta kliniğe girdiğimizde Valery ve Konstantin resepsiyon alanında bekliyorlardı.

Yürüyüşümü durduruyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama kardeşlerimin burada sakince oturduklarını görmek beklemediğim bir şeydi. Alexei onların burada olduğunu biliyor olmalıydı ve buna izin vermişti. Bu demek oluyor ki...

"Merhaba." Valery, Konstantin'in peşinden odayı geçerek bize doğru geliyor. "Nasılsın?"

"İyiyim," diyorum ihtiyatla, Alexei'nin yüzüne bir bakış atarak.

Kocamın gözleri kısılmış ve çenesi gergin, ama herhangi bir silaha uzanmıyor, bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

"Kız kardeşimle yalnız konuşmak istiyoruz," diyor Konstantin, ona hitap ederek. Her zamanki gibi, en büyük ağabeyim hiç incelik göstermiyor, ama durumun buna ihtiyacı da yok.

Hepimiz durumun ne olduğunu biliyoruz.

"Onunla burada ve şimdi, benimle birlikte konuşabilirsiniz, ya da hiç konuşmazsınız." Alexei'nin dudakları acı bir gülümsemeye geriliyor. "Seçim sizin."

Konstantin'in burun delikleri tehlikeli bir şekilde genişlerken, "Sorun değil," diyorum. "Sadece bu tarafa birkaç adım atacağız, tamam mı? Her zaman gözünüzün önünde olacağız."

Alexei cevap veremedi, Konstantin'in elini tutup onu bugün boş olan resepsiyon masasına doğru sürüklerim. Valery hemen bize katılır ve 1,80 metre uzunluğundaki bastonun geniş yaprakları yüzünün çoğunu kaplayacak şekilde durur.

Alexei'nin patlamak üzere olmadığından emin olduktan sonra - bize karanlık bir bakış atıyor ama yerinde kalıyor - kardeşlerime dönüyorum. "İkinize de geldiğiniz için teşekkür ederim. Gelmek zorunda değildiniz, ama..."

"Nikolai ve Chloe yoldalar," diyor Valery alçak sesle. "Yarın öğleden sonra burada olacaklar."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. "Gerçekten mi? Slava ile mi?"

"Hayır," diyor Konstantin, aynı şekilde alçak sesle. "Onu Pavel'le birlikte tesiste bıraktılar. Burası onun için çok tehlikeli. Dinle..." Yüzü de bastonla gizlenecek şekilde eğiliyor ve sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir fısıltıya düşüyor. "Seni buradan çıkarmak için bir plan üzerinde çalışıyoruz. Ameliyattan önce bunu yapamayız, ama..."

"Hayır." Bu kelime, düşüncemi bilinçli olarak formüle edemediğim dudaklarımdan dökülür. "Yapma."

Valery başını eğdi. "Neden?"

"Kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Kaçtığım da kardeşlerimle iletişime geçmememin nedeni ile aynı nedenden dolayı kardeşlerimin beni kurtarmasını istemiyorum, çünkü onları tehlikeye atmak istemiyorum.

Ve Alexei'den tekrar ayrılma düşüncesi nefes alamayacakmışım gibi hissettirdiği için.

Bu farkındalık, açık bir gökyüzünün ortasında çakan bir gök gürültüsü gibi, hem rahatsız edici hem de şaşırtıcı. Ama bu doğru. Alexei'den uzak kalmak istemiyorum. Belki de beynimi etkileyen tümördür, ya da belki de dün olan her şey ve Alexei'nin ne olursa olsun bana bakma konusundaki mantıksız kararlılığıdır, ama onsuz kalma, onun gücü ve kararlılığı olmadan önümdeki savaşıyla yüzleşme düşüncesi... Bunu hayal bile edemiyorum.

Hayal etmek de istemiyorum.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyor Valery, çok yumuşak bir sesle.

Kafamı sallıyorum. "Ve o da yapmayacak. Ama ikinizi incitecek. Nikolai ve Chloe'yi de. Lütfen..." Bakışlarımı Valery'den Konstantin'e çevirip tekrar Valery'ye dönüyorum. "Beni dinleyin... Ben iyiyim. Onunla kalmak istiyorum. Lütfen hiçbir şey yapmayın, en azından şimdilik."

Valery ve Konstantin birbirlerine bakışır. "Ciddiyim."

"Ciddi." Alexei'nin alaycı sesi beni irkiltir. Bir şekilde, ben fark etmeden yanıma yaklaşmıştır. Gözleri alaycı bir şekilde parıldarken, kolunu belime dolayarak beni yanına çeker. "Şimdi, bana karşı komplo kurmayı bitirdiysen, kız kardeşinin birkaç dakika sonra büyük bir ameliyatı var."

Valery elini uzatıp elimi sıkıyor. Yüzündeki ifade, şimdiye kadar gördüğüm en gergin ifade. "İyi şanslar. Başaracaksın."

"Şansa ihtiyacı yok. En iyi doktorlar onunla ilgileniyor," diyor Konstantin. Gözlüklerini düzelterek bana ciddi bir bakış atıyor. "Bu ameliyattan sağ salim çıkma şansın yüksek. Son zamanlarda yapılan bir araştırmaya göre, uyanık kraniyotomi geçiren hastaların sadece yüzde birinden

yüzde 1,7'si kalıcı yan etkiler yaşamıştır."

Alexei ona sert bir bakış atar, ama ben sadece gülerim. Çünkü Konstantin böyledir — mantıklı, gerçekçi ve sosyal nezaket kurallarına uymayan biri. Aklından geçeni söyler. Bu bakımdan, asla görünüşüne aldanamayacağınız Valery'nin tam zıttıdır.

"Ben iyiyim, çocuklar," diye gülmeyi bırakınca söylüyorum. "Birazdan görüşürüz."

Onlar başlarını sallar, geri çekilir ve Alexei beni resepsiyon kapısından geçerek koridora ve cerrahi ekibin bizi beklediği odaya götürür.

İÇERİ GİRER GİRMEZ, hemşireler bana hastane önlüğü giydirir ve ardından Fasseau, kraniyotomi ameliyatı yapmak için saçımın bir kısmını kesmeleri gerektiğini söyler.

"Her zamanki kadar çok olmayacak," diyor güven verici bir ses tonuyla. "Ekibimiz, enfeksiyonu önlemek için kesiğin etrafındaki birkaç teli kesip kafa derisini iyice yıkayarak saçların çoğunu korumaya çalışır. Sizin gibi uzun saçlı kadınlar için bunun zor olabileceğini anlıyoruz..."

"Kemoterapi ile zaten saçlarım dökülmeyecek mi?"

Fasseau rahatsız görünüyor. "Evet, büyük olasılıkla, ama..." "O zaman hepsini tıraş edin. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

Bunu söylerken Alexei'ye bakmıyorum. Onun tepkisini görmek istemiyorum. Her ne kadar aksini ısrarla söylese de, kel kafamla beni itici bulursa, ona daha fazla bağlanmadan önce şimdi uzaklaşması daha iyi olur.

Her şeyin nasıl başladığını ve neden birlikte olmamamız gerektiğini unutmadan önce.

Fasseau, Ingels ve diğer meslektaşlarına çaresiz bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bayan Leonov, bundan emin misiniz? Küçük de olsa, kemoterapiye gerek kalmayabileceği bir ihtimal var..."

"Onun dediğini yap." Alexei'nin sesi sert, ama elimi tuttuğunda, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi, tutuşu olağanüstü nazik. "Hepsini kazıyın. Hemen."

Fasseau'nun yüzü soluyor. "Nasıl isterseniz." Hemşirelere işaret ediyor, sonra durup bana dönüyor. "Bayan Leonov... çok güzel saçlarınız var. Belki de onlardan bir peruk yaptırmak istersiniz?"

"Hayır." Cevabım kesin. Nedense, kendi saçımı peruk olarak takma fikri beni tedirgin ediyor. "Lütfen onu atın. Ya da... birine verin."

Fasseau'nun gözleri parlıyor. "Emin misin? Eğer senin için sorun yoksa, saçını pediatri hastalarımızdan biri için peruk yapmak için kullanmak isteriz. Saçını kaybetmeden önce saç rengi ve uzunluğu seninkiyle neredeyse aynıydı ve bu durum onu çok üzdü."

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Tabii ki sorun değil. Lütfen devam edin."

Bir çocuğun bunu yaşadığını düşünmek bile... Onun acısını biraz olsun azaltabilirsem, saçımı binlerce kez kaybetmeye değer.

Bir dakika sonra, hemşirelerden biri vızıldayan makasla saçımı keserken, Alexei onun arkasındaki köşeden izlerken, ben bitişik banyodaki aynanın önünde oturuyorum.

Bu konuda son derece metodik davranıyor, saçımın neredeyse tamamını korumak için elinden geleni yapıyor ve nedense bu deneyim, hayal ettiğim kadar travmatik değil. Belki de bunun bir çocuğun gününü neşelendireceğini bildiğim içindir, ya da belki de, olan biten her şeyden sonra, görünüşüm gibi yüzeysel bir şeyi umursamayacak kadar kendimi toparlayamadığım içindir.

Garip, ama içimde bir şeyler değişmiş gibi görünüyor. Öldürdüğüm adam mı, yoksa kaybettiğim bebek mi bilmiyorum, ama artık kendim gibi hissetmiyorum.

"Bitti," diyor hemşire neşeyle ve ben gözlerimi kırıştırarak, daldığımı fark ediyorum.

Bütün bu zaman boyunca aynaya bakmış olmama rağmen, nedense yansımama bakmayı unuttum. Şimdi bakıyorum ve gördüğüm şeyden tamamen nefret etmiyorum.

Şaşkınlıkla, elimi kaldırıp kafamı kaplayan tüylü sakallara dokunuyorum.

Hoş bir karıncalanma

hissediyorum. Ve

gıdıklanma.

Ayrıca, başım biraz soğuk.

Gözlerim aynada Alexei'nin gözleriyle buluştu. Bakışları şeytani bir karanlık ve yoğunlukta. Ve... ateşle dolu mu?

Gözlerimi kırpıyorum, onun ifadesini yanlış yorumladığımdan eminim.

Ama hayır. Bana bakışları, küçük banyonun sıcaklığını bin derece kadar yükseltiyor.

Yüzüm kızarıyor, artık hiç de üşümüyorum, çünkü o arkamdan yaklaşıyor ve hemşireyi kenara çekilmeye zorluyor. Elini kaldırıp traşlı kafamın üzerinde gezdiriyor, büyük, nasırlı avucunun sıcaklığı beni garip bir şekilde titretiyor.

Yumuşak, boğuk bir sesle eğilip kulağıma fısıldıyor, "Buna bayılıyorum."

Hemşire rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

Onu görmezden gelerek, doğrulur ve beni ayağa kaldırarak kendisine doğru çevirir. Yüzümü avuçları arasında sıkıştırır, başını eğip dudaklarını benim dudaklarıma yaklaştırır ve beni ıslak ve titrek bırakan, çılgınca, hayvani bir öpücük verir.

"Şey... affedersiniz..." Hemşirenin sesi tiz ve biraz cırtlak. "Bayan Leonov'u ameliyata hazırlamamız gerekiyor."

Alexei isteksizce doğrulur ve öpücüğü sonlandırır, ama elleri yüzümde kalır, bakışları karanlık ve yakıcıdır... ve derin bir endişeyle doludur.

Sıcaklığın ardındaki endişeyi, tam olarak gizleyemediği korkuyu görüyorum ve nedense bu beni daha sakinleştiriyor. Daha kararlı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum, ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum ve sonra geri çekilip hemşireye dönüyorum. "Hazırım. Hadi yapalım şunu."

Bölüm 12

Alexei

Sonraki birkaç saat hayatımın en uzun saatleri oldu.

Ameliyathanede bulunmakta ısrar ettim, bu yüzden doktorlar ve hemşireler gibi ben de ameliyat önlüğü, maske, eldiven ve galoş giyiyorum; ama yine de karıma üç metreden fazla yaklaşmam ve hiçbir koşulda onunla iletişim kurmam yasak.

"Bizi ürkütürseniz, neşter kayabilir," diye Ingels tehditkar bir şekilde uyardı. "Her zaman tamamen hareketsiz ve sessiz kalmalısınız, hatta daha iyisi, dışarıda beklemelisiniz."

Hareketsiz ve sessiz kalacağıma söz verdim ve şu anda da öyle yapıyorum: bir hayalet gibi köşede oturmuş, ekip Alina'yı lokal ve hafif genel anestezi altına alırken, onu milyonlarca monitöre bağlayıp kafasını sabitlerken dikkatle izliyorum — sanırım uyanınca kafasını hareket ettirmesini önlemek için. Vücudunun geri kalanı cerrahi örtülerle kaplı, sadece başı açıkta ve kafatasının bir kısmı kesi için işaretlenmiş.

Midem bulanıyor ve göğsüm sıkışıyor, matkap benzeri bir aletle kemik kapağı açıp altındaki grimsi pembe dokuyu ortaya çıkarmalarını izliyorum.

Alina'nın

beyni.

Siktir.

Ellerimin titrediğini fark ettim, bu yüzden yumruk yaptım.

Daha önce de çıplak beyinler görmüştüm, hem patlamış hem de sağlam olanlar. Ama bu farklı. Bu benim düşmanım değil. Bu, ameliyat masasında, parlak ameliyat ışıklarının acımasız parıltısı altında yatan *karım*.

Acı hissetmediğini ve bunun hayatını kurtarmak için gerekli olduğunu biliyorum, ama bu durumu kolaylaştırmıyor. Hala oraya gidip ona bunu yapan herkesin kafatasını kırmak istiyorum.

Derin nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra Fasseau "Tuzlu su!" diye bağırınca gözlerimi zorla açıyorum.

Hemşireler çoktan harekete geçmiş, yedi kişilik ekip yağlanmış bir makine gibi sorunsuz çalışıyor. İki beyin cerrahı Ingels ve Fasseau'nun yanı sıra bir anestezi uzmanı, üç hemşire ve bir nöropsikolog var, hepsi dikkatlice koordine edilmiş bir şekilde hareket ediyor.

Ve sonra... Alina uyanır. Uzun kirpikleri açılır, muhteşem yeşim yeşili gözleri ortaya çıkar ve dili, yumuşak dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkar. Doktorlar onunla konuşmaya başlayıp her şeyin yolunda olduğunu, neler olduğunu ve nerede olduğunu hatırlatıp ağrı veya rahatsızlık hissedip hissetmediğini sorarken, o bir, iki, üç kez gözlerini kırpar. Ve... cevap verir.

Sanki beyni açıkta yatmıyormuş gibi onlara cevap veriyor.

Bunu izlemek gerçeküstü bir deneyim.

Ingels'in neden bana hareketsiz ve sessiz kalmamı açıkça uyardığını şimdi anlıyorum. Yanına gidip onunla konuşma, iyi olup olmadığını sorma isteği çok güçlü. Doktorlara ağrısı olmadığını söylemiş olsa da, ona bunu kendim sormak istiyorum, başına gelenlerden korkup korkmadığını öğrenmek için — çünkü ben korkuyorum.

Hareketsiz ve sessiz kal, diye kendime hatırlatıyorum. Hareketsiz ve sessiz kal.

Öyle yapıyorum. Cerrahlar açıkta kalan dokuyu kesmeye başlarken, ben köşede insan heykeli gibi duruyorum ve ona sürekli konuşuyorum. Ona yüz saymasını ve çarpım tablosunu yapmasını söylüyorlar. Ondan İngilizce ve Rusça şarkı söylemesini ve konuşmasını istiyorlar, sonra bir dilden diğerine çevirmesini ve tersini yapmasını istiyorlar. Vücudunu örten örtülerin bir kısmını kaldırıyorlar ve parmaklarını ve ayak parmaklarını hareket ettirmesini, sonra kollarını ve bacaklarını bükmesini istiyorlar. Açığa çıkan beyninin çeşitli bölgelerine elektriksel uyarı uyguluyorlar ve ona ne gördüğünü ve duyduğunu, bunu yaparken herhangi bir karıncalanma hissedip hissetmediğini soruyorlar.

Bu, hayatımın en tuhaf, en bilimkurgu benzeri deneyimi ve bunu yaşayan ben değilim.

Operasyonun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama Alina'yı tekrar uyutup kafatasını kapatıp, küçük titanyum plakalarla kemik kapağını sabitleyip, kafa derisini katman katman dikmeden önce bacaklarım uyuşmuştu.

Tamamen bitirene kadar bekledikten sonra, bacaklarımda acı verici bir karıncalanma hissederken dikkatlice ayağa kalktım. Ayaklarımdaki hissi geri kazanmam bir dakika sürdü ve o sırada hemşireler Alina'yı uyandırma odasına götürüyorlardı.

Onlara eşlik etmek için aceleyle oraya gidiyorum ve Ingels ve Fasseau ameliyat önlükleri ve ekipmanları olmadan ortaya çıkana kadar Alina'nın yanında sabırsızlıkla bekliyorum.

"Ee?" diye soruyorum. "Nasıl gitti?"

"Umduğumuz kadar iyi," diyor Fasseau, yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturarak. "İşlem sırasında herhangi bir komplikasyon olmadı ve sağlıklı beyin dokusuna zarar vermeden çıkarılabilecek tüm tümör hücrelerini çıkardık. Şanslıyız ki, bunlar neredeyse tüm hücrelerdi. Şimdi, tümörün tam türünü ve derecesini belirlemek için patoloji raporunu bekliyoruz. Bu rapor, takip tedavinin ne kadar agresif olması gerektiğini bize gösterecek."

Tutmuş olduğum nefesimi veriyorum. "Bu rapor ne kadar sürer?"

"Normalde en az birkaç gün sürer," diye yanıtladı Ingels. "Ama sizin durumunuz en yüksek öncelikli olduğu için, nöropatologumuz gece boyunca çalışacak ve sabaha kadar sonuçları alacağız."

Zaten fahiş ücretlerinin üzerine kliniğe yaptığım yedi haneli "bağış"ı düşünürsek, öyle olsa iyi olur.

Hâlâ sakinleştirici etkisi altında olan, başı kalın bandajlarla sarılmış Alina'ya bakıyorum ve göğsüm yine sıkışıyor. "Ne zaman uyanacak?"

"Yirmi dakika içinde falan," diyor Fasseau. "Anestezi uzmanımız, işimizi bitirirken herhangi bir komplikasyon olması ihtimaline karşı, sonunda biraz daha güçlü bir sakinleştirici kullandı. Neyse ki, bir sorun çıkmadı."

Gerçekten de şanslıydık. Eğer bir sorun çıkmış olsaydı, o ve meslektaşları oradan canlı çıkamazlardı.

Battaniyenin altında Alina'nın gevşek elini buluyorum ve nazikçe sıkıyorum. Uzun parmakları çok ince, elimde çok kırılgan.

Onu korumak, tüm acı ve incinmelerden uzak tutmak için duyduğum ihtiyaç çok büyük ve bunu yapamayacağımı bilmek içimde iltihaplı bir çıban gibi. Bugün onu ameliyat masasında izlerken, kafatasına delik açılırken hareketsiz ve sessiz kalmaya zorlandığını görmek... Hala bunu nasıl atlattığımı bilmiyorum. Ya da kemoterapi ve radyasyon tedavisi sırasında onun acı çekmesini nasıl izleyeceğimi.

Ama dayanacağım. Çünkü o kabul etmek istemese de bana ihtiyacı var.

Gerçi... belki bu sabah bunu bir şekilde kabul etti. Kardeşleriyle yaptığı konuşmanın sadece bir kısmını duydum, ama onların onu götürmek istedikleri ve onun reddettiği açıktı.

Belki de sadece kan dökülmesini önlemeye çalışıyordur, ama umarım bundan daha fazlasıdır. Benim her zaman bildiğim şeyi, yani birbirimize ait olduğumuzu, o da anlamaya başlamıştır.

Doktorlar odadan çıkar ve ben dikkatlice yatağın kenarına otururum, elini dudaklarıma götürür ve parmak eklemlerine bir öpücük kondururum. Bunu yaparken, tırnaklarındaki kırmızı ojenin çatladığını fark ederim — son yıllarda ilk kez tırnaklarının mükemmel olmadığını görüyorum.

Garip bir şekilde, bu hoşuma gitti. Hoşuma gitmekten de öte, bunu tercih ediyorum. Tıpkı makyajsız yüzünü, porselen gibi yumuşak tenini, doğal olarak dolgun ve pembe dudaklarını, dişlerinin arasındaki sevimli küçük boşluğu ortaya çıkarmak için hafifçe aralık bırakılmış dudaklarını tercih ettiğim gibi. Kafasındaki ağır bandaj bile, yüz hatlarının çarpıcı simetrisini bozmuyor, bu hassas güzellik, ona yaptıkları süper kısa saç kesimi ile daha da vurgulanıyor.

O tuvalette bir öpücükle yetinmek elimden gelen tek şeydi. Kahretsin, şimdi bile onu istiyorum.

Derin bir nefes alıp, onun hasta olduğunu ve damarlarımda dolaşan ve sikimi sertleştiren bu ham arzuyu karşılayabilecek kadar iyileşmesinin uzun zaman alacağını kendime hatırlatıyorum.

Onu ne kadar arzularsam da, öngörülebilir gelecekte kendimi dizginleyeceğim.

Onu hiçbir şekilde incitmek istemem.

Bölüm 13

Alina

Baş ağrısıyla uyanıyorum, bu günlerde benim için normal bir şey. Ama... başım da ağrıyor. Dışarıdan.

Şaşkınlıkla elimi başıma götürdüm ve parmaklarım kafatasımdaki kalın bandajı okşarken, anılarım bir anda akın etti.

Parlak ışıklar gözlerimi kamaştırıyor.

Ameliyat önlüğü ve maske giymiş insanlar başımın üzerinde duruyor, bana şunu yap, bunu söyle diyorlar.

Acı yoktu ama cerrahi aletleriyle üzerime eğildiklerinde kafamı kesiyorlar diye korkunç bir farkındalık vardı.

Vay canına. Uyanık beyin ameliyatından sağ kurtuldum. Ameliyat bitti ve hayattayım.

Ve... büyük ölçüde kendim gibi hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda Alexei'nin üzerime eğildiğini gördüm.

Koyu bakışları yoğun bir endişeyle doluydu. "Nasılsın?" diye sordu, kolumu şefkatle okşayarak. "Ağrın var mı?"

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Pek değil. Sadece biraz ağrıyor. Biraz su alabilir miyim?"

O zaten bana pipetli bir bardak uzatıyor.

Birkaç yudum açgözlülükle içiyorum. "Nasıl gitti? Hepsini aldılar mı?" Bunun olası olmadığını biliyorum, ama ya...

"Hala patoloji sonuçlarını bekliyoruz," diyor, ona uzattığım bardağı geri alarak. "Umarım, sonuçlar..."

Kapı açılır ve Ingels içeri girer. "Uyanmışsın. İyi." Monitörlere yaklaşır ve her şeyi kontrol eder, sonra hayati fonksiyonlarımı ölçer ve "Her şey yolunda görünüyor. Nasıl hissediyorsun?" der.

"Şaşırtıcı derecede iyiyim," diyorum ve o geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Amacımız da bu. Sedasyonun etkisi geçtikçe, baş ağrınızın devam etmesinin yanı sıra biraz ağrı ve rahatsızlık hissedebilirsiniz. Bu tamamen normal ve beklenen bir durum. Çok fazla olursa, bu düğmeye basabilirsiniz"

bana küçük bir ekrana bağlı, üzerinde birçok düğme bulunan uzaktan kumanda benzeri bir cihaz uzattı—"ve PCA pompası daha fazla ağrı kesici ilaç verecektir. Ve tabii ki, sizi rahatsız eden herhangi bir şey olursa çekinmeden bize bildirin. Ekibimiz sizi rahat ettirmek için elinden geleni yapacaktır."

O anda Alexei'ye bakıyorum ve onun cihaza kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum.

Bir an için kafam karışır, ama sonra anlarım.

Geçmişte ağrı kesicileri kötüye kullandığım gibi bunu da kötüye kullanacağımdan mı korkuyor?

Dürtüsel olarak, dikkatini çekmek için eline dokundum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, Rusça sessizce "Kötüye kullanmayacağım" dedim. "Düğmeye bile basmayacağım. Endişelenmene gerek yok."

Nedense, önümdeki yol zorlu olsa da, geçmişte olduğu gibi gerçeklikten kaçma ihtiyacı hissetmiyorum. Nedenini bilmiyorum ve bu konuyu derinlemesine araştırmaya hazır değilim.

Alexei'nin bakışları keskin, ama cevabı yumuşak. "Tamam. Sana güveniyorum."

Nefesim yumuşak bir şekilde dışarı çıkar ve onun sözlerinin bende yarattığı duyguyu kabul etmek istemediğimden gözlerimi kaçırırım.

Sana güveniyorum.

Neden güveniyor? Güvenmemesi gerek. Hâlâ düşmanınız, ya da en azından bizi zorla içine soktuğu bu ilişkide rakibiz. Ama bana güvendiğini söyledi ve nedense ona inanıyorum. Bu, *ona* güvendiğim anlamına mı geliyor? Şiddet ve kurnazlık kullanarak hayatıma giren bu adama mı?

Yine bilmiyorum ve bunun hakkında düşünmek istemiyorum. Uyandığımda hissettiğim baş ağrısı daha da kötüleşiyor ve hafif bir mide bulantısı hissetmeye başlıyorum.

Bu hissi yenmek için gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda kardeşlerim başımda duruyor, arkalarında Alexei var ve hava kararıyor.

Farkında olmadan uykuya dalmış olmalıyım.

"Hey," diyor Valery yumuşak bir sesle. "Uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun?"

Sanki dili anlamayı kaybetmişim gibi yavaşça konuşuyor.

Sanırım, öyle olabilir. Yani, beynimi kesip açtılar.

Neden yaptığımı bilmiyorum, ama yüzümü gevşetip zombi gibi inleyip, sonra Rusça ve İngilizce karışımı bir sesle "Beyin, *mozghee*, beyin..." diye homurdanıyorum.

Valery keskin bir nefes alır, yüzü biraz daha solarken Konstantin ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunur, ama Alexei kahkahayı patlatır.

En azından birinin şakayı anladığına sevindim.

"Bizimle dalga mı geçiyorsun?" Valery inanamayan bir ifadeyle bana dönerek sorar ve ben gülerek başımı sallarım.

"Üzgünüm. Bu fırsatı kaçırmak istemedim."

Konstantin başını eğiyor. "Öyleydi, değil mi? Sanırım kendini iyi hissediyorsun."

"Evet, kesinlikle." Ve bu doğru. Baş ağrım geçti ve artık mide bulantım da yok. Ayrıca biraz... coşkulu hissediyorum.

Kahretsin. Ben baygınken damar yoluma bir şey mi enjekte ettiler? Öyleyse, bunu yapmamalarını söylemeliyim. Alexei'ye ağrı kesicileri kötüye kullanmayacağıma söz verdim ve doktorların beni yalancı durumuna düşürmelerini istemiyorum.

Alexei'nin bu konudaki güvenini neden bu kadar önemsemişimi bilmiyorum, ama söz verdim ve sözümü tutacağım... şu anda hissettiğim şey çok hoş olsa da. O kadar hoş ki...

"Bu kadar. Kendiniz de gördünüz, o iyi, şimdi dinlenmesi gerekiyor," diyor Alexei, artık gülmüyor ve ben gözlerimi tekrar kapattığımı fark ederek gözlerimi kırkıyorum. "Yarın tekrar ziyaret edebilirsiniz, patoloji sonuçları gelir gelmez size bilgi vereceğim."

İtiraz etmek üzereyim, ama o çoktan kardeşlerimi odadan çıkarmaya başlamış, ben de gözlerimi kapatıp hafif bir baş ağrısı ve mide bulantısı olmayan bu hoş hissin tadını çıkarıyorum.

Düşük sesli mırıldanmalar ve bazı bip sesleri beni bir başka istem dışı uykudan uyandırıyor.

Gözlerimi açtığımda hala karanlık olduğunu görüyorum.

Bir hemşire odada, Alexei ile sessizce konuşurken benim hayati fonksiyonlarımı kontrol ediyor. Uyanık olduğumu fark edince, bana birkaç soru soruyor, bunlar arasında adım, şu anki yıl ve Rusya'nın cumhurbaşkanı gibi temel bilgiler de var. Ona zombi numarası yapma isteği duyuyorum, ama yapmıyorum. Bunun yerine, sorularını tatmin edici bir şekilde yanıtladıktan sonra, "Artık ağrı kesici istemiyorum" diyorum ve o damar yolumu kurcalarken bunu tekrar ediyorum.

"Alinyonok..." Alexei bana yaklaşırken sesi sertleşir. "Buna gerek yok..."

"Evet. Gerçekte nasıl hissettiğimi görmek istiyorum."

Konuşurken, gözlerinin altındaki koyu halkaları ve çenesindeki kalın sakalları fark ediyorum. Bütün bu zaman boyunca yanımda mıydı? Onun arkasını bakıyorum

ve odada başka bir yatak görüyorum, yakın zamanda buraya getirilmiş olabilecek, çarşafı yapılmamış bir hastane sedyesi.

Göğsüm sıkışıyor. Bütün bu zaman boyunca buradaymış. Neden? Yakındaki penthouse'unda, lüks, kral boy yataкта uyuyabilirdi. Paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakımı aldığımı biliyor ve gece boyunca herhangi bir sorun çıkarsa, sadece birkaç dakika uzaklıkta olacaktı. Ama burada, hastane odamda kalmakta ısrar etti, tıpkı bu kabus başladığından beri her zaman yanımda olduğu gibi.

Kaçtığım zamanlar hariç her zaman.

"Bitti," diyor hemşire neşeyle ve odadan çıkıp bizi yalnız bırakıyor.

Dürtüsel olarak, elimi Alexei'ye uzattım. Elimi tuttuğunda, parmaklarımı avucuna doladım ve "Gidip biraz dinlenmelisin. Yorgun görünüyorsun" dedim.

Yatağımın kenarına oturup elimi ağzına götürerek parmak eklemlerime bir öpücük kondururken dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Benim için endişelenmen çok tatlı, Alinyonok, ama ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun," diyorum. "Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun."

O gülümser. "Haklısın." Nazikçe elimi yatağa koyar ve "Bir anlaşma yapsak nasıl olur? Sen uyu, ben de uyuyayım." der.

Burada, yani benim yanımda.

Ne anlama geldiğini düşünmek istemediğimden iç çekip gözlerimi kapatıyorum. Bunca zamandır onun hakkında yanıltmış mıyım diye sorgulamak istemiyorum.

Gece boyunca beni kontrol eden hemşireler tarafından iki kez daha uyanıyorum ve her seferinde Alexei orada. Sonunda sabah oluyor ve Fasseu elinde bir çıktı ile içeri giriyor.

Ön hazırlık yapmadan, "Patoloji sonuçları geldi" diyor. Kalbim gırtlığımı kadar çıkıyor ve yatağımın oturan Alexei gözle görülür şekilde gerginleşir.

"Meslektaşım Dr. Kressler'in şüphelendiği gibi, bu yüksek dereceli bir oligodendrogliom," diye devam eder doktor. "Ancak, bazı iyi haberler de var. Tümörün, radyasyon ve kemoterapiye daha duyarlı hale getiren bir özelliği var

, yani 1p/19q kodelesiyonu. Bu özellik, frontal lobun konumu ve yaşınızla birleştğinde, olumlu bir sonuç alınma olasılığının daha yüksek olduğunu düşünmemizi sağlıyor."

"Yani... beş yıllık hayatta kalma oranı yüzde elliden mi yüksek?" diye dikkatlice soruyorum. Çünkü bu harika olurdu. Bu...

"Belki yüzde seksen kadar yüksek olabilir," diyor doktor ve gülümsüyor. "Sizi kaydettirmek istediğim bir immünoterapi denemesi de var. Kemoterapi protokolüyle birlikte veya öncesinde yapabiliriz, risk toleransınıza bağlı olarak."

"Bize daha fazla bilgi verin," diyor Alexei ve doktor söz konusu immünoterapiyi ve bunun hastanın kendi öldürücü hücrelerini kanserle savaşmak için nasıl kullandığını açıklamaya başlıyor. Çoğu otoimmün reaksiyonlarla ilgili olan tüm riskleri gözden geçiriyor ve ardından, deneye katılmayı seçsem de seçmesem de geçmem gereken radyasyon protokolünü anlatmaya başlıyor. "En kısa sürede başlayacak ve altı hafta sürecek," diyor bize.

Dikkatle dinleyip her şeyi anlamaya çalışıyorum, ama doktorun değinmediği, aklımdan çıkmayan bir soru var. "Yumurtalarımı dondurmamak ne olacak?" diye soruyorum, doktor nefes almak için durakladığında. "Bu tedaviye nasıl uyacak?"

Doktor, onu daralmış gözlerle izleyen Alexei'ye ihtiyatla bir bakış attıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Bu, sizin ikinizin bir doğurganlık uzmanıyla görüşmeniz gereken bir konu. Ameliyat sırasında tümörü neredeyse tamamen çıkardık, yani tümörün görünen ve tespit edilebilir tüm kısımlarını aldık, ancak bazı kanser hücreleri kaçınılmaz olarak kaldı, bu nedenle radyasyon tedavisinin başlangıcını ertelemek her zaman bir risk oluşturur. Ancak, yaşınız ve tartıştığımız diğer olumlu faktörler göz önüne alındığında, bu büyük bir risk değildir ve biyolojik çocuk sahibi olmanın sizin için ne kadar önemli olduğuna karar vermelisiniz. Unutulmaması gereken bir nokta, kullanacağımız radyasyon tedavisinin oldukça hedefli ve lokalize olmasıdır, bu nedenle üreme organlarınız üzerinde doğrudan bir etkisi olmayacaktır. Ancak, hipofiz bezi ve hipotalamusun yakınındaki bölgeleri hedeflememiz gerekebileceğinden, hormonal seviyelerdeki değişiklikler yoluyla doğurganlığınız üzerinde dolaylı bir etkisi olabilir.

"Peki ya immünoterapi?" diye sorar Alexei, koyu renkli gözlerini doktora dikerek.

"Bu özel ilaç hala klinik deneme aşamasında olduğundan, üreme sağlığı üzerindeki etkisine dair çok fazla verimiz yok. Ancak, diğer

immünoterapi ilaçlarının üreme organları üzerinde önemli bir etkisi olmadığı gösterilmiştir ve burada da aynı sonuçları görmeyi bekliyoruz.” Doktor bir süre durakladıktan sonra ekledi: “Tabii ki, immünoterapi kemoterapi protokolüyle birlikte kullanılırsa, doğurganlığınız neredeyse kesin olarak etkilenecektir. Yani bu tamamen size ve risk toleransınıza bağlı...”

Tüm bu doktor konuşmaları yüzünden başım yine ağrımaya başladı. İleride ne yapacağımız konusunda net cevaplar istiyorum, "risk toleransınız" gibi belirsiz ifadeler değil.

Alexei de aynı şeyi hissediyor olmalı ki, sesi keskinleşerek soruyor: "Peki ne öneriyorsunuz? İmmünoterapi ve radyasyonla birlikte kemoterapi mi? Yoksa sadece immünoterapi ve radyasyon mu?"

Fasseau nefes aldı. "Dediğim gibi, bu gerçekten şeye bağlı..."

Alexei elini kaldırarak onu keser. Ses tonu daha da keskinleşir. "Bu sizin karınız ya da kızınız olsaydı, onun için ne yapardınız?"

Doktor yutkunur, yüzü belirgin şekilde solur ve anında onun için üzülrüm. Alexei hakkında bir şey biliyorsa - ki eminim biliyordur - sadece mesleki itibarının tehlikede olmadığını da tahmin ediyor olmalıdır.

"Ben..." Bir nefes daha alır. "Radyasyonla birlikte immünoterapi uygulardım, hiç gecikmeden. Ve bu iki protokolün yeterli olup olmadığını görmek için kemoterapiyi ertelerim. Kemoterapi vücuda zararlıdır ve diğer kanser türlerinin ortaya çıkma olasılığı da dahil olmak üzere her türlü uzun vadeli yan etkisi vardır, bu yüzden bundan kaçınmanın bir yolu varsa..."

Alexei somurtkan bir şekilde başını sallar. "Doğru." Bana bakar ve sesi yumuşar. "Alinyonok, doktora başka soracağın bir şey var mı?"

Aklımda milyonlarca soru var gibi hissediyorum, ama şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor. Baş ağrım şiddetleniyor ve tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. "Şimdilik yok, teşekkürler."

Fasseau başını sallar ve odadan çıkar. Kapı arkasından kapanana kadar beklerim, sonra Alexei'nin koluna dokunurum. "Yumurta dondurma konusunda..."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Doktorun tavsiyesine rağmen tedaviyi erteleyip yumurtalarımı almaya çalışmak mı istiyorum? Ve eğer başarılı bir şekilde alınırlarsa, sonra ne olacak? Alexei, her zaman istediği gibi, kendi spermiyle embriyo oluşturmakta ısrar edecek ve bizi sonsuza kadar birbirimize bağlayacak mı?

Tüm bunlar yaşanmadan önce, bu olasılığa karşı sonuna kadar mücadele ederdim, ama şimdi... Artık ne istediğimi bilmiyorum. Ya da hangisinden daha çok korktuğumu: Alexei'den çocuk sahibi olmaktan mı, yoksa ona hiç çocuk verememekten mi?

Çenesi gerildi. "Hayır."

Gözlerimi kırıyorum. "Ne demek hayır?"

"Doktoru duydun. Tedaviyi geciktirmemeliyiz." "Ama önce

bir doğurganlık uzmanıyla konuşmalıyız, böylece..."

Elimi sıkıca tutar, bakışları şiddetli bir yoğunlukla içime işler. "Seni kaybedemem."

"Ama..."

"Ama yok. Erteleyeceğimiz tek şey, Fasseau'nun açıkladığı nedenlerden dolayı kemoterapi. Geri kalanı, radyasyon ve immünoterapi, doktorlar önerir önermez başlayacak."

Ona şaşkın ve öfkeli bir şekilde bakıyorum. Tüm bunlar olmadan önce benimle bir çocuk sahibi olmak istemiyor muydu? Fikrini mi değiştirdi? Daha da önemlisi, burada söz konusu olan *benim* sağlığım ve doğurganlığım, bu kararı ben vermem gerekmez mi? Ama yine de, bu adam beni zorla evlendirip, isteğim dışında hamile bırakmayı hiç önemsemeyen adamdı - tabii ki, ben daha on beş yaşındayken nişanımızı ayarlamasını saymıyorum bile. Bunların hiçbirini unutmadım - nasıl unutabilirim ki? - ama nedense, ona olan öfkem son günlerde azaldı ve yerini başka duygular aldı. Aptalca, mantıksız, tehlikeli duygular, minnettarlık ve... bağlanma gibi.

Hayır, bağlılık değil. Muhtemelen sadece Stockholm sendromunun bir versiyonu. Böyle olması gerekir, değil mi? Seni esir alan kişiyi insanlaştırırsın, onda iyi yanları ararsın, gösterdiği her nezakete minnettar olursun... Ve tüm bu süre boyunca, hala onun merhametine kalmışsındır, onun gücünün tamamen etkisindeyken, senin hiçbir gücün yoktur.

Şu anda minnettar olmam gereken bir şey varsa, o da kocamın gerçek yüzünü göstermesi ve bana bu birliğe neden karşı çıktığımı ve neden mücadeleye devam etmem gerektiğini hatırlatmasıdır.

Sarsıcı bir hareketle ellerimi onun elinden çekip gözlerimi kapatıyorum. "Yorgunum. Dinlenmek istiyorum."

Bu korkakların kaçış yolu, biliyorum, ama onun bana izin vereceği tek kaçış yolu bu.

Tahmin ettiğim gibi, sesi yumuşadı, ses tonundaki tehlikeli yoğunluk kayboluyor. "Elbette." Üzerime eğiliyor ve dudaklarının yanağını nazikçe okşadığını hissediyorum. "Uyu ve iyileş."

Gözlerimi kapalı tutuyorum, o kalkarken yatak hareketiyle sarsılıyor ve her ne kadar çok gergin olduğum için uyuyamamam gerekse de, kendimi uykuya dalarken buluyorum.

Uyandığımda ^{kardeşlerim} yanımdaydı. Sadece Valery ve Konstantin değil. Ortanca kardeşim yanıma gelip başucuma dikildiğinde, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Kolya!" diye bağırdım.

dudaklarında hafif bir gülümsemeyle yanıma geldiğinde, "Ne zaman geldiniz? Chloe nerede?" diye bağııyorum.

O anda odamın kapısı açılır ve Nikolai'nin karısı içeri girer. Onun büyük kahverengi gözleri bana dikildiğinde gülümserim, küçük, güzel yüzünü aydınlatan parlak bir gülümsemeyle.

"Merhaba! Zombiye dönüştüğünü duydum," diyor Amerikan aksanlı İngilizcesiyle ve ben Valery ve Konstantin'e bakarak gülüyorum.

"İkiniz beni sattınız, ha?"

Valery'nin normalde ifadesiz bakışlarında bir parça eğlence parıldadı. "Eğlencenizi bozduğumuz için üzgünüz."

Benim gibi o da Chloe'ye saygıdan İngilizce konuşuyor. Chloe Amerikalı ve Nikolai'nin Idaho'daki yerleşkesine geldiğinden beri birkaç Rusça kelime ve cümle öğrenmiş olsa da, bizim dilimizi akıcı bir şekilde konuşmaktan çok uzak.

O bana doğru gelirken, ben dikkatlice otururum ve başımdaki acıyı görmezden gelerek, serum takılı olmayan kolumu uzatıp ona sarılırım. Chloe'yi sadece birkaç aydır tanıyor olsam da, onu gördüğüme çok mutluyum. Belki de bu, ayrıldığım koşullar yüzündendir — Alexei'nin tesise yaptığı acımasız saldırının ardından onu götürülmüş olmam — ama sanki sadece bir baldızımla değil, bir kız kardeşimle yeniden bir araya gelmişim gibi hissediyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor, yatağın kenarına oturarak.

Cevap vermek üzereyim ki, bir hareket dikkatimi çekiyor. Odanın diğer tarafına bakıyorum ve Alexei'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Köşede durmuş, sahneyi izliyor, tekrar burnunun dibinden kaybolmamam için beni gözetliyor.

Onu görmek, son karşılaşmamızdaki tüm duyguları geri getiriyor ve kendimi Chloe'ye odaklanmaya zorluyorum. Bizi izliyor olsa ne olur? En azından şu anda hiçbir şey planlamıyorum.

"Nasıl olduğumu görebilirsin," diye cevap veriyorum, Alexei'nin yönüne bakmamaya özen göstererek. "Söylesene, Slava nasıl?"

"İyi. Seni özleyor," diyor Nikolai, Chloe'nin yanına gelerek. Elini onun ince omzuna koyuyor ve başparmağını

sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibi. Muhtemelen de duramıyordur.

Kardeşim yeni karısına takıntılı olmanın ötesinde.

"Bizimle gelmek istedi, ama bu iyi bir fikir değildi," diyor Chloe, Alexei'ye temkinli bir bakış atarak.

Bana onun hakkında sorular sormak istediğini anlayabiliyorum ve yalnız olsaydık, şu anda tam da bunu yapıyor olacaktı. Ne yazık ki, kardeşlerim ve Alexei arasında, şu anda hiç mahremiyetimiz yok. Belki birazdan ona tuvalete gitmeme yardım etmesini rica edip ona durumu anlatırım. Tabii Alexei benimle birlikte gitmekte ısrar etmezse.

Şimdilik, konuşmayı yeğenime odaklamaya devam ediyorum. "İngilizcesinde ilerleme kaydediyor mu?" diye soruyorum Chloe'ye.

"Oh, kesinlikle," diye cevaplar. "Onunla birlikte birçok İngilizce kitap okudum ve tüm hayvanların isimlerini öğrendi. Ayrıca İngilizce sayıları ve renkleri öğreniyor ve genel olarak, söylediklerimin yüzde doksanını anladığından eminim."

"Güzel. Sevindim." Nikolai'ye gülümseyerek bakıyorum. "Biraz Amerikalı oluyor. Onun için istediğin de buydu, değil mi?"

Kardeşim cevap vermez. Alexei'ye ölümcül bir bakış atmakla meşguldür. Alexei, odayı köşeden önceki gibi karanlık bir yoğunlukla izlemektedir. Ancak şimdi sağ eli siyah deri ceketinin içindedir ve Valery onun duruşunu taklit ederken, Konstantin gergin durumlarda sık sık yaptığı gibi ayağıyla asal sayıları saymaktadır.

Kahretsin. Bir şeyi mi kaçırdım, yoksa bu, bir odada çok fazla testosteronun kaçınılmaz bir sonucu mu?

Cevap ne olursa olsun, durumu yatıştırmam gerekiyor. Hemen.

"Kocama aldırmayın," diyorum, Alexei'nin beni kesinlikle duyabilmesi için biraz daha yüksek sesle. "Beni merak ettiği için böyle huysuzlanıyor. Değil mi, *Lyosha*?" Alexei'ye, kardeşinin çocukluk lakabını kullanarak şeker gibi bir gülümseme atıyorum.

Alexei'nin bakışları bana doğru kayıyor, Nikolai'nin de öyle. Valery gözlerini Alexei'den ayırmıyor, ama eli ceketinin içinden çıkıyor. Gergin bir göz kırpma sonra, Alexei de elini indiriyor ve Konstantin ayağını vurmaya bırakıyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Bu gerginliği neyin tetiklediğini bilmiyorum, ama soğukkanlılık galip geldi. Yani benim soğukkanlılığım, ki bandajın örtmediği traşlı kafamın üst kısmı gerçekten de soğuk.

Bu arada... “Yeni saç stilimi beğendin mi?” diye Chloe’ye neşeyle soruyorum, az önce olanları unutmanın en iyisi olduğunu düşünerek.

Kafasını yana eğiyor. "Aslında beğendim. *V for Vendetta*'daki Natalie Portman'a çok benziyor. Bandaj olmadan nasıl görüneceğini merak ediyorum."

"Umarım yakında öğrenirsin." Alexei'ye bakıyorum. "Ne zaman çıkaracaklarını söylediler mi?"

"Hayır, ama sanırım birkaç hafta içinde çıkaracaklar," diye cevaplar kocam, ses tonu soğuk ve sakince, kardeşlerime gizlemeye çalışmadan güvensizlikle bakar.

"O zaman hala burada olacak mısınız?" Nikolai'ye soruyorum. "Ne kadar süre kalacaksınız?"

"Maalesef sadece birkaç gün," diye cevaplar. "Slava'yı çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyoruz."

"Tamamen anlaşılabilir," diyorum. "Geldiğiniz için çok mutluyum. Teşekkür ederim."

"Tabii ki," diyor Chloe ve elimi sıkmak için uzanıyor. "Başına gelenler için çok üzgünüm. Her şeyin üstüne bir de bu..." Bakışları bir anlığına Alexei'ye kayıyor ve soruların onu içten içe yediğini biliyorum.

"Bana tuvalete kadar yardım eder misin?" diye soruyorum, daha fazla ertelememeye karar vererek.

"Ben yaparım," diyor Alexei ve hemen öne çıkıyor, ama ben elimi kaldırıp avucumu açıyorum.

"Lütfen, bir kadının yapmasını tercih ederim." Gözlerini kısar.

"Ekstra yardıma ihtiyacım olursa seni çağıracağıma söz veriyorum." İkna olmuş gibi görünmüyor, bu yüzden daha yumuşak bir tonla ekliyorum, "Lütfen, Alexei... Buna ihtiyacım var."

Ayrıca, ekli banyoda pencere olmadığını biliyor, ama işler yine gerginleşmesin diye bunu belirtmiyorum.

Burun delikleri genişler, ama bir süre sonra, "Sana kapıya kadar yardım ederim, o da seninle birlikte girebilir." der.

Kardeşlerimi iterek, beni yataktan nazikçe kaldırıp ayağa kaldırıyor. Hala serum bağlı olduğum için, beni banyo kapısına götürürken metal sehpayı yanımda sürükleyerek, Chloe arkamızdan gelirken kolunu destek için sırtıma doluyor. Neyse ki, başım çok az dönüyor, bu yüzden ona sadece Chloe'nin yardımıyla idare edebileceğimi söyleyebiliyorum.

Tuvalete girer girmez Chloe kapıyı kapatıp elimi tuttu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Alina, sen..."

"Ben iyiyim. Gerçekten." Sesimi alçak tutuyorum. "Sen de gördün: bana iyi davranıyor."

Bana şüpheli bir bakış attı.

"Öyle. Biliyorum, benim için de şok oldu. Bak..." Elini sıkıyorum. "Sen ve Nikolai de başlangıçta farklılıklarınız vardı. Bazı erkekler... yoğun olabilirler." Alexei ve Nikolai söz konusu olduğunda, bu yüzyılın en hafif tabiri. "Ama senin için işe yaradı, umarım benim için de işe yarar."

Bana inanamayan bir ifadeyle bakar. "Onunla kalmak *istediğini* mi söylüyorsun?"

"Evet," yalan söylüyorum.

En azından yalan olduğunu düşünüyorum.

Her halükarda, beni eziyet eden tüm çelişkili duyguları ona dökmek istesem de, onu ve Nikolai'yi tehlikeye atmadan bunu yapamam. Şu anda, hastalığım nedeniyle, kardeşlerim ve Alexei bir tür kırılğan ateşkes içinde görünüyorlar, en ufak bir tahrikte açık savaşa dönüşebilecek geçici bir ateşkes... Ve bu ateşkesi mümkün olduğunca uzatmak istiyorum, hepimiz kardeşlerimin bir noktada beni kurtarmaya çalışacaklarını ve Alexei'nin bunu başarmalarına izin vermeden ölümüne savaşacağını bilmemize rağmen.

Ya da... belki de onlarla o kadar da sert savaşmayacaktır. Şimdiye kadarki davranışlarına rağmen, içimden bir ses onun sonunda bu durumdan kurtulmak isteyeceğine inanıyor.

Düşününce, bu yüzden benim çocuk sahibi olma yeteneğim konusunda endişelenmiyor olabilir.

Artık benimle çocuk istemiyor.

Bu düşünce, sıcak bir demir çubukla yakılmış gibi içimi yakıyor ve bunu iyi saklayamadığım için Chloe'nin yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Bana yalan söylüyorsun," diyor alçak sesle ve onu ikna etmek için sonraki birkaç dakikayı Alexei'nin bana ne kadar iyi davrandığını anlatarak geçirmek zorunda kalıyorum.

Başarılı olup olmadığını bilmiyorum, ama Alexei kapıyı çalıyor ve özel sohbetimizi sonlandırmak zorunda kalıyoruz. Bu da iyi oluyor, çünkü birdenbire çok yorgun hissediyorum ve baş ağrım şiddetleniyor. Banyodan çıkar çıkmaz Alexei beni yatağa götürüyor ve dinlenmem gerektiğini söyleyerek herkesi dışarı çıkarıyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Gözlerimi kapattığımda, Alexei'nin parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve uykuya dalarken yanaklarımın üzerinde dudaklarının sıcak dokunuşunu hissediyorum.

Bölüm 14

Alina

Doktorların tavsiyesi üzerine, ertesi sabah radyasyon ve immünoterapiye başlıyorum ve günlerim çeşitli tedavilerle geçiyor. Damar içi serumlar ve bitmek bilmeyen doktor randevuları arasında, Valery ve Konstantin Alexei'nin izin verdiği ölçüde beni ziyaret ediyorlar, Chloe ve Nikolai da Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmeden önce geliyorlar. Yine kimseyle özel olarak konuşma fırsatım olmuyor, ama ailem Alexei'nin bana ve iyileşmeme ne kadar adanmış olduğunu görebildikleri için bir şekilde rahatlamışlar gibi geliyor.

O, tam anlamıyla yirmi dört saat benimle birlikte. Neden yakındaki çatı katını tuttuğunu bilmiyorum, çünkü uyumak, yemek yemek ve çalışmak için kliniğe geliyor. Benim yatağımın yanındaki rahatsız hastane yatağı hızla lüks bir ekstra uzun kral yatakla değiştirildi ve Alexei orada uyuyor, tabii uyuyabildiği zamanlarda. Ne zaman uyanırsam, ya beni izliyor ya da dizüstü bilgisayarında çalışıyor, muhtemelen evdeki işlerini takip ediyor. Bazen Ruslan da orada oluyor ve Leonovların ilgilendiğini bilmediğim çeşitli projeler ve yatırımlar hakkında konuştuklarını duyuyorum.

Kocamın ailesinin daha çok, çoğu silah ve benzeri şeylerle ilgili, yasal sınırlarda olan şüpheli işlerle uğraştığını düşünmüştümdür. Ancak, en son teknoloji ilaçlar ve yapay zeka da onların ilgi alanları arasında yer alıyor gibi görünüyor ve hayırseverlik ve sanatın desteklenmesi konusunda da oldukça aktifler. Kocam, Moskova'da inşa edilen yeni opera binasına büyük bir katkı sağlamış ve Ruslan, Afrika'da sıtma aşılardan Orta Asya'nın dezavantajlı bölgelerinde çocuk okuryazarlığına kadar çeşitli girişimleri denetleyen birkaç hayır kurumunun yönetim kurulunda yer alıyor.

Neden bu tür faaliyetleriyle daha tanınmıyorlar? Kötü şöhretlerini telafi etmek için hayırseverlik faaliyetlerini herkese duyurmak isteyeceklerini düşünürdüm. Tabii... insanların onları acımasız ve zalim olarak görmesinden hoşlanmıyorlarsa.

Bu tür bir itibarın belirli iş çevrelerinde bir avantaj olabileceğine bahse girerim. Ayrıca, bu itibarın ne kadarının babalarına ait olduğunu merak ediyorum. Alexei sadece otuz yaşında ve Ruslan daha da genç, bu yüzden Leonovlara atfedilen acımasız eylemlerin çoğu, hatta hepsi, Boris Leonov'un suçu olabilir.

Ama belki de kocama olan güvenimin ve ona olan bağlılığımın artmasını haklı çıkarmak için boşuna çabalıyorum. Kabul etmek istemiyorum ama artık onun dokunuşunu olduğu kadar varlığını da arzuluyorum — ve bu dokunuşun cinsel bir anlamı olması gerekmiyor.

Beni kendisine bağımlı hale getiriyor, tıpkı bir zamanlar baş ağrılarımı dindiren ağrı kesicilere bağımlı olduğum gibi. O yanımda olduğu sürece, sözümü tutmak ve artık kolayca ulaşabildiğim ilaçları kötüye kullanmamak çok kolay. İlaçlara ihtiyacım yok çünkü o benim ağrılarımı dindiren, stresimi azaltan, beni tüketecek olan endişelerimden uzaklaştıran kişi.

Alexei varken, hastalığım kontrol edilebilir olmaktan öteye geçiyor. Bazen, neredeyse... hoş bile oluyor.

Sabahlarım bir öpücük ve nazik bir boyun masajı ile başlıyor, ardından en sevdiğim yiyeceklerden oluşan kahvaltı geliyor ve o bana kaşıkla yediriyor, diğer öğünlerimde olduğu gibi. Neden buna izin verdiğimi bilmiyorum, ama veriyorum — ve nedense, bana yemek yedirilmesi, hala devam eden mide bulantısına rağmen yiyecekleri midemde tutmama yardımcı oluyor. Bir gün, bir yetişkin gibi kendi başıma yemek yemeyi denediğimde, hemen kustum, o yüzden bir daha denemedim. Bana kaşıkla yemek yedirmesinin mideme daha iyi geldiği gibi, her lokmayı ağızıma koyarken bana bakışları da eski halime dönmüş gibi hissettiriyor.

İstenen. Arzu edilen. Tehlikeli derecede.

Vücudum ölümcül bir hastalıkla mücadele ediyor olabilir, ama yine de onun gözlerindeki karanlık ısıya, aramızdaki hiçbir şeyin söndüremeyeceği kavurucu çekime tepki veriyor.

O bu çekime hiç karşılık vermiyor. Son zamanlarda bana karşı çok dikkatli, benim hoşuma gitmeyecek kadar dikkatli. Sanki bana şefkatli bir öpücükten fazlasını yaparsa kırılacağımdan korkuyor gibi. Kırılmayacağım, ama onu buna nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum - ya da ikna etmem gerekip gerekmediğini. Sonuçta, bu benim istemediğim bir evlilik, çocukken bana zorla dayatılan bir nişanın sonucu. Ancak her geçen gün, her şeyin nasıl başladığını hatırlamak, bana bu kadar şefkatle bakan bu adama aşık olmamam için tüm nedenleri hatırlamak gittikçe zorlaşıyor.

Hepsi rol mü? Öyleyse, ne amaçla? Zaten evliyiz. Beni her zaman istediği yere getirdi, ama yine de hiçbir şey hayal ettiğim gibi değil.

Ailemi ve ilişkilerini, en karanlık döneme girmeden önceki halini hatırlamaya çalışıyorum. Annem hasta olduğunda babam ona hiç bakmış mıydı? Ben çocuktum, belki de dikkat etmemişimdir, ama sanmıyorum. Anneme olan zehirli takıntısına rağmen, annem hasta olduğunda ona bir fincan çay bile getirdiğini hatırlamıyorum. Aslında, dokuz yaşındayken annemin bir hafta boyunca zatürreeden yatakta yattığını ve babamın hiç ortalarda görünmediğini çok net hatırlıyorum. Bunu kesin olarak biliyorum çünkü o haftanın çoğunu annemin odasında geçirdim, onun için o kadar endişeleniyordum ki okula gitmeyi ve arkadaşlarımla oynamayı reddettim. Kardeşlerim de annemin başucunda çok zaman geçirdiler, ama babam geçirmedi.

Sözde o hafta çok işi vardı.

O olaya pek kafa yormamıştım — antibiyotiklerin yardımıyla annem iyileşti ve her şey yoluna girdi — ama şimdi bu olayı düşünmeden edemiyorum... ve onların ilişkilerinin her yönünü analiz ediyorum.

Geçmişte, babamla Alexei arasındaki benzerlikleri görüyordum, ama şimdi dikkatimi çeken şey farklılıklar.

Her gün daha fazla keşfettiğim farklılıklar.

"Hiç içki içer misin?" Bir sabah, hemşirelerin beni taramaya götürmesini beklerken, içimden gelen bir dürtüyle Alexei'ye soruyorum. "Sarhoş olacak kadar mı?"

Bir an düşünür, sonra başını sallar. "Aslında hayır. Gençken birkaç kez çok fazla votka içtim ve o hissi sevmedim. Aklımın başında ve kontrolün bende olmasını tercih ederim, bu yüzden alkol içersem, genellikle akşam yemeğinde bir kadeh şarap veya şampanya içerim."

"Ne kadar Rusça olmayan bir davranış," diyorum yarı şaka yarı ciddi bir şekilde, o da omuz silkiyor. "Babam da hep öyle derdi."

"Öyle mi?" Leonov'un babasından neredeyse hiç bahsetmediği için şimdi daha da meraklandım.

Yüzünde hafif bir sertleşme oluyor. "Evet, sert içkiler sever. Votka, konyak, viski. Ruslan da sever ama ben sevmem."

Ne kadar rahatladığımı fark ettim. Bu konuda endişelendiğimi bile fark etmemiştim. "Peki ya esrar?" diye soruyorum, hafif bir tonla konuşmaya çalışarak. "Ya da... başka maddeler?"

"Benim tarzım değil. On üç yaşındayken bir kez esrar içmiştim, ama hissettirdiklerini sevmedim, o yüzden daha güçlü bir şey denemedim."

Ona bakıyorum, rahatlamam şaşkınlıkla ve biraz da utançla karışıyor. Çünkü birçok şey denedim. Bazılarını birden fazla kez. Asla gerçekten bağımlı olacak kadar değil, ama baş ağrılarımlı hazır bir bahane sağladığı için, kesinlikle uçurumun kenarında dolaştığım, uçuruma baktığım ve içine dalıp bir daha çıkmamak için sadece bir veya iki hap daha almam gerektiğini bildiğim zamanlar oldu. Ve o sınırdan geri adım atan her zaman ben değildim. Bazen, beni geri çeken, kendi başıma yapamayacağım zamanlarda durmamı sağlayan kardeşlerimdi.

Alexei nasıl oluyor da benden bu kadar güçlü? O da benimle aynı baskılar, aynı cazibelerle büyüdü. Bizim çevremizde, partilerde yasadışı uyuşturucular ve pahalı alkollü içkiler, mezeler kadar sık sunulur. Her seferinde direnmek için aziz olmak gerekir ve Alexei Leonov kesinlikle öyle biri değil.

Yine de... Kocamda tersine sağlıklı bir şey olduğunu inkar edemem. Yumuşak değil. Tatlı değil. Ve kesinlikle geleneksel anlamıyla iyi değil. Ama belki... tamamen kötü de değil. Alexei'yi daha iyi tanıdıktan sonra, Ruslan'ın bana çocuklukları hakkında anlattıklarına, Alexei'nin ona ve kız kardeşlerine bir ağabeyden çok bir ebeveyn gibi baktığına inanmak kolay oldu.

Buna inanmak kolay, çünkü o da bana aynı şekilde bakıyor.

aynı
şekil Sanki ben çok
de değerliymişim gibi.
bana Sanki ben gerçekten
da onunmuşum gibi.
bakı
yor.

HAFTALAR GEÇİYOR. Bir, iki, sonra bir şekilde üç, dört, beş, sekiz. Zaman hem acı verici derecede yavaş hem de kafa karıştırıcı derecede hızlı geçiyor, bitmek bilmeyen tedavilerin sıkıcılığı, yorgunluğun beni anestezi gibi bayılttığı günlerle karışıyor. Tek yaptığım yemek yemek (ve yediğimi kusmamak için mücadele etmek), uyumak (ve uyumak için mücadele etmek) ve taramalar ve tedaviler görmek gibi geliyor. Ve tüm bu süreç boyunca Alexei yanımda, beni rahatlatıyor, en çok ihtiyacım olduğunda bana gücünü veriyor.

Tedavinin sonuna doğru, Vika'yı getiriyor ve doktorların onayıyla, iğneleriyle mide bulantısı ve baş ağrılarımı hafifletiyor, böylece kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Ya da belki de radyasyon ve immünoterapinin kombinasyonu gerçekten işe yarıyor olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum — doktorlar bir başka taramadan sonra bunu bize sevinçle bildiriyorlar.

"Tüm kanser hücrelerinin yok olduğunu söyleyemem," diyor Fasseau, yüzünde kocaman, parlak bir gülümsemeyle. "Ama şu anda elimizdeki en yüksek çözünürlüklü görüntülerde tespit edilemiyorlar."

Yanımda, Alexei'nin her zaman var olan gerginliği azalmış görünüyor. "Yani kemoterapi..."

"Şu anda gerekli değil," diye onaylıyor Fasseau.

Kalbim bir yana sıçrar, sonra yeni, tuhaf bir şekilde dengesiz bir ritimle atmaya başlar. Boğazımdaki sıkışıklık nedeniyle tek kelime bile söyleyemeden doktora bakarım. Mantıklı tarafım doktorun söylediklerini anlar ve inanır, ama içimde derin bir irrasyonellik de vardır, en ufak bir umudu bile kucaklamaya cesaret edemeyen bir şey. "Yani remisyonda mı?" Alexei'nin sesi de garip geliyor. Kaba

ve neredeyse... boğulmuş gibi.

Ona bir bakış attığımda, oniks gözleri aşırı parlaklıkta ışıltıyor. Yutkunup başka yere bakıyorum, bunun ne anlama geldiğini düşünmeye hazır değilim. Bunun yerine, doktorun neşeli bir ses tonuyla verdiği cevaba dikkatimi geri veriyorum: "Öyle görünüyor. Tedaviye otoimmün tepkiyi gösteren herhangi bir iltihap belirtisi de yok."

Daha fazla iyi haber. Ve ben... bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Olmam gerektiği gibi mutlu değilim.

Rahatlamış bile değilim.

Bunun yerine, gözlerimin arkasında ağır bir baskı oluşuyor ve boğazımdan göğsüme doğru sıkışan bir gerginlik iniyor.

Boğulma hissiyle mücadele etmek için nefes alıyorum, ama ciğerlerim düzgün çalışmıyor gibi. Bu yüzden tekrar deniyorum, alabildiğim kadar hava çekiyorum. Ama yeterli hava yok. Yeterli olmaktan çok uzak. Kulaklarım çınlıyor, görüşüm sanki su altındaymışım gibi bulanıklaşıyor ve panik içinde Alexei'nin elini tutup tüm gücümle sıkıyorum.

Anında, bakışları benimkilere çevrilir, gizlemeye çalışmadığı endişeyle dolu, ve o karanlık gözlerle baktığımda, boğucu sıkışma beni bırakır, oksijen aç kalmış ciğerlerime akmaya başlar.

Ancak o zaman gözyaşlarımdan dolayı görüşümün bulanıklaştığını fark ediyorum. Ağlıyorum ve bu gözyaşları mutluluk gözyaşları değil.

Üzüntüden de değil.

Hislerimi anlayamıyorum.

Tek bildiğim, Alexei'nin güçlü kollarıyla beni sarıp göğsüne sıkıca bastırıldığı, kalp atışlarının kulağımda şiddetli bir fırtına gibi çınladığı, nefesinin kesik kesik rüzgarlar gibi kesik saçlı kafamın üstünde estiği.

Kocam ne hissediyorsa, bunun da rahatlama kadar basit ve açık bir şey olduğunu sanmıyorum.

Uzaktan, doktorun bir, iki kez boğazını temizlediğini fark ediyorum. Alexei'den isteksizce uzaklaşıp Fasseau'ya dikkatimi verdiğimde, yüzündeki ifade yine kasvetli. Ve garip bir şekilde sempatik.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diyor nazikçe. "Çok zor bir dönem geçirdiniz, Bayan Leonov. Sizin gibi bir teşhisle, terapi genellikle çok faydalı olur." Alexei'ye dikkatlice bakıp ekliyor: "Muhtemelen ikiniz için de."

Terapi. Bunu bir kez denemiştik ve... Alexei'ye gizlice bakıyorum, yüzü taştan oyulmuş gibi... pek iyi gitmemişti. Ama o zaman her şey farklıydı.

Ben farklıydım.

Aynadan bana bakan, kafasındaki sakallara mantıksız bir şekilde gurur duyan bu yeni kişiyi tanımıyorum. Neden rahatlamam gerekirken, sadece yaklaşan bir felaket hissi, hiçbir iyi haberin söylemeyeceği kadar derin bir korku hissettiğimi de anlamıyorum.

Belki ameliyat sırasında bir şeyler ters gitti ve beynimin önemli bir bölümünü kestiler.

Ya da belki terapi iyi bir fikirdir.

"Bunu araştıracağız," diyor Alexei kesik bir ses tonuyla ve ben onun bunu ciddi olup olmadığını merak ediyorum.

Gerçekten, tamamen yabancı biriyle karmaşık ilişkimizi incelememi mi istiyor?

"Peki, sonraki adımlar ne olacak?" Alexei, ben sormadan önce soruyor. "Alina'nın tedavisi bitti mi?"

"Aktif kısmı ile, evet." Fasseau bakışlarını bana çevirir. "Sizi yakından izlemeye devam edeceğiz Bayan Leonov, ancak önemli taramalar için kliniğe gelebileceğiniz sürece artık klinikte kalmanıza gerek yok."

"Bu sorun olmaz," diyor Alexei. "Ne zaman geleceğimizi bize haber verin, biz de buraya gelelim."

Doktor yine gülümser. "Güzel. İkinizi de tebrik ederim."

Bunun üzerine, bizi verdiği haberi sindirmemiz için yalnız bırakarak odadan çıkar.

Alexei kolumu tutar ve beni kendine doğru çevirir. Yüzü gergindir, gözleri yine parıldamaktadır. "Siktir, Alinyonok. Başardın. Bu şeyi yendin."

Öyle mi? Öyle hissetmiyorum. Ama yine de başımı sallıyorum çünkü doktor öyle dedi. Ona inanmamak için bir nedenim yok, özellikle de kendimi daha iyi hissettiğim için. Daha güçlü.

En azından fiziksel olarak.

Alexei beni yine uzun ve şiddetli bir kucaklamaya çekiyor. Nefesimi toparlayamadan, yüzümü avuçlarının arasına alıyor ve haftalar sonra ilk kez, o kadar utanmaz bir açlıkla öpüyor ki, hasta olduğumu unutuyorum. Bütün vücudum alev alıyor, her hücrem, cildimi ısıtan ve kalbimi hızla attıran şiddetli bir ihtiyaçla yeniden canlanıyor. Nefes nefese, ona sarılıyorum, yumruklarım gömleğini sıkıca tutuyorum, o da beni koluna yaslayıp, niyetinden şüpheye yer bırakmayacak bir açgözlülükle dudaklarımı yalıyor.

Sonunda, beni uzun süre paha biçilmez bir cam heykelcik gibi davrandıktan sonra, beni sertçe becerecek ve ben de her anının tadını çıkaracağım.

Bunu itiraf edecek kadar kendime karşı dürüstüm.

Ama... o beni sikmiyor. Sert ya da başka türlü. Nefes nefese, öpücüğü bitiriyor ve beni sabitlemek için kalçalarımı tutarak geri adım atıyor. Sonra beni bırakıyor ve bir adım daha geri atarak aramızdaki mesafeyi artırıyor.

O, sinirli bir şekilde parmaklarını koyu saçlarının arasına geçirirken, ben ona bakıyorum. Ne oldu lan?

Beni öpmekten hoşlanmadı mı?

"Gitmeye hazırlanmalısın." Elini indirirken sesi gergin. "Güvenlik ekibimle gerekli düzenlemeleri yapacağım."

Ve bir anda, ortadan kaybolur.

Bölüm 15

Alina

Bir saat içinde, klinikten çıkarılıp caddenin karşısındaki Alexei'nin çatı katına götürülürüm. Kısa yolculuk boyunca etrafımızı muhafızlar sarar — çok fazla muhafız vardır ve görünmemek için bile zahmet etmezler.

Alexei neden korkuyor? Sokağa çıktığım anda kaçacağımdan mı? Yoksa kardeşlerimin gelip beni sonsuza kadar kaçıracaklarından mı?

Dürüst olmak gerekirse, ikincisi gerçek bir olasılık. Ama... artık beni istemiyorsa, benden kurtulduğu için mutlu olması gerekmez mi?

Asansörle çatı katına çıkarken gergin yüz hatlarına bir bakış atıyorum.

Alexei hala beni istiyor *mu*? Öpüştükten sonra benden uzaklaşmasını yanlış mı yorumladım? Kaçışımdan beri seks yapmadık, ama bunun ameliyat sonrası ve tedavi sırasındaki durumumdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama belki de bana karşı soğumaya başlamıştı? Öyleyse, neden bana bu kadar özveriyle bakıyordu? Yanlış bir görev duygusundan mı? Yoksa yıllarca beni takip ettiği için suçluluk mu duyuyordu?

Hayır, bu Alexei Leonov'a yakışmaz. Bana bakıyorsa, bunu kendi isteğiyle yapıyordur. Bu da hala beni istediği anlamına gelir... değil mi?

Lanet olsun. Neden umursuyorum ki? Kanser tedavisi beni onun için çekici olmayan biri haline getirdiyse, beni bırakır ve her şey yoluna girer.

Öyle değil mi?

Asansör kapıları penthouse'a açıldığında Alexei, "Geldik," diyor. "Acıktın mı, yoksa direkt yatmak ister misin?"

"Önce duş alacağım," diyorum.

Ve bu arada dişlerimi iyice fırçalayacağım. Belki ilaç kokuyorum, ya da daha kötüsü.

"Bekle," diyor Alexei, ben banyoya doğru yönelirken elimi tutuyor. "Ben de seninle geliyorum."

Oh.

Kalbim hızla atmaya başlar.

Onun kavrayışı benim benim el çok sıkı ve sahiplenici. Çok çokbenim taviz vermeyen esir alanım.

Belki de öpücüğe verdiği tepkiyi yanlış yorumladım.

Belki de sadece beni buraya, daha mahrem bir yere getirmek istemişti.

Beni banyoya götürürken heyecandan titriyorum, ve kıyafetlerim çıkarken gözleri kapkara bir hale geliyor. Dokunuşu açıkça cinsel değil - kıyafetlerimi çıkarmama yardım ederken elleri cildimde gereğinden fazla kalmıyor - ama yine de heyecan verici, parmaklarının her dokunuşu, dizlerim arzuyla resmen güçsüz düşene kadar, kalbimin derinliklerine ateş okları gönderiyor.

Bunu istiyorum.

Sadece onun bana verebileceği şeyi istiyorum — beni hem yok eden hem de yenileyen o karanlık, şiddetli zevki.

Tekrar bütün hissetmek için buna ihtiyacım var.

Ancak tamamen çıplak kaldığımda, onun hala giyinik olduğunu ve soyunmak için hiçbir hareket yapmadığını fark ediyorum. Bunun yerine, benden uzaklaşıp duşu açıyor, muslukları istediği gibi ayarlarken parmaklarıyla suyun sıcaklığını kontrol ediyor.

İçimdeki sıcaklık aniden soğuyor.

O benimle gelmiyor mu? O zaman neden burada?

"Devam et," diyor bana bakmadan sert bir sesle. "İçeri gir."

"Sen de..." Tereddüt ediyorum, kendimi güvensiz hissetmekten nefret ediyorum. "Sen de geliyor musun?"

Bütün vücudu gerginleşir. "Hayır." Sesi sert çıkar. "Ben sonra bir tane alırım.

Kendini iyi hissetmezsen yardım etmek için buradayım."

Demek daha önce yanlış anlamamışım. Benimle seks yapmak istemiyor. Burada bile, doktorların veya hemşirelerin bizi rahatsız etme ihtimalinin olmadığı bir yerde.

Sıcak duşun altına girip şampuana uzanırken boğazımdaki ekşi gerginliği görmezden gelmeye çalışıyorum. Makyaj yapmamanın bir avantajı, su yüzüme çarptığında rakun gözleri konusunda endişelenmeme gerek olmaması.

Ya da gözyaşlarım, tutmaya çalışsam da gözlerimden sızarak suyla karıştığında.

Neden tekrar ağladığımı bile bilmiyorum. Bu sorun değil. Sorun olmaktan da öte. Beni evlenmeye zorlayan adam beni istemiyor. Bu iyi bir şey. Bu durum devam ederse, yakında benim gençliğimde geliştirdiği mantıksız takıntısının kaybolduğunu fark edecek. O zaman muhtemelen boşanma davası açacak ve ben ailemin yanına döneceğim.

Sonunda özgür olacağım.

Ona şimdi gitmesini, beni banyoda yalnız bırakmasını söylemek istiyorum, ama sesimdeki gözyaşlarını duyacağından korkuyorum. Bu yüzden sessizce az kalan saçlarımı şampuanlayıp vücudumu ovuyorum, klinikteki tüm izleri silmek için üç kez sabunluyorum.

İşimi bitirdiğimde gözyaşlarım kurumuş, ama sakinleşmemişim.

Tedaviye başladığımda, bu günü, iyileştiğimi söyleyeceklerini hayal etmiştim. Hayatımın en güzel günü olacağını düşünmüştüm. Ama bunun yerine, ateşli, ağlayan bir enkaz halindesin. Ve bunun tamamen Alexei'nin reddi yüzünden olduğunu sanmıyorum, her ne kadar bu binlerce kızgın yaban arısı gibi acıtıyor olsa da. Her şey bir araya gelmiş, bu garip, mantıksız duygular beni etobur bir sarmaşık gibi boğuyor.

Öfke gibi uygunsuz, açıklanamayan duygular.

Ve suçluluk.

Ve kin.

Ne kadar derine inersem, bana olanlara o kadar çok *öfkelendiğimi* fark ediyorum. Kanser, düşük, *ailemin ölümü*. Ve Alexei tüm bunların ortasında, benim için olan takıntılı arzusu, hayatımın bitmeyen çalkantılarında tek sabit olan şey, benim kargaşamın hem bir rahatlama valfi hem de bir nedeni.

Ve şimdi o sabitlik artık yok. O artık beni istemiyor.

Suyu sarsıntılı hareketlerle kapatırken boğazımda yine yanıcı bir düğüm oluşuyor. Alexei çoktan kabinin kapısına gelmiş, kabarık beyaz bir havlu uzatıyor, ben dışarı çıkar çıkmaz beni ona saracak.

Çok nazık. Çok düşünceli. Bu yüzden kafasını koparmak istiyorum.

Kim olduğunu sanıyor da, bunca zamandır hayatımı istila edip manipüle ediyor, benim isteğim dışında benimle evlenip beni hamile bırakıyor, sonra da

bana böyle davranmak için? Sanki... sanki ben onun ebeveynlik yapması gereken *kardeşiymişim* gibi.

Sanki şimdi benim için hissettiği tek şey acıma.

Dişlerimi sıkarak kabinden çıkıyorum ve bana doğru gelen havluyu kaçmak için eğiliyorum. "Hava ile kurutacağım," diyorum sertçe. "Cildim için daha iyi."

Sanki her yere damlayan uzun saçlarım yokmuş gibi. Ya da hızlı bir şampuanlamadan daha fazlasına ihtiyaç duyan saçlarım yokmuş gibi. Bu açıdan kısa saç kesimi harika. Uzun, ağır saçlarımın sürekli beni aşağı çektiği zamanlarda neyi kaçırdığımı hiç bilmiyordum.

Alexei kaşlarını çatarak geri çekilir ve kullanılmamış havluyu asar. "İyi misin?" Derin sesinde endişe vardır. "Mide bulantın ya da başın ağrıyor mu?"

Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Ya da belki evet, ama fark edemeyecek kadar kızgıyım. Cevap vermek yerine, lavaboya doğru yürürüm, elektrikli diş fırçasına yarım tüp diş macunu sıkarım ve onu ağzıma sokarım, yüksek sesli vızıltıyı içimdeki kükreyen öfkeyi bastırmak için kullanırım.

Derinlerde, onun bunu hak etmediğini bildiğim bir öfke. Bugün değil. Tedavim sırasında bana davranışlarından sonra değil. Ama elimde değil.

İçimde kafese kapatılmış bir canavar var ve özgür kalmak için pençelerini geçiriyor.

Kaşlarını çatarak, Alexei arkamdan yaklaşır. Ağzımı yakıcı nane tadıyla yakan diş macunu topunu tükürürken.

Gözlerimiz aynada buluştu.

Benim gibi, o da son birkaç haftada biraz kilo vermiş, keskin hatlı çenesi ve elmacık kemikleri daha da belirginleşmiş, erkeksi yüz hatları daha da güzel, acımasızca oyulmuş gibi görünüyor. Koyu renkli gözleri hafifçe çökmüş, etrafında kalıcı yorgunluğun izleri var. Klinikteki kral boy yatakta bile iyi uyuyamamış. Uyanırken de iyi yemek yiyememiş.

Bütün bunları biliyorum ve suçluluk duygusu, içimdeki kaynayan öfkenin üzerine acı bir köpük gibi çöküyor. Alexei bu korkunç haftalar boyunca bana karşı sadece nazik davrandığı halde, bu kadar öfkelenmeye hakkım yok. Her açıdan örnek bir koca... tabii geçmişimizi görmezden gelirsek.

"Ne oluyor?" diye sordu, ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktı. Sanki daha fazla baskı uygularsa kırılacakmışım gibi, çok nazikçe. "Bir sorun mu var?"

"Bir şey yok." Diş fırçasını keskin bir hareketle şarj cihazına yerleştiriyorum. "Ne olabilir ki?"

Onun önünde çırlıçıplak ve sırlıslık durduğum ve onun umursamadığı gerçeği dışında. Bana gösterdiği cinsel ilgiye bakılırsa, ben bir çöp adam da olabilirdim.

Çılgınca nazik dokunuşunu sürdürerek, beni kendine doğru çevirdi. Bakışları delici, derinlemesine araştıracıydı. "Ne oldu, Alinyonok?"

Hiçbir şey. Her şey. Ona bunu haykırmak istiyorum, ama deli olduğumu düşünecek. Kahretsin, kendimi deli gibi *hissediyorum*, tamamen kontrolümü kaybetmişim. İçimdeki patlayıcı duyguları kontrol altında tutmak için gösterdiğim çabadan dolayı titriyorum.

Onları serbest bırakamam.

Bunu yaparsam ne olacağını bilmiyorum.

"Bana söyleyebilirsin," diye yumuşak bir sesle ısrar ediyor. "Ben senin için buradayım. Bunu biliyorsun." "Öyle mi?" Sözler ağzımdan fırlıyor.

Hemen geri almak istiyorum

geri almak istiyorum, ama çok geç, çünkü daha fazlası da geliyor. "Artık beni istemiyorsan, neden burada olasan ki? Ben şimdi bu haldeyken" —onun kollarından kurtulup kendime doğru işaret ediyorum—"bu hasta, hasarlı şeyken?"

Ayna olmasa bile, tedaviden sonra vücudumu onun gördüğü gibi görebiliyorum: çıkıntılı kalça kemikleri ve çıkıntılı dizler, bakımsız ayak parmakları ve ilaçlardan birinin neden olduğu baldırlarımdaki solmuş kızarıklıklar. Göğüslerim küçülmüş, popom neredeyse yok olmuş ve yüzüm o kadar uzun süredir makyaj görmemiş ki rujun neye benzediğini unutmuşum.

Ve bu, kafamdaki yara izlerini ve neredeyse sıfırlanmış saçımı düşünmeden önce.

Neden onun benim bu halimi isteyeceğini düşündüm ki?

Sözlerimi duyunca kaşları birleşti. "Ne diyorsun sen?" Sesi alçak ve tehlikeliydi. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun?" Yüzü karardı, bana doğru ilerledi ve ben içgüdüsel olarak geri çekildim, sırtım duş kabininin cam duvarına değene kadar. O ise dişlerini sıkarak konuşmaya devam etti. "Bunca zaman, büyük bir çaba sarf ederek kendimi tutmadığımı mı sanıyorsun?" Avuç içleri başımın iki yanındaki cama vurarak beni olduğum yerde sabitlettiler. "Bu 'hasta, hasarlı şeyden' istediğimi almamak için tüm irademi kullanmadığımı mı sanıyorsun?" Kalçalarını karnıma sürter ve kot pantolonundaki büyük şişkinliği hissedince nefesim kesilir.

Beni istemeseydi orada olmayacak bir ereksiyon.

Ona bakarken kalbim deli gibi atıyor. O... vahşi görünüyor. Yabani. Dişleri o kadar sıkı sıkıya kapanmış ki kulağının yanındaki kaslar atıyor ve ağzı, keskin çene hattının üzerinde acımasız bir çizgi gibi duruyor. Saçları bile, birkaç santim

uzun saçları bile, medeniyetten vazgeçmiş gibi görünüyor, dağınık siyah bukleler rastgele kaşlarının üzerine düşüyor ve elimi onları geriye doğru taramaya davet ediyor.

Sesim, çıktığında, ciyaklama ile boğuk ses arasında bir şey. "Yani... hala benden hoşlanıyor musun?"

Kot pantolonundaki tartışılmaz kanıta rağmen, içimdeki acınası bir şey hala onun bunu söylemesini istiyor.

Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimetre kalana kadar eğildi ve gözlerinin beyazlarında kırmızı çizgiler görebiliyordum. "Senden hoşlanmak mı? Ben sana deli gibi *aşığım*, Alinyonok. Hasta ya da sağlıklı, zayıf ya da güçlü, yatalak ya da dans eden, fark etmez. Ne kadar yanlış olsa da, on bir yıl önce, sen henüz bir çocukken seni istiyordum ve bugün de istiyorum, sadece sonsuz derecede daha fazla. Sana olan takıntımın sınırı yok, hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Uyurken de, uyanırken de, yemek yerken de, kusarken de seni istiyorum. Kafan kesilmiş halde ameliyat masasında yatarken bile seni istedim, ve bu manyakça değilse, ne manyakça bilmiyorum." Şoktan nefesimi almadan önce, acımasızca devam etti. "Ölüm döşeğindeyken de seni isteyeceğimden eminim. Ve benimkinde de. Varlığımın her günü, her saati, her anı, senin etrafında kontrol için bitmeyen bir savaş, lanet olası bir savaş ve ben bu savaşı kaybediyorum."

Bununla birlikte, büyük elleriyle yüzümü kavrar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Bölüm 16

Alina

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama Alexei'nin kendini kontrol etmesini tamamen kaybetmesi değildi. Ağzımı yalarken arzusu onu titretir, kot pantolonunun içindeki ereksiyonu sert, dalgalı hareketlerle karnıma sürtünür ve penisinin nereye gitmek istediğine dair hiçbir şüphe bırakmaz. Ben de onu orada istiyorum, içimde olabildiğince derinde, beni korkunun, mantıklı düşüncenin hayatta kalamayacağı o enfes sınırın ötesine götürmesini istiyorum.

O sınırın ötesinde sadece ıstırap ve coşku var, yakıcı bir zevk.

Nefes nefese, kollarımı boynuna doluyorum, onun açlığını benimkine uyduruyorum. Zaten tüm vücudum, sanki derimin altında minik havai fişekler patlıyormuş gibi, hislerle alev alev yanıyor. Göğüs uçlarım sertleşmiş ve kabarmış, dudaklarının emişini arzuluyor ve bacaklarımın arasında artan kayganlığı hissedebiliyorum, artık beni utandırmayan, her şeyi ele veren bir ıslaklık.

Onu ne kadar istediğimi bilip bilmediğini umursamıyorum.

Onu ne kadar istediğimi, tanıştığımız ilk günden beri ne kadar istediğimi.

Dudaklarımı ondan ayırarak, bunu boğuk bir fısıltıyla söylüyorum ve o da boğazından düşük bir homurtu çıkararak cevap veriyor. Başını eğerek, kulağımın arkasındaki hassas noktayı dişleriyle okşuyor ve ben inliyorum, tırnaklarım onun sırtının üst kısmındaki kaslı kaslarına batarken, sıvı bir sıcaklık vücudumdan aşağı akıyor ve içimde kıvrılan çaresiz ihtiyacı, sadece onun giderebileceği nabız gibi atan gerginliği artırıyor.

Ve o da bunu yapar. Elini aramıza sıkıştırarak kıvrımlarımı ayırır, orta parmağıyla ağrıyan klitorisimin üzerinde daireler çizer ve sonra içime derinlemesine girer. Aynı anda, elinin topuğu cinsel organıma sürtünür, gerginliği dayanılmaz bir dereceye yükselten bir ritimle tam doğru basıncı uygular ve beni uzun, nefes kesici bir an boyunca zevkin en keskin ucunda asılı bırakır, sonra his doruğa ulaşır ve orgazm

kıyıya vuran bir dalga gibi içime çökmeden önce, beni uzun, nefes kesici bir an boyunca zevkin en keskin kenarında asılı bırakıyor.

Nefes nefese, kollarının arasına yığıldım, ama o henüz bitirmemişti. Tam tersine. Kalçamı kavrayarak beni kaldırdı, bacaklarımı kalçalarına dolamamı sağladı, sonra fermuarının metalik sesini duydum ve girişime kalın, dürten bir baskı hissettim.

Sonra durur, göğsü inip kalkar ve ben sersemlemiş bir şekilde gözlerimi açıp onun bakışlarıyla karşılaşırım.

Gözleri kömür siyahı, alnı terle kaplı, bana bakarken çenesi bir yandan diğer yana hareket ediyor. "Ben... nazik olmayacağım." Sözleri gergin. "Bugün kendimi tutamıyorum. Durmamı istersen..."

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırarak asil teklifini kesiyorum. Ya da belki de bu bir uyarıydı.

Her halükarda, ondan nazik davranmasını istemiyorum. O benim düşmanım, takipçim, esir alanımken de istemiyordum. Ve şimdi o benim... her neyse, o olduğunda da istemiyorum. Onun dili açgözlülükle ağzıma girerken ve uzun, kalın penisi tek bir sert hamlede içime girip sinir uçlarımda şok dalgaları yaratırken, doğru kelimeyi bulamıyorum. Sırılsıklam olsam da acıyor, uzun haftalar süren perhizden sonra dayanamayacağım kadar gergin, ama o acıda, o aşırı dolu hissinde bir zevk var.

O kadar derine girmiş ki, biz bir olduk, ortak geçmişimiz ve çalkantılı şimdiki zamanımız kadar bedenlerimizle de birbirimize kaynaştık. Ve geleceğimiz, ne getirecek olursa olsun.

O içimde hareket etmeye başladığında, vahşi itişlerinin gücü beni arkamdaki cama yukarı aşağı hareket ettiriyor, başka bir patlayıcı zirveye ulaşana kadar beni tahrik ediyor, aradığım kelimeyi buluyorum.

Her şey.

O artık benim her şeyim... ve bunu nasıl kabullenebileceğimi bilmiyorum.

Bölüm 17

Alexei

Hem cennette hem de cehennemdeyim. Aynı anda, canlı canlı yanıyor ve bulutların üzerinde süzülüyorum, Alina'nın sıkı, ıslak teninin beni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemesi. Zihnim, en ilkel ihtiyaçtan başka her şeyden yoksun, o kadar şiddetli ve her şeyi tüketen bir şehvet ki, onun içine daha derine girmekten başka bir şey düşünemiyorum, o kadar derine ki, bir daha benden asla ayrılmayacak, *benim* olduğundan asla şüphe etmeyecek.

O tekrar boşalıyor, adımı haykırıyor, iç kasları benim penisi sıkıca kavlıyor ve benim orgazmım yaklaşırken testislerim geriliyor, elektriksel bir sıcaklık omurgamdan yukarı aşağı akıyor. *Hayır. Lanet olsun, hayır.* Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum. Sonsuza kadar sürmesi *gerekıyor*. Ama haftalarca sadece yumruğumdan başka bir şey olmadan geçirdikten sonra, açlığım çok güçlü, kendimi kontrol etme yeteneğim tamamen yok olmuş durumda.

Bir iniltiyle, son bir kez daha ona dalıyorum ve patlıyorum, yakıcı bir coşku duyularımı kaplıyor, kendimi onun ipeksi derinliklerinde boşaltırken, art arda gelen sarsıntılar vücudumu sararken, onu spermimle dolduruyorum.

Yavaşça zihnim berraklaşır ve gözlerimi açarım, onu hala duş kabinine sıkıştırmış olduğumu fark ederim, yumuşayan sikim onun içinde derinlerde otururken, onu bacaklarını açmış halde tutuyorum.

Uyluklarını çok sert tutuyorum, o kadar sert ki yarın orada morluklar olacak.

Genel olarak, çok sert davrandım. Onun kırılgan durumuna göre çok fazla sert davrandım. Siktir. Ne yaptım ben?

Tedavisinden sonraki ilk seferimiz yatakta olmalıydı, ona zarar vermemek için her dokunuşumu dikkatlice kontrol etmeliydim. Planım, o dinlenip biraz uyurken ben yumruğumla gerginliğimi atmak, sonra uyanıp dinlendiğinde ona şarap ve yemek ikram edip sanki ilk kez sevişiyormuş gibi onunla sevişmekti.

Ama bunun yerine, kontrolümü kaybettim. Yine. Ve bunun için hiçbir mazeret yok... o istemiş gibi görünse bile.

Daha da kötüsü, bir daha onun sağlığını tehlikeye atmayacağıma yemin ettikten sonra prezervatif kullanmadım.

Siktiğimin herifi.

Tıbbi dosyasında son adet dönemi hakkında ne yazdığını hatırlamaya çalışıyorum ve birkaç gün sonra adet döneminin başlayacağını ve bu nedenle gebe kalma olasılığının çok düşük olduğunu fark edince içim rahatlıyor.

Bu, benim aptallığımı ve kendimi kontrol edememeyi ortadan kaldırmıyor tabii.

Dikkatlice içinden çıkıp onu ayağa kaldırdım ve yüzünde acı belirtisi var mı diye baktım. "Alinyonok..." Sesim kendinden nefretle doluydu. "Canını yaktım mı?"

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, yeşim rengi gözleri yumuşak ve bulanıktı. "Hayır... Yani, biraz, ama iyi anlamda."

Siktir. Biliyordum. Onun beni suçladığı her şeyim: bencil bir canavar.

Baban gibi, içimden bir ses fısıldıyor, ama onu görmezden geliyorum. En kötü günümde bile, ben onun gibi değilim.

Asla onun gibi olmayacağım.

Ama karım söz konusu olduğunda lanet olası bir hayvanım. Kanseri tedavisinden yeni çıkmış karım.

"Hadi temizlenelim, sonra dinlenmene izin vereceğim," diyorum, onu duşa götürürken zihnimde kendime kızıyorum, hızlıca kıyafetlerimi çıkarıp duş kabininin dışındaki paspasın üzerine atıyorum, sonra suyu açıyorum.

Keşke soğuk su olsaydı, ama suçluluk duygusu beni yiyip bitirirken, içimde yeniden uyanan arzudan dolayı onu cezalandırmayı hak etmiyor. Bu yüzden suyu ılık yapıyorum ve büyüyen ereksiyonumu görmezden geliyorum. Onu bir rahibe kadar iffetli bir şekilde yıkayacağım...

Elimde sabunla ona döndüğümde, boğuk bir sesle "Dinlenmek istemiyorum" diyor.

Ve ben başka bir şey söyleyemeden, önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve sikimi ağzına alıyor.

Bölüm 18

Alina

Uyandığımda, yıllardır hissetmediğim kadar mutlu, tatmin olmuş ve mutluydum. Gözlerimi açıp gerindiğimde, şakaklarımda hafif bir baş ağrısı hissettim, ama kendimi iyi becerilmiş bir kedi gibi hissediyordum.

Ya da yaşayacağı söylenen ve kocası dün birkaç kez onu hala ne kadar istediğini gösteren bir kadın gibi.

Bu sabah kendimi ne kadar iyi hissettiğim inanılmaz. Belki de beş ya da altı kez orgazm olmamdandır, ya da belki de klinikte olduğumdan daha iyi uyuduğumdandır, ama çünkü garip duygularım ve iyi habere verdiğim mantıksız tepki artık sessizleşti, şu anda beni rahatsız eden bir şeyden çok bir anı gibi. Doktor bana kanserin gerilediğini söylediğinde hissetmem gereken sevinci ve rahatlamayı gerçekten hissedebiliyorum, her ne kadar bir parçam hala kanserin geri döneceğinden korkuyor olsa da.

Bu korkunun hiç geçip geçmeyeceğini bilmiyorum, ama onunla yaşayabilirim. Çünkü tedavi işe yaradı ve ben *yaşayacağım*.

Kulaklarımdan kulaklarıma kadar sırtarak yataktan atlıyorum, ama içimdeki derin ağrı yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

Evet, tamam, dün biraz abartmış olabilirim. Yani, Alexei'yi tekrar benimle seks yapmaya zorladım. Ve tekrar. Ve tekrar. Çok fazla zorlama olmadı, tek yapmam gereken ona dokunmaktı, gerisini o halletti, ama yine de, bunu yapacağımı hiç hayal etmemiştim.

On yıl boyunca hayatımı manipüle eden ve beni evliliğe zorlayan bu adam hakkında hissettiklerimi henüz tanımlayamıyorum, ama artık bu hisler sadece kızgınlık ve nefret kadar basit değil.

Belki de hiç öyle olmadı.

Bir bornoz alıp banyoya gitmek üzereyken gözüm bir telefona takılır.

Ve bir dizüstü bilgisayar.

İkisi de komodinin üzerinde, tam da elimle ulaşabileceğim bir yerde duruyor.

Ne oluyor?

Dikkatlice telefonu elime alıyorum. En son Samsung modeli, güzel, büyük bir ekranı var.

Tabii ki ekran kilitli. Ama ona bakarken, ekran kendiliğinden açılıyor.

"Sana" diyor Alexei'nin derin sesi ve ben bir metre havaya zıplıyorum, kalbim deli gibi atarken telefonu neredeyse düşürüyorum.

Ne zaman içeri girmişti?

Dönüp kapıda duran uzun boylu, esmer figürünü gördüm, yüzünde anlaşılmaz bir gülümseme vardı.

Bu bir numara mı? Bir test mi? "Şey... teşekkürler?"

"Rica ederim." Odaya doğru ilerliyor. Benden farklı olarak, o zaten bir çift kot pantolon ve güçlü kollarındaki dövmeleleri ortaya çıkaran koyu renkli bir tişört giymiş. "Kardeşlerin, sana her an ulaşabilmek için sana bir telefon almamı istiyorlardı, ama tedavinin sırasında seni rahatsız etmelerini istemedim."

Ya da daha büyük olasılıkla, benim onlarla kaçış planı yapmayacağıma karar verene kadar.

Bu mu yani? Bir güven göstergesi mi? Evliliğimizi kabul ettiğimi mi düşünüyor?

Kalbim yine hızlanmaya başladı.

Kabul ettim mi? Gerçekten onunla kalmak istiyor muyum?

"Dizüstü bilgisayarda başladığın oyun var," diye devam ediyor, ben cevap vermeden. "Kodlama sürecinde yardımcı olması için en son AI modelimizi yükledim."

Gözlerimi kırpyorum. Doğru mu duydum? "Özel bir yapay zeka mı geliştiriyorsun?" Alexei başını sallıyor. "Evet, şirketlerimizden biri geliştiriyor."

Huh. Kardeşlerim bunu biliyor mu? Muhtemelen. Eminim Konstantin'in ekibi de benzer veya daha gelişmiş bir şey üzerinde çalışıyordur.

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum, oyuna devam etmek isterim." Ve yapay zekanın yardımıyla çok hızlı bir şekilde çok ileri gidebilirim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Önümde durur, gülümsemesi yumuşak, şehvetli bir hal alır. "Bu sabah nasılsın, güzelim?"

Dünün anıları yüzümü kızartıyor. "Ben... iyiyim. Harika, gerçekten."

Elini kaldırıp nasırlı başparmağının kenarıyla dudaklarımı okşadı. "Dudakların hala şişmiş görünüyor." Parmaklarını boynuma sürtünce, kulağımın altındaki hassas noktaya hafifçe bastırarak koluma hoş bir titreme yaydı. "Ve burada bir öpücük izi var."

Yüzüm daha da kızarır. Kardeşlerim bugün bizi ziyarete gelecekler ve bunu görecekler. Tabii... "Acaba tekneden makyaj malzemelerimi buraya getirdin mi?"

Alexei başını salladı. "Banyoda, seni bekliyor." Gözleri parlayarak ekledi, "Ama ben makyajsız halini tercih ederim."

Öyle mi? Bu... beklenmedik bir şey. "Öpücük izi için ihtiyacım var," diyorum nefes nefese, küçük bir adım geri atarak.

Yüzündeki ifade, çünkü olayı ayrıntılı olarak hatırladığını düşündürüyor ve bunu tekrarlamak istesem de, önce duş alıp dişlerimi fırçalamam gerekiyor.

Alexei elini indirir ve o da bir adım geri çekilir, sanki bana uzanmaktan kendini alıkoymak istercesine parmaklarını yumruk yapar. "Mantıklı." Sesi biraz kısık çıkıyor. "Hazır olunca mutfağa gel. Kahvaltı hazır."

O dışarı çıkarken, farkında olmadan tuttuğum nefesimi veriyorum.

Onunla olan o kısa temas, vücudumu baş döndürücü bir farkındalıkla titretir, onun yanında olmak kalbimin hızla atmasına neden olur.

Ya da artık bir telefona erişimim olduğunu bilmekten.

Evet, sebebi bu. Alexei ile olan karmaşık, çelişkili ilişkimizi analiz etmeye hazır olmadığım için bu açıklamaya sarılıyorum. Bunun yerine, hala elimde tuttuğum telefonu kaldırıp heyecanla ekranı kaydırıyorum.

Alexei'ye bulutumun giriş bilgilerini verdiğim için, bu yeni cihazda tüm normal kişilerim ve fotoğraflarımın olduğunu görünce şaşırmadım.

Şaşırmadım, ama kesinlikle heyecanlandım.

İstedğim herkesi arayabilir veya mesaj atabilirim. Kardeşlerimi gibi. Ve Chloe'yi.

Ve üniversiteden arkadaşlarıma. Ve memleketimdeki Natasha'ya.

Vay canına, Birgit'in bilgilerini bulursam ona bile ulaşabilirim.

Önce Konstantin ve Valery'ye bir mesaj atarak onlara iyi olduğumu ve bir telefonum olduğunu bildiriyorum. Sonra Nikolai ve Chloe'ye de aynısını yapıyorum.

Mesajım daha gönderilmeden, Slava'nın küçük yüzü ekranın çoğunu kaplayan bir video görüşme isteği geldi. Slava, Nikolai'nin çocukluğundaki hali gibiydi.

Göğsüm sıkışıyor.

Yeğenim. Onu çok özlemişim.

"Slavochka!" Kulaklarım ağrıyacak kadar geniş bir gülümsemeyle

"Nasılsın?" diyorum.

Rusça konuşuyorum, ama yüksek, saf bir çocuk sesiyle gelen cevap İngilizce. "İyiyim."

Nefesimi tutuyorum ve İngilizceye geçiyorum. "Vay canına, bakın kim küçük bir Amerikalı olmuş!"

Chloe'nin yüzü Slava'nın yanında belirir. "İngilizceyi çok iyi öğrenmiş," der gururla. "Aslında, İngilizceye kesin bir tercih geliştirdiği için, unutmaması için Rusça çalışmaya başladık. Oh, ve şimdi her iki dilde de okumayı öğreniyor."

Daha dramatik bir şekilde tekrar nefesimi tutuyorum. "İki dilde de okuyor musun?"

Slava, bu harika!"

Yeğenim yanaklarını şişirir. "Üç harfli kelimeleri okuyabiliyorum bile. Ve Rusça'da daha uzun kelimeleri."

"Daha uzun," diye düzeltir Chloe. "Rusçada *daha uzun* kelimeleri okuyabilirsin." "Daha uzun," diye tekrarlar Slava itaatkar bir şekilde ve Nikolai'nin onu Boris Leonov'dan çalıp Idaho'ya getirdiği günden bu yana ne kadar değiştiğine ve olgunlaştığına hayret ediyorum.

değiştiğine ve olgunlaştığına hayret ediyorum. Ben yokken geçen birkaç ayda bile, yeğenim bir dönüşüm geçirmiş, utangaçlığını ve çekingenliğini daha da kaybetmiş, küçük bir yetişkin gibi olmuş gibi görünüyor.

"Nikolai nerede?" diye soruyorum Chloe'ye, Slava gözden kaybolurken - muhtemelen oynamaya gitmiştir. "Yoksa bu akşam sadece ikiniz mi takılıyorsunuz?"

"Nikolai, birkaç iş için muhafızlarla dışarıda." Daha fazla ayrıntı vermiyor ve nedenini anlıyorum. Alexei'nin kardeşimin evine saldırısından beri, Nikolai güvenliği artırmaya takıntılı hale geldi. Chloe, ziyaretlerinde bana onun çabaları hakkında biraz bahsetti ve ben de kesinlikle onaylıyorum.

Leonovların Nikolai'ye tekrar saldırmak için hiçbir nedeni olmamalı, ama aynı şey diğer düşmanlarımız için söylenemez. Tabii ki, bu ilk kısım benim kocamla kalmamı varsayıyor.

"İyi haberi duydum," diyor Chloe, güzel yüzünü aydınlatan parlak bir gülümsemeyle. "Remisyona girmişsin!"

"Evet." Ben de gülümsüyorum. "Bir süre beni yakından izleyecekler, ama başka bir şey olmazsa... bilirsin."

"Tamam." Başını eğiyor. "Konuşabilir misin?"

Konuşuyoruz, ama onun kastettiği bu değil.

"Alexei burada değil," diyorum açıkça. "Ama bu telefonun ve tüm iletişiminin izleneceğinden eminim."

Alexei'nin bunu bildiğimi bilmesi umurumda değil.

Chloe şaşırmamış bir şekilde başını sallar. "O zaman söyle bana... Tedavinin bittiğine göre şimdi ne yapacaksın? Moskova'ya mı döneceksin yoksa bir süre Cenevre'de mi kalacaksın?"

İyi soru. "Bunu Alexei ile konuşmam gerek. Aslında kahvaltı için beni bekliyor, sonra biraz daha konuşuruz, tamam mı?" "Tamam. Nikolai'ye aradığını ylerim. İyi olduğunu duyunca çok sevinecek. iyi olduğunu duyunca çok sevinecek."

Ona havadan bir pck gönderdim ve telefonu kapattım. Valery'nin arama isteği zaten ekranımda görünüyordu ve bir saniye sonra Konstantin'den de bir arama geldi. Tuvalet e gitme ihtiyaım giderek artıyordu, bu yüzden ikisini de reddettim.

Sabah rutinimi bitirir bitirmez onlarla konuşacağım.

Konstantin ve Valery'ye iyi olduğumu ve yardımlarına ihtiyaım olmadığını yledikten sonra nihayet mutfağa girdiğimde, Alexei beni bekliyordu, elinde yeşil bir smoothie ile dolu büyük bir kavanoz vardı.

"Bunu i," diyor ve kavanozu bana uzatıyor.

Kavanozun içindekileri kokluyorum. "İçinde ne var?"

"Vücudunun iyileşmesi için ihtiyaı olan her şey. Danıştığım bir diyetisyen bana bu tarifi ve diğer yemek planını verdi."

"Yemek planım mı var?"

"Evet." Koyu renkli gözleri parıldııyor. "şimdi i."

Dikkatlice bir yudum alıyorum. Fena değil. Biraz tatlı, biraz imen tadı var ve genel olarak çok sağlıklı bir tadı var. Bu sabah seeeğim bir şey değil, ama mide bulantım olmadığı için iebiliyorum.

Vücudumun muhtemelen ekstra vitaminlere veya başka şeylere ihtiyaı vardır.

Alexei, kavanozu bitirirken dikkatle izliyor ve sonra bana beyaz fasulye humuslu filizlenmiş tam tahıllı tost yediriyor — bitkisel protein için, diye açıklıyor. Görünüşe göre, tam gıda bitkisel beslenme kanser nleme ve remisyonun sürdürülmesi için en iyisi, bu yüzden bundan sonra böyle besleneeğim.

"Uh-huh." Bunun bir istek değil de bir emir olmasına neden şaşırmadım acaba? "Ve sen de benimle birlikte tüm bu bitkileri yiyecek misin?"

Alexei gözünü bile kırpmıyor. "Eğer sana yardımcı olacaksa." Lavaboya işaret ediyor, orada yıkanmayı bekleyen boş bir kavanoz ve küçük bir tabak görüyorum. "Uyandığımda smoothie ve tost yedim. Senin için tarifleri doğru yaptığımdan emin olmak istedim."

Ağzımı yarıda durdurdum. "Bunları kendin mi yaptın? Sıfırdan mı?" "Mutfakta başka kimseyi görüyor musun?"

Hayır, ama... "Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Talimatları uygulayabilirim." Telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırarak diyetisyenin ona gönderdiği ayrıntılı tarifleri gösterir.

Tabağımı bırakıp tarifleri gözden geçiriyorum. Yeni diyet kesinlikle sağlıklı olacak. Ve muhtemelen yenilebilir. Yediğim tost şaşırtıcı derecede lezzetli, ekmek doğal, humus ise zengin ve kremesi, ama diğer tarifler hakkında henüz karar veremedim, ancak listede en sevdiğim kahvaltı olan çilekli *grechka*'yı görüyorum.

Ekranımdan başımı kaldırdığımda Alexei, "Yemek planında tercihlerini dikkate aldım," diyor. "Sağlıklı ve mutlu olmanı istiyorum."

Kalbim bir an durduktan sonra hızla atmaya başladı. Bakışlarındaki karanlık yoğunluk, sözleri göğsümü dikenli tel gibi sarmışken bile tenimi yakıyor.

Alexei kısaca böyle biridir: takıntılı, kontrolcü, ama bana birçok yönden iyi davranan. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onun beni evlenmeye zorlamak için düzinelerce insanı öldüren adam olduğunu hatırlamak o kadar zorlaşıyor. Ya da belki de zor olan hatırlamak değil, bu anılarla ilişkili duygular, orada olması gereken ama giderek daha zor hale gelen öfke ve kızgınlık.

Boğazımı temizleyip başka yere bakarak, bir şeyler yapmak için tabağımı aldım. "Peki şimdi plan ne?" diye sordum, kalan tostı birkaç ısırıkta bitirerek. Gerçekten çok lezzetliydi. "Rusya'ya mı döneceğiz yoksa bir süre burada mı kalacağız?"

"Doktorların Moskova'daki bir uzmanlık kliniğinde senin için sürekli takip ayarladı, bu yüzden yarın eve uçacağız. Birkaç ay sonra bazı önemli taramalar için buraya geri dönmemiz gerekecek."

Boş tabağımı masaya koyuyorum. "Peki 'eve' tam olarak neresi?"

Onu takip *ettiğim* için, Alexei'nin zamanını Moskova ve St. Petersburg arasında paylaştığını ve her iki şehirde de birkaç evi olduğunu biliyorum. Ayrıca

iş için oldukça fazla seyahat ediyor.

Benim de onunla seyahat etmemi mi bekleyecek? Tüm bağış toplama etkinliklerine ve partilere gitmemi mi?

Bu fikir, olması gerektiği kadar itici gelmiyor.

"Moskova'nın hemen dışında bizim için bir ev yaptırdım," diye cevapladı Alexei. "Buradan ayrıldığımızda oraya gideceğiz. Beğenmezsen, senin seçtiğin bir yerde başka bir ev yaptırabiliriz."

"Yani nerede yaşayacağımıza dair gerçekten söz hakkım olacak mı?" Bu soru, istemediğim kadar alaycı bir şekilde çıkıyor ağzımdan.

Koyu renkli gözleri kısılır. "Elbette. Sen benim karımsın, tutsağım değilsin." Kendimi tutamıyorum. "Kaçmaya çalışmadığım sürece, değil mi?"

Çenesi gerilir ve bana doğru bir adım atar. "Kaçmayı mı düşünüyorsun, Alinyonok?" Sesi yumuşar. "Kardeşlerin dramatik bir kurtarma operasyonu hazırlığı mı yapıyorlar?"

"Öyle olmayacağını çok iyi biliyorsun." Çünkü telefonla ve yüz yüze yaptığım konuşmaları dinlediğinden eminim.

Bunu inkar etmeye bile tenezzül etmiyor. "Ya da öyle düşünmemi istiyorlar."

Bildiğim kadarıyla, haklı olabilir. Ama ben şöyle diyorum: "Herhangi bir plandan haberim yok, olsaydı da onları vazgeçirirdim."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak parmak eklemleriyle çenemi okşadı. Her zamanki gibi, dokunuşu vücudumda bir sıcaklık dalgası yarattı ve iç kaslarım gerildi — bu istemsiz tepki, ne kadar acı çektiğimi ortaya koyuyordu.

"Beni terk etmek istemediğin için mi, yoksa onların incinmesini istemediğin için mi?" diye soruyor yumuşak bir sesle, koyu renkli gözleri beni delip geçiyor. "Her halükarda seni onlara teslim etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Düzensiz bir nefes alıyorum. "Biliyorum."

En azından bu sabah. Dün, o kadar emin değildim.

"Öyleyse kalmak mı istiyorsun?" Gözleri parıldıyor, derinlerinde tehlikeli bir ışık belirliyor. "Yoksa kaçmak için başka bir fırsat mı bekliyorsun?"

Gözlerimi tekrar kaçırma isteğiyle mücadele ediyorum. "Ne fark eder ki? Her halükarda beni tutacaksan?"

Büyük avucuyla çenemi kavradı. Sesi yumuşadı, beni esir alan siyah bakışları da öyle. "Ne düşünüyorsun, Alinyonok?"

Onun için önemli. Yüzünden anlaşılıyor. Tıpkı dün onun beni hala isteyip istemediğinin benim için önemli olması gibi. Bu, onun için

sağlıksız bir takıntı olarak başlamış olabilir, ama onun için daha fazlasına dönüştü... tıpkı benim için olduğu gibi.

Artık bunu inkar edemem. Ne kendime ne de ona.

"Ben..." Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alırken kalbim küt küt atıyor. "Kalmak istiyorum."

Şu anda ona söyleyebileceğim tek şey bu, ama bu yeterli. Gözleri karanlık bir ateşle parlıyor ve dudakları benimkilere çarpmadan ve masadaki tabaklar havaya uçmadan önce, kaderimi mühürlediğimi biliyorum.

Beni bırakacağına dair bir umut varsa, o da artık yok, ikimizi de tüketen şiddetli ihtiyaç tarafından küle dönmüş.

Uzun zaman önce bizi birbirimize zincirleyen kader tarafından yok edildi.

Bölüm 19

Alexei

Mutfaktaki enkazı temizlediğimde, Alina oturma odasındaki kanepede, rahat görünümlü bir eşofman giymiş, battaniyenin altında kıvrılmış uyuyordu. Açık dizüstü bilgisayar yanındaki yerde duruyordu.

Yorgunluk onu yakalamadan önce oyuna başlamış olmalı. Benim Alinyonok'um hala tam gücüne kavuşmaktan çok uzak.

Sessizce yanına yaklaşp durdum, öpücükten şişmiş dudaklarını ve porselen tenini bozan taze sakal izlerini ve dünkü öpücük izini görünce kendimden nefretle ilkel bir tatmin arasında gidip geldim. Dinlenirken güzelliği melek gibiydi, o kadar saf ki acıtiyordu ve onu kirlettiğimin izleri pişmanlık kaynağı olduğu kadar sapkın bir şekilde tahrik ediciydi.

O benim. Tamamen benim.

O da kabul etti. Kalmak istediğini söyledi.

Ve ben, lanet olası bir hayvan gibi, kontrolümü kaybettim ve onu tekrar aldım. Tam orada, mutfak tezgahında.

Tek tesellim, sonrasında nazik davrandığım. Temizlenmek için birlikte girdiğimiz duşta, sadece ona odaklanabildim ve dudaklarımla ve dilimle onu bir kez daha orgazma ulaştırdım, kaygan ve sıkı bedenine gömülme isteğine kapılmadan onu yıkadım.

Bu sabah şikayet etmedi ama dünden sonra ağrısı olduğunu biliyorum.

Ve bugün yine onu becerdim.

Nefesimi tutuyorum ve ona uzanmamak için elimi yumruk yapıyorum. Her santimini inceleyip, öpücük izleri ve sakal yanıklarının en kötüsü olup olmadığını kontrol etmek istesem de, onu uyandırmak istemiyorum. Her şeyden önce, dinlenip iyileşmesi, vücudunun yaşadığı zorlu süreçten kurtulması gerekiyor.

Kanserle acımasız bir savaş verdi ve kazandı. Bir daha böyle bir savaş vermek zorunda kalmaması için ne gerekiyorsa yapacağım. Beslenmesini denetleyeceğim, en iyi kişisel antrenörleri ve yoga eğitmenlerini işe alacağım,

tüm toksinleri ortadan kaldıracam ve genel olarak onun sağlıklı ve iyi kalması için deli gibi çaba göstereceğim.

Ve en önemlisi, hamile kalmasın.

Mutfakta yine prezervatif takmadım, bu yüzden zamanlama lehimize olsa da, doktorlarını arayıp Alina'nın ertesi gün hapı almasının güvenli olup olmadığını soracağım. Ve bundan sonra, her çekmeceye, duvar köşesine, düşün her yerine ve lanet tavana prezervatif saklayacağım, böylece umarım bir dahaki sefere karımın yanında kendimi kaybedince bir tane almayı hatırlarım. Ve unutmaya devam edersem, lanet olası bir vazektomi yaptıracağım.

Aslında, kendimi ne kadar az kontrol edebildiğimi düşünürsek, şimdi bir randevu alsam iyi olur.

Onu bir süre daha izleyip, onunla ilgili her şeyi içime çekiyorum, sonra yatak odasına gidip Alina'nın doktorunu arayarak ertesi gün hapı hakkında bilgi alıyorum. Ardından, doktorumu arayıp vasetomi randevusu alacağım. Ancak ilk aramayı yapamadan, telefonumun ekranı gelen bir görüntülü arama isteği ile aydınlanıyor.

Babamın bakım evindeki hemşiresi

Katya. Göğsüm buz gibi oluyor.

İşte bu.

O öldü.

Her şey

bitti.

Kendimi hazırlayarak, aramayı kabul etmek için ekranı kaydırıyorum,

ama hemen pişman oluyorum. Video ekranımı doldurur doldurmaz,

Katya'nın geniş yüzü kayboluyor

onun yüzü belirir.

Üç ayda otuz yıl yaşlanmış, ama hiç şüphesiz

canlı yüzü.

Bağlantıyı kesmek için harekete geçtim, ama babam çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Alexei..." Sesi acı dolu ve kısık. Kanserin ses tellerine ve vücudundaki hemen hemen tüm organlara yayılmış olmasına rağmen, herhangi bir şey söyleyebilmesi şaşırtıcı. "Lütfen, oğlum... beni dinle. Açıklayayım."

Kendime rağmen tereddüt ediyorum, parmağım bağlantıyı kesme düğmesinin üzerinde duruyor. Ksenia'nın günlüğünü okuduğum ve babamın düşmanlarından çok ailesine karşı bir canavar olduğunu anladığım anda aramızda oluşan Grand Canyon büyüklüğündeki uçurumu kapatacak hiçbir şey söyleyemez, hiçbir açıklama yapamaz. Yine de tereddüt ediyorum, mide bulantısı hissederek ekrana bakıyorum, kanserin güçlü, acımasız

bu adamı nasıl mahvettiğini, onu herkesin acıyacağı, iskelet gibi, ölmek üzere olan bir yaratığa dönüştürdüğünü düşünerek midem bulanıyor.

Bir zamanlar bu adamdan korkardım.

Ona saygı duyardım.

Onun ebeveynlik tarzı olan ihmal ve demir yumruklu disiplin karışımına rağmen onu seviyordum bile.

Belki de bir parçam hala o modda takılıp kalmıştır, çünkü olması gerektiği gibi telefonu kapatmak yerine, parmağımı telefonun kenarına götürüp onun konuşmasına izin veriyorum.

Bölüm 20

Alina

Üçüncü kez birinci seviye patronu öldürürken, uzaktaki sesler bilincime giriyor. Patron, sanki en gelişmiş manevrayı yapmışım gibi önümde yok oluyor — ki yapmadım — ve ben hayal kırıklığıyla homurdanıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Oh.

Kanepedeyim.

Bu bir rüyaydı, kodumdaki bir hata değildi.

Beni uyandıran sesler hâlâ orada, yakınlarda bir yerden sessizce konuşuyorlar. Muhtemelen mutfaktan geliyorlar. Gözlerimdeki uyku kalıntılarını silerek, Alexei'nin derin ses tonunu tanıyorum ama diğer adaminkini tanıyamıyorum.

Misafirimiz var.

Kahretsin. Alexei mutfağı temizleme fırsatı bulmuş mu? Biz ayrıldığımızda mutfak berbat durumdaydı, yerlerde tabak parçaları ve her şey vardı. Misafir bunu gördüyse, neler olduğunu anlamış olmalı... Tabii Alexei ile benim şiddetli bir kavga ettiğimizi düşünmemişse.

Neredeyse öyle düşünmesini tercih ederim.

Yüzüm kızarak kanepeden kalkıyorum, ama içimdeki ağır yüzünden yine yüzümü buruşturuyorum. Bu sabahkinden daha kötü, ki bu da mantıklı, çünkü yine seks yaptık. Mutfak masasında.

Kalmak istediğimi itiraf ettikten sonra.

Yutkunup kendime baktım, bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır değildim. Bunun yerine, hiç de şirkete uygun olmayan kıyafetlerime odaklandım.

Alexei'nin bana aldığı yeni kıyafetler arasında bulduğum tüylü gri bir eşofman altı ve ona uyan bir eşofman üstü giyiyorum. İkisini de seçtim çünkü günün ikinci duşundan sonra cildim kurumuştı ve video oyunlarını rahatlıkla ilişkilendiriyorum. Genç bir genç olarak, annemin büyük üzüntüsüne, neredeyse eşofmanla yaşıyordum.

Ama o zamanlar öyleydi. Şimdi yetişkin bir kadın ve Alexei'nin karısıym ve her zaman düzgün görünmeliyim.

Mümkün olduğunca sessizce yatak odasına doğru sürünerek ilerliyorum, ama yine de beni duymuş olmalılar. Sesler kesiliyor. Bir saniye sonra, koridorda ayak sesleri duyuluyor ve Alexei, onun güvenlik şefi olduğunu tanıdığım uzun boylu, çelik bakışlı bir adamın ardından oturma odasına giriyor. Sanırım adı Chekhov.

Oops. Çok geç.

Utangaç bir şekilde Alexei'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve görünüşümü tamamen unutuyorum. Onun yüzünün bu kadar karanlık, gözlerinin bu kadar... cehennem gibi kasvetli olduğunu hiç görmemiştim.

Midem düğümlenir.

Bir şey mi oldu? Biri mi öldü?

İçgüdülerim beni odanın diğer ucuna, Alexei'ye doğru iter, ama ona bir şey sormadan, Chekhov'a dönüp kısa bir şekilde, "Şimdilik ne yapacağını biliyorsun. Gerisini bu gece hallederiz," der.

Adam başını sallar ve koridorda kaybolur. Bir an sonra, asansör kapılarının kapandığını duyarım.

Gitmiş. Yalnız kaldık.

"Nasıl hissediyorsun?" Alexei, ben soru sormadan önce soruyor. Sesi yumuşuyor, bakışları üzerimde dolaşırken kasvetli havası biraz kayboluyor. "Biraz dinlendin mi?"

Sabırsız bir hareketle elimi sallarım. "Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?"

Hareketsiz kalır, yüzünde ifadesiz bir maske belirir. "Ne gibi?" Sesi abartılı bir şekilde yumuşaktır.

Gözlerimi kısıyorum. "Sen söyle." Aklıma bir düşünce geliyor ve yüksek sesle nefes alıyorum. "Kardeşlerim mi? Bir şey mi yaptılar?"

O iç çeker, yüzündeki ifade yine yumuşar. "Hayır, Alinyonok. Öyle bir şey değil. Bu... aile meselesi."

Kendi ailesi demek istiyor. Benim ise bu ailenin bir parçası olmadığını anlaşıyor.

Beni delen acı, mantıksız olduğu kadar keskin. Leonov ailesinin meselelerini bana anlatacak kadar bana güvenmemesi önemli olmamalı. Düşmanlıktan... şu anki durumumuza geleli daha çok kısa bir süre oldu. Bugüne kadar onunla birlikte olmak istediğimi bile itiraf edemedim, o halde neden bana her derin, karanlık sırrını anlatmaya hazır olmadığına şaşırmalıyım ki?

Ama belki de bana asla söylemeyecektir. Belki de bizim için hayal ettiği ilişki bu değildir. Son birkaç haftada gösterdiği gibi

, beni kesinlikle istiyor ve önemsiyor, ama beni sorunlarını paylaşacağı bir hayat arkadaşından çok, kucaklayacağı güzel bir evcil hayvan olarak görüyor olabilir.

Bu düşünceyle dilimi kaplayan acıyı yutuyorum. "Tamam. Anlıyorum."

Dönmek üzereyim ki o konuşur. "Anlamıyorsun. Ve anlamanı da istemiyorum." Sesi serttir.

İrrasyonel bir acı hissini görmezden gelmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Çünkü beni henüz o kadar iyi tanıımıyorsun. Ya da bana güvenmiyorsun. Anlıyorum."

"Çünkü beni ya da ailemi nefret etmek için daha fazla nedene ihtiyacın yok," diyor sert bir sesle ve ben bu bomba gibi söze tepki veremedenden eğilip alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor, sonra geri çekiliyor. "Kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkacağım, tamam mı? Görüşürüz..."

"Bekle!" Kolunu tuttum. "Beni de yanına al."

Kaşlarını çattı. "Alınynok, sen..."

"Yeterince iyiyim, söz veriyorum. Ve çok, çok sıkıldım." Bu yalan değil. Uykudan sonra kendimi yeterince enerjik hissediyorum ve o zamandan beri... Birgit'le tanışıp beni evine aldığından beri evde tıklıp kaldım. "Lütfen Alexei, yürüyüş yapmak için her şeyi *yaparım*."

Alexei kaşlarını kaldırır ve ben elimi geri çekerim, söylediklerimin farkına varınca midem burkulur. Acil ameliyata alınmam ve ardından gelen yorucu tedavi protokolü arasında, boğazını kestiğim adam hakkında fazla düşünmemeye çalışmıştım, ama onu unutmamıştım.

Son birkaç haftadır gördüğüm kabusların birçoğunda önemli bir yer tutuyordu.

Yüzüm düşündüklerimi yansıtıyor olmalı ki Alexei omuzlarımı sıkıca kavrar ve "Oraya gitme. Bu en temel haliyle meşru müdafaaydı. O *sana* saldırdı, hatırladın mı?" der.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. Ben de kendime bunu söylüyorum ve bu biraz yardımcı oluyor, ama tamamen değil. Yine de bir can aldım. O adam, potansiyel bir tecavüzcü olsun ya da olmasın, birinin oğlu, kardeşi, arkadaşındı. Şu anda bile onu yas tutan insanlar olmalı.

Alexei gözlerini yüzüme dikti. "Hâlâ o pislği düşünüyorsun, değil mi?" Cevap veremedim, içini çekip şöyle dedi: "Dinle, kardeşlerin ve ben sana bunu söylemedik çünkü, belki de unutmuşsundur diye kötü anılarını canlandırmak istemedik, ama onu ortadan kaldırarak dünyaya bir iyilik yaptın. O gece, o pislğin ilk kurbanı sen olmayacaktın. Son beş yılda iki kez tecavüzle suçlanmıştı."

"Ne?" Bu, Birgit'in bana verdiği "sapık aptal" tanımının çok ötesinde bir şey. "O zaman neden hapse girmedi?"

"Çünkü babasının yerel kolluk kuvvetlerinde bağlantıları var ve kızın çok sarhoş ya da kafası iyi olduğu için güvenilir olmadığını iddia edebildiler. Her seferinde suçlamalar düşürüldü."

Nefesimi çekiyorum, yeni bilgilerden başım dönüyor. Alexei diyor ki, "Biliyor musun? Hadi yürüyüşe çıkalım, ikimize de manzara değışikliği iyi gelir. Ama en ufak bir yorgunluk hissettiğinde hemen geri döneriz."

Ve işte böylece, özgürlüğün tadını bir kez daha çıkarırım.

Bölüm 21

Alexei

Alina evden çıkmadan önce üstünü değiştirmek istedi ve ben itiraz etmedim. Onun rahat ve konforlu ev kıyafetleri içindeki halini, güzel yüzünün tamamen çıplak olmasını seviyorum, ama onun giyinmeyi sevdiğini biliyorum. Ayrıca hava soğuyor, bu yüzden sıcak tutan bir şeyler giymesi gerekiyor.

Bu yüzden, babamla yaptığım ruhumu parçalayan telefon görüşmesi ve sonunda yaptığı acı dolu yalvarış yerine, bu gece onu nasıl becereceğimi düşünmeye çalışarak oturma odasında volta atarak bekliyorum. Normalde bu strateji çok iyi işe yarardı, ama şu anda çok gerginim, içimde dönen öfke ve suçluluk duygusunun zehirli karışımından başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Alina'ya yalan söyledim. İhtiyacım olan bir yürüyüş değil, zorlu, kanlı bir kavga. Ve korumalarımla değil, Molotof'ların planladığından emin olduğum şey için hepsine sağlam olarak ihtiyacım var. Yeraltı MMA spor salonu benim hedefimdi ama artık değil. Alina benimle geliyor, bu yüzden gerçek bir yürüyüş olmalı. İçimi yakan zehirli öfkeyi atmamı sağlayacak, sınır tanımayan, yorucu bir savaş yerine, göl kenarında keyifli bir yürüyüş.

Ellerimin sıkıldığını fark edince, nefes alıp yavaşça verirken parmaklarımı bilinçli olarak açtım.

Kafamdan çıkmam gereken tek kişi ben değilim ve eğer bir yürüyüş Alina'nın o boktan hostelde olanları unutmamasına yardımcı olacaksa, bu en azından yapabileceğim bir şey.

Bu ona benim yüzümden oldu. Onu korumak, güvende tutmak için orada olmalıydım.

Tıpkı yıllar önce kız kardeşimi güvende tutmam gerektiği gibi.

Siktir.

Bu düşünce öfkemin kaynamasına neden olmadan önce kapıyı çarparak kapatırım

Şu anda Ksenia ve babamı düşünmenin sırası değil. İçimde kaynayan şiddeti içimde kaynayan şiddeti dışa vuracak bir çıkış yolu yokken.

Alina'ya zarar vermem, ama kendimi kontrol altına almazsam bugün tanıştığımız yabancılar o kadar şanslı olmayabilir.

Sonunda yatak odasından çıkıyor ve ben ondan başka her şeyi unutuyorum.

Baldırlarının ortasına kadar uzanan krem rengi bir kazak elbise giyiyor ve ince kıvrımlarını saran bu elbise, tüm kanımı aşağıya akıtıyor. Üstüne, iç kısmı koyun derisiyle kaplı bej renkli bir deri ceket giymiş ve ayaklarında kahverengi bir çift binici çizmesi var. Ama nefesimi kesen yüzü: Yumuşak, dolgun dudakları yine kırmızıya boyanmış, yeşim rengi gözleri dumanlı ve gizemli, porselen teni ise elmacık kemiklerinde hafif bir şeftali rengi parlıyor.

O kadar güzel ki, gerçek olamaz.

Sonunda dilimi bulup ona bunu söylüyorum ve kısa saçlarını eliyle okşarken yüzüne hoş bir kızarıklık daha fazla renk katıyor.

"Bununla bile mi?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. "Özellikle bununla."

Uzun saçları ne kadar güzel olsa da, çarpıcı güzelliğinden biraz dikkatleri çalıyordu. Artık, kemik yapısının çarpıcı simetrisi ve dudaklarının şehvetli dolgunluğundan gözleri uzaklaştıracak hiçbir şey yok. Saçlarını tekrar uzatmasına itirazım yok, görünüşüyle istediği her şeyi yapabilir.

Hiçbir makyaj, kıyafet veya saç modeli, karıma olan bağımlılığımı değiştiremez.

Görünüşe göre, sonunda bana ısınmaya başladı.

Bu düşünce, içimdeki öfkeyi yatıştıran bir merhem gibi ve Alina, binadan çıkıp sokağa doğru yürürken elini kolumun kıvrımına rahatça koyduğunda daha da sakinleşiyorum. Muhafızlarım bizi takip ediyor, bazıları gizlice, bazıları ise daha az gizlice. Çoğu mahalleye dağılmış durumda, keskin nişancılar stratejik olarak pencerelere ve çatılara yerleştirilmiş, her şeye hazırlar — örneğin, hiç güvenmediğim Alina'nın kardeşlerinin saldırısına. Her ihtimale karşı ben de tepeden tırnağa silahlıyım.

Turistlerle dolu sokaklardan sahile doğru yürürken, Alina'ya daha önce buraya geldiği için şehirde özellikle sevdiği yerler olup olmadığını soruyorum. Bana sevdiği bir kahve dükkanından bahsediyor ve oraya uğrayıp bir pasta ve bir fincan matcha latte alıyoruz. Matcha latte, Alina'nın yeni diyet planına uygun olarak yulaf sütü ile hazırlanıyor. Pasta, onaylanmış gıdalar listesinde yoktu, ama diyetisyen ara sıra tatlı yemenin sorun olmadığını söylemişti ve ben de bunun o kategoriye girdiğini düşündüm.

bu kategoriye girdiğini düşünüyorum. Ben de kendime bir tane alıyorum, yanında da sade kahve, ve Promenade du Lac'ta yürüyüş yaparken, yazın ve kışın Alpler'in güzelliklerini tartışarak hepsini tüketiyoruz.

Bu, karımla yaşadığım en yakın randevu gibiydi ve bundan çok keyif aldığımı fark ettiğimde hiç şaşırmadım. Bizim flört dönemimiz böyle olmalıydı, nişanımızı ayarlarken hayal ettiğim şey buydu. Resmi nişan duyurumuz yaklaşırken, akşam yemeğine ve sinemaya çıkarak, müzeleri ve sanat galerilerini gezerek, tüm normal şeyleri yaparak birbirimizi tanıyacağımızı düşünmüştüm. Ama Alina'nın bana ve birliğimize karşı tutumu, kardeşlerinin aileme olan nefreti ve on dokuz yaşındayken anne babasının ölümünün yarattığı korkunç trajedi, bunu imkansız hale getirdi. O andan itibaren, tek yapabileceğim, onu karım yaptığımda fikrini değiştireceğini ummaktı. Ve şimdi öyle görünüyor ki, ben de çok mutluyum — ya da babamla yaptığım konuşmanın ardından zihnimde kalan uyumsuz yankı olmasaydı, çok mutlu olurum.

Moskova'daki son gelişmelerden Slava'nın İngilizcesindeki ilerlemeye kadar her şeyi tartışarak yolumuza devam ederken, bunu unutmak için elimden geleni yapıyorum. İkincisini duymak benim için hem tatlı hem de acı bir duygu. Yeğenimi özlüyorum. Onun büyümesini ikinci elden duymak yerine, kendi gözlerimle görmek isterdim. Belki bir gün Nikolai onu Moskova'ya ziyarete getirir ve onu tekrar görebilirim. Alina'yı zorla geri aldıktan sonra Nikolai'nin Idaho'daki evine davet edilme ihtimalim sıfır ile eksi on arasında bir yerde.

Bir yatın geçişini izlemek için bir anıtın yanında durmuşken, tanıdık olmayan bir kadın sesi "Alina?" diye seslendi.

Başımı çevirip baktığımda, yüzünde piercingleri olan uzun boylu, sırık gibi bir sarışın, on metre kadar uzaktan bize mavi gözleriyle bakıyordu.

"Alina?" diye tekrar etti ve bize doğru gelmeye başladı. O anda onun kim olduğunu anladım. Onu, hosteldeki olaydan sonra güvenlik ekibimin bulduğu görüntülerde görmüştüm.

Alina kaçtığı anda birlikte kaldığı genç kadın, Alina'nın kendini savunma çabalarına tanık *olmadığını* söylediği kadın, kameraların bir saat önce hostelden ayrıldığını göstererek doğruladığı kadın.

"Birgit?" diye bağırdı Alina, elini dirseğimden çekip İngilizceye geçerek. "Hâlâ şehirde olduğunu bilmiyordum!"

"Ben de senin burada olduğunu bilmiyordum. Birdenbire ortadan kayboldun beni!" She sounds way more accusing than the length of their

tanıdıklarının gerekçelerini, ve onların etkileşimlerini gözlemlerken gözlerimi kısıyorum.

Alina ameliyattan sonra iyileşirken, güvenlik ekibime bu kadını araştırmasını söyledim ve ilk bakışta, dosyasında çok endişe verici bir şey hatırlamıyorum - ancak üniversitede bir kızla kısa süreli bir ilişkisi olduğundan bahsediliyordu.

Bu olabilir mi?

Karımı potansiyel bir arkadaştan daha fazlası olarak mı görüyordu?

O pis otelde aralarında bir şey mi *oldu*?

"Oh, lanet olsun. Saçın..." Birgit şok olmuş gibi görünüyor ve önümüzde duruyor — cebimdeki bıçakla karotis arterini kesebilecek kadar yakın. Bakışları ilk kez yüzüme kayıyor ve orada gördüğü şey karşısında yüzü soluyor, akıllıca birkaç adım geri çekiliyor. Ama çabucak toparlanıyor ve dikkatini Alina'ya veriyor. "Bahsettiğin teşhis..." Bakışları Alina'nın karnına düşüyor. "Sen..."

"Artık değil." Alina'nın sesi kalınlaşır ve içimde alevlenen kıskançlık öfkesi, boş bir acı tarafından boğularak sönüp gider.

Bu yabancı her şeyi biliyor. Kanseri ve hiç gerçekleşmeyen hamileliği. Hiç doğmayacak olan bebeği, Alina'nın kız olduğuna o kadar emin olduğu bebeği.

Bunu unutmak için elimden geleni yaptım, ama geceleri hala o görüntüler aklıma geliyor ve azıcık uyuduğum uykumdan beni uyandırıyor: Alina'nın kanadığını söylediğinde yüzündeki gözyaşları, doktorlar embriyonun hiç var olmadığını söylediğinde cildinin ölümcül solgunluğu. En kötüsü de, hepsinin benim hatam olduğunu bilmek. Her şeyin, onu bir kez ve sonsuza kadar kendime bağlamak, iki insanın birbirine bağlanabileceği en geri dönülmez şekilde bizi birbirimize bağlamak istediğim için olduğunu bilmek.

İçimdeki ilkel, irrasyonel bir parça hala bunu istiyor, ona ve bana ait olacak bir çocuk... Hamileliğin ona ne yapabileceğine dair korku aklımın bir köşesinde duruyor olsa da.

"Üzgünüm," diyor Birgit yumuşak bir sesle ve ben kendimi, göğsümdeki boşluğu doldurmak yerine ona ve onun temsil ettiği potansiyel tehlikeye odaklanmaya zorluyorum.

Alina'nın anlattığı gibi

—sadece yardım eden nazik bir yabancı— Valery'nin adli tıp ekibinin ortadan kaldırdığı ceset, onun Alina'nın hayatından sonsuza kadar kaybolmasını dilememe neden oluyor. Burada, Batı Avrupa'da, Molotovlar ve Leonovlar aynı

Rusya'da yaptığımız gibi çekin, bu yüzden aşırı hevesli, rüşvet almaya hiç izin vermeyen bir dedektif, Alina'nın kayıp adamı hayatta gören son kişilerden biri olduğunu anlarsa, Alina'nın sorgulanması tamamen imkansız değildir.

Çünkü polis açısından o kayıp. Molotoflar, cesedinin asla bulunmamasını sağladılar. Ayrıca, Alina'yı o hostelin yakınlarında gösteren tüm güvenlik kamerası görüntülerini sildiler. Onu ölen adamla ilişkilendiren tek şey, karşımda duran kadın.

Ve o kadın, Alina'nın hala Cenevre'de olduğunu biliyor.

Alina tam o anda bana bakmaya karar verdi ve yüzünün solması, düşüncelerimi iyi saklayamadığımı gösteriyordu.

"Sakin yapma," diye Rusça fısıldayarak tısladı, sonra kocaman bir gülümseme takındı ve Birgit'e dönerek, sahiplenici, eş gibi bir tavırla kolumu tuttu. "Kusura bakma, çok kaba davrandım," diye, alıştırmış, sosyal bir tavırla haykırır. "Birgit, bu benim kocam Alexei Leonov. Alexei, bu benim arkadaşım Birgit. Teşhisimden sonraki o korkunç günlerde bana çok iyi davrandı."

Dudaklarımı gerginleştiren gülümsememde hiç sıcaklık yok. "Memnun oldum."

Karımın ne halt ettiğini bilmiyorum, ama artık bu kadın benim tam adımı biliyor ve dolayısıyla Alina'nın da.

Birgit bana temkinli bir şekilde başını salladı. "Ben de." Gözleri Alina'nın kafasına ve onu süsleyen yara izlerine kaydı, sonra dudağını ısırdı ve çekinerek sordu, "Nasılsın... bilirsin?"

"Her şey yolunda," diyor Alina, biraz fazla neşeli bir ses tonuyla. "Tümörü aldırma için ameliyat oldum, ardından radyasyon ve immünoterapi gördüm ve az önce tamamen iyileştiğimi söylediler. Meğer kafamı tamamen kazıtmam gerekmiyormuş, ama ben böyle seviyorum." Kendini alaya alan bir gülümsemeyle kafasını ovuşturuyor.

Alina'nın haberi olmadan ve üzülmeden Birgit'i yakın gelecekte öldürebilecek ne tür bir kaza olabileceğini düşünürken, Birgit "Evet, sana çok yakışmış" der. Bakışları yine bana döner. "Ama eminim kocan uzun saçlarını özlüyordur."

Çenem gerildi. "Neden öyle?"

Alina alaycı bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Bütün erkekler bu konuya takıntılı gibi görünüyor." Kendi kısa sarı saçlarına dokunuyor.

Alina, ben arkadaşını parçalamadan önce konuşur — şimdilik sözlü olarak, çünkü halka açık bir yerdeyiz. "Benimki değil," der, kolumu sıkarak, ve ona baktığımda, bana gülümseyerek bakıyor. *Hayranlık dolu* bir gülümseme.

Yüzünde böyle bir ifade gördüğüm ilk kez ve bu, ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor.

Birgit'i ve etrafımızda dolaşan turist kalabalığını tamamen unutuyorum, o muhteşem, ışıltılı gülümsemeye dalarken kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor. Sanki güneş ışığını tadıyormuşum gibi. Sibiry'a'da bir kış gecesinin ardından sıcak bir banyoya girmişim gibi.

Tamamen mahvolmuş, tamamen *büyülenmiş* durumdayım ve ancak karım yüzünü benden çevirip, Alina'ya hiç yakışmayan, aşırı tatlı bir sesle "Alexei'nin bana ne kadar iyi davrandığını bilemezsin" dediğinde, bunun bir oyun olduğunu anlıyorum.

Ailesinin önünde de aynı oyunu oynuyor, onlara kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını ikna etmek için - ya da daha çok, beni onların ikna olduğuna inandırmak için.

Bu farkındalık, bir shot asit içmek gibi.

Alina'nın bu kadının benim ve ilişkimiz hakkında ne düşündüğünü neden umursadığını bilmiyorum, ama o da onun için aynı oyunu oynuyor, sadece on kat daha abartılı bir şekilde... onu ve geçmişimizi gerçekten tanıyan hiç kimsenin inanmayacağı bir düzeyde. Ama muhtemelen Birgit ikincisini bilmiyor ve bu yüzden Alina ona bizim olduğumuzdan başka bir şey olduğumuza ikna etmeye çalışıyor.

Benim her zaman olmamızı istediğim şey olduğumuza.

Aniden, günü tamamen yeni bir bakış açısıyla görüyorum. Alina *bana* da rol mü yapıyor? Beni isteyerek kucakladıktan sonra banyo penceresinden kaçtığı gün yaptığı gibi mi? Orospu çocuğu... Onunla kaydettiğim ilerleme, yeni bulduğumuz dostluk... Hepsi benim kafamda mı? Kalmak istediğini isteksizce itiraf etmesi... Gerçek miydi, yoksa beni manipüle etmek, gardımı düşürmek için bir girişim miydi, böylece o... ne yapacaktı? Ben bakmıyorken yine kaçmak mı?

Bir daha o kadar dikkatsiz olmayacağımı biliyor olmalı.

Hayır. Daha olası olan ihtimal, kardeşlerinin bir şeyler yapmaya hazırlandıkları ve onun bunu bildiği. Onun tüm iletişimlerini dikkatle izlememe rağmen, bir şekilde planlarını ona iletmeyi başarmışlar ve o da bunu kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyor... Mesela, bizi kalabalık turistik bölgelere götürerek, sıkı güvenlik önlemleri alınan penthouse'umda olduğumuzdan daha az korunduğumuz yerlere.

Siktir.

Alina'nın bana yönelik coşkulu övgülerine Birgit'in verdiği tepkiyi görmezden gelerek, etrafıma bakıyorum. Olağanüstü bir şey yok. Sadece adamlarım,

bizden stratejik mesafelerde pozisyonlarını koruyorlar. Dikkatli ve konsantre görünüyorlar, tam da olması gerektiği gibi. Penthouse'da, güvenlik ekibinin geri kalanı sokak kameraları ve uydular aracılığıyla bizi izliyor. Molotov'ların saldırı ekibi gibi, ne kadar iyi eğitilmiş ve silahlanmış olurlarsa olsunlar, kimse bize saldırı yapamaz.

Yine de, dikkatimi iki kadın arasındaki sohbete geri çevirdiğimde bile, paranoya beni kemirip duruyor. Çünkü Molotovlar bir şey deneyecek olsalar, bu burada ve şimdi olurdu, Alina her şeyin yolunda olduğunu öğrendikten sonra ama Moskova'ya dönmeden önce, benim güvenlik önlemlerimin daha da güçlü olduğu yerde.

"—yakında Tayland'a gidiyorum," diyor Birgit, ben tekrar dinlemeye başladığımda. "Bir arkadaşım geçen yıl Chiang Mai'ye taşındı ve iklimi, insanları, her şeyi çok seviyor. Ben yerleştikten sonra siz de gelip ziyaret etmelisiniz. Orada çok Rus varmış, duydum."

"Oh, evet, birkaç kez gittim," diyor Alina heyecanla. "Chiang Mai'yi seviyorum ve Krabi tam bir cennet." Bana bakıyor. "Alexei, sen de oraya gittin, değil mi?"

"Evet." Daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Omuzlarımın arasındaki nokta, sanki bir keskin nişancının lazeri üzerinde dans ediyormuş gibi kaşınıyor ve hayatımı birden fazla kez kurtaran bu hissi görmezden gelmeye niyetim yok. Birgit'e makul derecede kibar bir gülümseme zorluyorum ve kolumu Alina'nın sırtına doluyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Birgit. Artık gitmeliyiz."

Karım itiraz etmeden, onu kalabalıktan uzaklaştırıyorum.

Paranoya olsun ya da olmasın, onu güvende tutabileceğim penthouse'a geri dönüyoruz.

Bölüm 22

Alina

Penthouse'a girdiğimizde hâlâ Alexei'ye kızgındım. *Çok güzel bir gezi geçiriyorduk ve Birgit'in numarasını alıp iletişimde kalmak üzereydim ki Alexei aniden soğuk davranmaya başladı ve veda etmeme bile izin vermeden beni oradan uzaklaştırdı. Karşı koymamamın tek nedeni, Birgit'in Alexei'nin bana kötü davrandığını ya da hostelde ilk başta şüphelendiği şeyi düşünmesini istemememdi.*

Genel olarak, erkeklere karşı pek iyi bir görüşü yok gibi görünüyor ve ben de bunu beslemek istemiyorum. İşler biraz daha yatıştığında, onu Moskova'ya davet etmeyi veya Tayland'a gidip onu görmeyi umuyorum, tabii eğer oraya yerleşirse.

Ancak şimdilik, Alexei'nin bu kadar kaba davranmasına neden olan şeyi anlamam gerekiyor ve...

"Hey." Ruslan mutfaktan çıkageldi ve kalbim bir anda hızla atmaya başladı. Onun somurtkan ifadesini tam olarak algılayamadan, "Bitti. O öldü." dedi.

Midemi bir ağrı kapladı. Yanımda duran Alexei donakaldı. Bir saniye sonra konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Ama bugün onunla konuştum. Birkaç saat önce."

Ruslan çenesini sıkarak başını salladı. "Ben de konuştum. Katya'nın telefonundan aradı. Onun aradığını sandım... bilirsin."

Alexei parmaklarını saçlarına geçirir. "Aynı."

Nefesimi tutuyorum. Babaları. Boris Leonov'dan bahsediyorlar. O öldü.

Öfkem sönüyor, Alexei ve Ruslan'ın kaybı karşısında benim şikayetlerim birden önemsiz *geliyor*. Ve bu bir kayıp, babalarıyla ilişkileri ne kadar gergin görünse de. Bunu yüzlerinden okuyabiliyorum, özellikle Alexei'nin yüzünden. Omuzlarının gerginliği ve bakışlarındaki boşluk bana çok şey anlatıyor. Düşünmeden uzanıp iki elimle onun elini tutuyorum, elinden geldiğince acısını hafifletmeye çalışıyorum.

Bakışları bana yöneliyor, ama içinde sıcaklık yok. Eli benim ellerimde sert, parmakları soğuk. Yine de avucunu sıkıyorum. Acının

sizi uyuşturacak kadar büyük olabileceğini, kederin her şeyi boğabileceğini, kendinizi ölü gibi hissedene kadar her duyguyu yok edebileceğini biliyorum. Sanki yokmuşsunuz gibi.

Sanki var olmayı *hak etmiyormuşsun* gibi.

"Cenaze töreni yarın akşam yapılacak," diyor Ruslan. "Ben hazırlıkları yapıyorum. Sen de geleceksin, değil mi?"

Alexei'nin eli hala soğuk, parmakları benimkilerle kavrayışında hiç gevşemiyor. "Yarın sabah ilk iş olarak geri döneceğiz, yani evet."

"Çehov bana anlattı," diyor Ruslan. "Bu gece ayrı uçacağım. Her ihtimale karşı."

Gözlerimi kırpyorum. Neye karşı? Ama Alexei anlamış gibi görünüyor, çünkü başını sallayıp "Cenazede görüşürüz" diyor.

Ruslan başka bir şey söylemeden asansöre doğru yöneldi. Yanımızdan geçerken koluna dokundum ve "Üzgünüm" diye fısıldadım.

Bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Teşekkürler." Asansöre bindi ve kapılar arkasında kapandı, bizi yalnız bıraktı.

Tüm dikkatimi, ceketini ve botlarını çıkarmak için uzaklaşan Alexei'ye veriyorum. Ben de kendiminkileri çıkarıyorum. Onun ve Ruslan için, önlerinde bekleyen zorlu süreç için içim acıyor. Çünkü sevilen birinin ölümü sadece başlangıçtır. Onları bekleyen şey cenaze, eşyaların ayrılması ve bir hayatın sonuyla birlikte gelen diğer tüm acı verici şeylerdir. Ailemin travmatik vefatından sonra bununla başa çıkacak durumda değildim, bu yüzden kardeşlerim bu yükü üstlendi. Ben uyuduğumu veya uyuşturulduğumu sandıklarında, sessizce bunun hakkında konuştuklarını duydum. Seslerindeki gerginliği, hiçbir servet veya gücün sizi koruyamayacağı stresi duydum.

Kardeşlerim benim yerime devreye girdi, ama Alexei ve Ruslan'ın yerine geçecek kimse yok. Kız kardeşleri de öldü, bu da onların son zamanlarda yaşadıkları bir başka kayıp.

O zamanlar onun acısını paylaşacak durumda değildim, çünkü o zamanlar hala düşmandık, ama şimdi yapabilirim. Benim kanserle mücadelem sırasında onun benim için orada olduğu gibi.

Ebeveynlerimin ölümünden sonra da benim için orada olacaktı... eğer izin verseydim.

Bu düşünce beni pusuya düşürüyor, kasap bıçağı gibi içimi kesiyor. Ve ilk kez, kendime "ya eğer"leri düşünmeme izin veriyorum. Ya Alexei, tek psikiyatristimin ziyaretinden sonra beni eve getirdiğinde onu göndermiş olmasaydım?

ziyaretimden sonra beni eve getirdiğinde onu göndermiş olsaydım? Travma ve kederim içinde onu uzaklaştırıp haplara güvenmek yerine ona yaslansaydım ne olurdu?

O korkunç kış akşamında eve dönüp annemle babamın son ve ölümcül kavgasını görmek yerine onunla gitseydim ne olurdu? Ben orada olmasaydım kavganın sonucu farklı olur muydu? Annem, ona yardım etmek için babama saldırmak için kullandığım bıçakla tanınmayacak hale gelmek yerine, morluklar ve belki kırık bir çeneyle kurtulur muydu?

Boğazıma safra doluyor ve onu yutmak ve gözlerimi yakıp kavuran gözyaşlarını geri çekmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Şu anda tüm bunları düşünemem, yoksa kendimi kaybederim. Bu benimle ilgili değil, Alexei ve *onun* acısı, kaybı ve kederiyle ilgili.

Derin bir nefes alıp, odayı geçip, kız kardeşinin kazasını duyduğumda yapmak istediğim şeyi yapıyorum.

Kollarımı beline doladım ve onu sıkıca sarıldım.

Güçlü vücudu kaskatı kesildi. Uzun bir süre kolları yanlarında hareketsiz kaldı. Ama sonra kollarını bana doladı ve beni o kadar sıkı sarıldı ki ciğerlerimdeki hava boşaldı. Başını eğdi, yüzünü saçlarıma bastırdı ve bir titreme onu sardı, kendi nefesi duyulabilir bir nefesle dışarı çıktı. Tanıdık çam ve deri kokusu beni sardı ve çenesindeki sert sakalları şakağıma sürtündü, onun sessiz keder fırtınasının ortasında, beni topraklayan, erkeksi bir sürtünme.

Bir iki dakika, belki de on dakika boyunca öylece dururuz, birbirimize sarılırız. Zaman, baharda pencerelerde eriyen buz gibi erir. Onun acısını hafifletecek hiçbir sözüm yok, ama bunu yapabilirim: Ona bedenimin fiziksel sıcaklığını, kucaklamamın hayvani rahatlığını verebilirim. Son haftalarda bana verdiği desteğin en azından bir kısmını ona verebilirim.

Şimdi anlıyorum ki, ben kabul etseydim, o bana her zaman bu desteği verirdi.

Sonunda uzaklaştığında, her şey farklı hissediliyor. Çözülmüş değil, düzelmiş değil, o kadar basit değil. Sadece birbirimize daha ince bir şekilde uyum sağlamış durumdayız.

Sessizce yatak odasına doğru yürüyoruz. Soyunurken gözlerine bakıyorum ve gözlerindeki kasvetin karanlık, volkanik bir sıcaklığa dönüştüğünü görüyorum. Bir zamanlar bundan ve vücudumun buna karşı bastırılmaz tepkisinden korkardım, ama artık değil. O bana bunu arzulamayı öğretti. *Onu* arzulamayı. Ya da belki de bu arzu her zaman oradaydı, o kadar güçlü ve kontrol edilemezdi ki

bu şiddetli çekiciliğe karşı koymanın tek yolu onu tamamen reddetmek, ondan ve dolayısıyla ondan olabildiğince uzaklaşmaktır.

Belki de onun beni her zaman korkutmasının nedeni, ailesinin itibarı ya da onda hissettiğim karanlık değildi, ama onunla tanıştığımız andan itibaren, henüz on dört yaşındayken, kendimi kaybetmeden bu ezici çekiciliğe dayanamayacak kadar gençken, onunla ilgili her şeyin beni kendine çekmesi idi.

Belki şimdi bile bununla başa çıkamayacağım, ama denemeye hazırım.

Çıplakken, onun kıyafetlerine uzanıyorum. O, tişörtünü yukarı çekmeme izin veriyor

tişörtünü yukarı çekmeme izin veriyor, düz ve kaslı karnını ortaya çıkarıyor, ama ben o kadar yükseğe uzanamıyorum, tişörtü kafasından çıkarmak zorunda kalıyor. Yapabileceğim tek şey, sert kaslı, dövmeli göğsü ortaya çıkar çıkmaz eğilip küçük, erkeksi meme ucunu dilimle yalamak. Aynı anda kemer tokasına da elimi uzatıyorum, bu sırada kasıtlı olarak elimi kot pantolonundaki sert, büyük şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum.

Dilimin ilk dokunuşunda nefesi kesilir, boğazından düşük bir inilti çıkar ve başımı tutup ağzımı göğsüne bastırır. Cesaretleterek, dişlerimle meme ucunu okşadım ve sonra emmeye başladım. O da tüm vücudu titreyerek, kot pantolonunun içindeki ereksiyonunu elime daha sert bastırmak için kalçalarını şiddetle salladı ve yüzümü kızartacak kadar müstehcen Rusça küfürler savurarak, vücudumdan sıvı bir sıcaklık akmaya başladı.

Daha fazla tepki almak için dikkatimi diğer meme ucuna çeviriyorum, ama o bunu kabul etmiyor. Bunun yerine, başımı daha aşağıya, onun fermuarını açmayı başardığım yere yönlendiriyor.

"Em onu," diye boğuk bir sesle emreder, bir eliyle sikini çıkarırken diğer eliyle başımı tutar ve ben seve seve dizlerimin üzerine çöküp, kalın, pürüzsüz sütunu dudaklarımla sararım.

Yatta ağzımı siktiği zamanki gibi değil, nazik davranıyor. Dikkatli. Kaslarının titreyen gerginliği çaresizliğini ele verse de, kafamdaki henüz iyileşmemiş yaralara baskı yapmamaya ve bana rahatsızlık vermemeye özen gösteriyor. Hızı benim belirlememe izin veriyor, istediğim gibi yalamama, okşamama ve emmeme izin veriyor ve ben bu özgürlüğün, onu memnun etme, onun beni çıldırttığı kadar onu da çıldırtma yeteneğimin tadını çıkarıyorum. Onun her inlemesi, kalçalarının her istemsiz hareketi, küçük bir zafer, ama artık hangi savaşta olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim, onun bu haliyle muhteşem olduğu, şehvete kapılmış çarpıcı bir erkek hayvan olduğu, kendini tutmak için çabalarken güçlü kaslarının gerilip titrediği, boğazı gerginleşip başını geriye atarak boğuk bir iniltiyle boğazıma boşaldığı.

Hepsini yutuyorum ve onu temizliyorum, bir parçam bu kadar çabuk bittiği için hayal kırıklığına uğruyor. Ama bitmedi. Orgazminden sonra bile, neredeyse hiç yumuşamadı ve onu temizlemeyi bitirdiğimde, penisi tekrar tamamen sertleşmiş, kalın ve kocaman, daha fazlasına hazır.

Benim için hazır.

Her zaman benim için hazır.

"Buraya gel," diyor boğuk bir sesle, beni ayağa kaldırıyor ve ardından, şimdiye kadar yaptığımız en yakın sevişmeye başlıyoruz. Vücudumun her yerini keşfediyor ve taparcasına seviyor, benim bile varlığından haberdar olmadığım erojen bölgelerimi buluyor, dizlerimin arkası ve göğüslerimin altı gibi. O içime girmeden önce iki kez boşalıyorum ve girdiğinde, beni o kadar nazıkçe sikiyor ki, ağlamak istiyorum. Ve tekrar boşalıyorum. Ve tekrar. Tamamen bitkin düşene kadar, ama bunun sadece bir rüya olmasından, uykuya dalıp uyandığımda, olduğumuz şey yerine... olmaya başladığımız şeye geri döneceğimizden korktuğum için gözlerimi kapatmaya yanaşmıyorum.

Bu yüzden, dışarıdaki ışıklar sönüp gün yavaşça geceye dönüşse de uyanık kalıyorum. Yan yatarken, göğsünde daireler çiziyorum, yaktığı başucu lambasının loş ışığında karmaşık ejderha dövmelerini inceliyorum ve hala konuşmuyoruz. Aslında konuşmuyoruz. Birkaç seks kelimesi ve iyi olduğumu, hala çok yorgun olmadığımı... ama kesinlikle yorgun olduğumu...

Sonunda sessizliği bozuyorum. "Peki neden ejderhalar?"

Bunu ona yatta sormuştum ve o da saçma sapan bir cevapla geçiştirmişti. Yine öyle yapıp yapmayacağını bekliyorum, ama o iç çekip "Aptalca bir şey. Eskiden sevdiğim bir çocuk masalı" diyor.

Başımı yastıktan kaldırıp ona baktım. "Ne tür bir masal?" O tavana bakıyordu, gözlerime bakmıyordu. "Sıradan bir masal.

Özel bir şey değil, gerçekten. Annem ben küçükken bana okurdu, o öldükten sonra da ben... bir süre kendime okudum."

Annesi. Göğsüm sıkışıyor. "Konusu neydi?"

Havaya bir nefes verir. "Ejderhalar, başka ne olabilir ki? Bir prens ve bir prenses. Dedğim gibi, sıradan ve hayal gücü yoksunu. Hikayenin adını bile hatırlamıyorum."

Yine yalan söylüyor. Hikaye onun için özeldi. Öyle özeldi ki, onu derisine kazımak için saatlerce iğne işkencesine katlandı.

"Ejderhalar ne yaptı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Hikayede kahraman mıydılar, yoksa kötü adamlar mı?"

"Tabii ki kötü adamlar." Kafasını çevirip bana bakarken koyu renkli gözleri parladı. "Her zaman öyle değil mi? Onların görevi ölmektir. Prens, prensesin kalbini kazanmak ve onunla evlenmek için onları öldürmek zorundaydı."

"Ah. Onları öldürmek zor muydu?"

"Çok." Ağzı bükülür. "Yıllarını aldı, ama sonunda başardı."

Isınmak için battaniyenin bir köşesini göğsüme sıkıca tutarak oturdum. "Öyle mi?"

Gözlerindeki ışıltı yoğunlaşır. "Sen söyle."

Artık bir masaldan bahsetmiyoruz. Belki de hiç bahsetmedik.

İlk içgüdüm, bakışlarımı başka yöne çevirmek, soruyu anlamamış gibi davranmak. Bugünden önce, öyle yapardım. Ama artık durum farklı. Onu artık hayatımı uzun süredir rahatsız eden bir iblis olarak göremem.

O çok insancıl, acısı ve kederi çok gerçek. Bana çok tanıdık geliyor

Yıllardır kendime söylediğim şeylere rağmen, Alexei Leonov zalim bir canavar değil. En azından sadece o değil.

"Ben..." Derin bir nefes alıp, onun bakışlarını karşıladım. "Evet. Sanırım öyle yaptın."

Gözlerinde bir şey hareket etti, çenesi tuhaf bir gerginlikle sıkılaştı. "Öyle mi?"

Başımı salladım, bakışlarımı kaçırma, gerçeği inkar etme dürtüsüyle mücadele ederek. Yıllardır yaptığım şey buydu. Belki de birbirimizi tanıdığımız on yıldan fazla süredir yaptığım şey buydu. Kendime onun babama, babasına çok benzediğini söyledim. Defalarca, onun acımasız ve tehlikeli, manipülatif ve takıntılı, vicdansız, ölümcül derecede sahiplenici bir katil olduğunu hatırlattım kendime - ve o tüm bunlar. Ama aynı zamanda sadık, şefkatli ve... *benim*.

Bu kelime birdenbire aklıma geldi, ama zihnime yerleşirken, bunun doğruluğunu, kaçınılmazlığını hissettim.

O *benim*.

Benim

canavarım.

Benim iblisim.

Acımasız takipçim.

Artık beni istemediğini düşündüğümde, sanki yeniden kanser teşhisi konmuş gibi hissettim.

Bu yüzden ondan saklanmak yerine, derin bir nefes alıp kendime bile itiraf edemediğim şeyi söylüyorum.

"Seni seviyorum, Alexei. Sanırım bir parçam seni hep sevmiş... seni nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda bile. Sadece bunu fark etmem zaman aldı."

Ve battaniyeyi sıkıca kavrayarak, onun cevabını bekledim.

Bölüm 23

Alexei

Oturuyorum, kalbim göğüs kafesime acı verici bir şekilde çarparken karıma bakıyorum.

Az önce doğru mu duydum?

"Beni seviyorsun." Sesim düz çıkıyor. Duygusuz. Sanki içimde volkanik bir fırtına kopmuyor, göğsümü her türlü çelişkili duygu ile dövmüyor gibi... şiddetli sevinç ve acı bir inanmazlık gibi.

Bunu dün ya da başka bir gün söyleseydi, sevinçten havalara uçardım. Bu, her zaman istediğim, eninde sonunda olacağına inandığım şeydi. Ama yürüyüşümüz sırasında içime bir şüphe tohumları ekildi ve eve aceleyle dönerken herhangi bir saldırı olmamasına rağmen, penthouse'a döndüğümüzden beri aramızda olan her şeyin, gardımı düşürmem için onun planının bir parçası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum... bu itiraf da dahil.

Parmakları tuttuğu battaniyeyi sıkıca kavrarken boğazı titriyor. "Evet. İstiyorum."

Siktir. Bu beni parçalıyor. Tek istediğim ona sarılmak ve onu ne kadar sevdiğimi, ona nasıl *hayran olduğumu* ve her zaman sevdiğimi söylemek, ama onun benimle oynadığına dair şüphe boğazıma takılmış zehirli bir tohum gibi. Seksin sıcak ardından zaten çok fazla şey paylaştım ve şimdi aklıma gelen şey, tedaviden önce klinikte beni isteyerek kucakladığı, ama seks yaptıktan hemen sonra kaybolduğu. Ksenia'nın ölümünden birkaç hafta sonra, sözde bana taziyelerini sunmak için arkadaşının bağış etkinliğinde beni aradığı... ama hemen ardından Nikolai'nin Idaho'daki malikanesine kaçıp saklandığı.

Burada da aynı şey mi oluyor?

Kaçış şansını artırmak için, benim çok istediğim bir şeyi mi veriyor bana?

Lanet olası *kardeşleri* mi onu buna zorladı?

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Onu her zaman okuyabilmişimdir; Valery'nin aksine, aldatma onun güçlü olduğu bir alan değildir. Yine de... Kendimi

konuşamıyorum, onun duymayı beklediğini bildiğim sözleri söyleyemiyorum.

Bunun yerine, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Elinde tuttuğu battaniyeyi alıp çekiyorum, muhteşem göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Sonra içimde her zaman var olan açlığa, hiçbir seksin asla doyurmayacağı çaresiz ihtiyaca teslim oluyorum.

Ona kelimelerle söyleyemediğim şeyi bedenimle gösteriyorum, onu defalarca orgazma ulaştırıyorum ve sonunda yorgun düşüp uykuya daldığında, uyanık bir şekilde yatarken onu sıkıca sarıyorum, zihnimde güvenlik önlemlerimdeki tüm olası zayıf noktaları, onun benden alınabileceği tüm yolları, onu hala kaybedebileceğim tüm yolları düşünerek.

Ksenia'yı kaybettiğim

gibi. Ve annemi.

Ve şimdi de babamı.

İkincisini umursamamalıyım. Ksenia'nın korkunç sırrını öğrenmeden önce bile, biz yakın değildik. Yani bunun bir önemi olmamalı, canımı yakmamalı, ama yakıyor ve nedenini bilmiyorum.

Cenaze töreni yarın öğleden sonra. Sabah erkenden uçacağız ve sonra eve döneceğiz, Alina'nın tedavisiyle geçen zor günler geride kalacak ve evli bir çift olarak yeni hayatımıza başlayacağız.

Bu, her zaman istediğim her şey, o halde neden gözlerimi kapatıp uyuyamıyorum?

Jetim Moskova'daki özel pistimize inerken başım zonklu. Alarmım çaldığında nihayet gözlerimi kapatmıştım. Sabah, güvenlik ekibimle hazırlıklar ve koordinasyonla bulanık bir şekilde geçti ve sonra yola çıktık. Alina gibi uçakta uyumayı umuyordum, ama çok gergindim.

İyi haber, Moskova'ya tek parça halinde vardık. Havaalanına giderken ya da uçaktayken kimse bize saldırmadı, gerçi uçaktayken saldırı olacağını da beklemiyordum. Molotovlar kız kardeşlerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazlar, bundan eminim. Şimdi sadece cenazeyi atlatmamız gerekiyor, sonra nihayet kendi yatağında rahatlayabileceğim.

Alina ile birlikte.

Beni sevdiğini söyleyen karımla.

Siktir. Ona tamamen güvenebilseydim, ben...

"İyi misin?" Alina'nın sesi yumuşak, gözlerime baktığımda gözleri şefkatle doluyor.

Doğrudan cenazeye gideceğimiz için, uzun kollu siyah bir elbise giymiş, ince ve düzgün bacakları, yüksek topuklu siyah ayak bileği botlarının içine kaybolan opak siyah taytlarla kaplı. Sade, tek renkli bir kıyafet ama Alinyonok'um her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Dolgun dudakları yine kırmızıya boyanmış, yeşil gözleri onları özellikle kedi gibi gösteren siyah bir çizgiyle çevrilmiş ve porselen teninin solgunluğu, koyu renkli kıyafetiyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona, uzanıp ince elini tutuyorum. Şimdilik bunun gerçek olduğuna inanmayı seçiyorum, eğer değilse, inatçı karımın yolumuza çıkardığı diğer tüm engellerle başa çıktığım gibi bununla da başa çıkacağım.

Siyah yün bir palto giyiyor, sonra uçaktan inip doğrudan zırhlı bir SUV'ye biniyoruz. Oradan, babamın mezar yeri olarak seçtiği manzaralı kırsal bölgeye bir saatlik bir yolculuk yapıyoruz. Burası bir mezarlık değil, sadece bizim sahip olduğumuz bir arazi. Annem de orada gömülü; babam bir keresinde bana, annemin rastgele cesetlerin arasında olmasını istemediğini söylemişti.

Aynı mantık kendisi için de geçerli olmalı.

Ruslan, Molotof kokteyli saldırısı ihtimaline karşı bizden ayrı uçarak oraya varmış. Diğer katılımcılar arasında üst düzey yetkililer ve politikacılar, iş tanıdıkları ve çeşitli akrabalar var. Sürpriz bir şekilde, akrabalar arasında annemin kız kardeşi Sonia teyze de var, Krasnodar'dan buraya kadar uçmuş olmalı. Bir bakışta en az iki yüz kişi sayıyorum, ama sayı kolaylıkla üç yüze yaklaşabilir.

Rahip hala hazırlanıyor, ben de etrafta dolaşıp Alina'yı önemli kişilere tanıtıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama karım hoş ve nazik, herkese karşı kibar. Ailelerimiz arasında uzun süredir var olan düşmanlığın izi bile yok, benimle burada olmaktan hoşnutsuz olduğu hissi de yok.

Gerçek mi, rol mü?

Siktir. Merak etmekten kendimi alamıyorum.

Vitaly Petrov, Moskova'nın yeni belediye başkanı taziyelerini sunarken Sonia teyze yaklaşıyor. Özür dileyip ona sarılmaya gidiyorum. Babamı hiç sevmemiş olsa da, annemin vefatından beri hayatımızda kaldı ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım.

Bir bakıma, o benim ve Ruslan için ikinci bir anne gibiydi, Krasnodar'da yazların çoğunu onunla geçiren Ksenia için ise daha da fazlası.

Beni kucaklamasından sonra, onu Alina ile tanıştırıyorum. Sonia teyze onu da kucakladığında Alina biraz şaşırıyor. Ama çabucak toparlanıyor ve teyzeme sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. Teyzemin bazen biraz abartılı olduğunu kabul etmeliyim.

"Ah, şuna bakın," diyor Sonia teyze, Alina'nın yüzünü avuçları arasında tutarak, sanki karım sevimli bir çocukmuş gibi. "Alexei'nin bana anlattığı kadar güzelsin, kısa saçlar sana çok yakışmış. Senin de kendini daha iyi hissetmene çok sevindim! Uzun uçuştan sonra çok yorgun olmalısın. Öylesin, değil mi?" Alina'nın iki elini de kendi ellerine alır. "Zavallı şey, buraya gelmeden önce dinlenip üstünü değiştirecek vaktin bile olmamış. Aç mısın?" Elini Alina'nın dirseğine kaydırır. "Gel, şurada güzel bir sofraya var..."

"Sonia teyze." Karımı nazikçe onun elinden kurtarıyorum. "Teşekkürler, ama inişten önce uçakta yemek yedik." Alina'ya bakarım. "Sen bir şey ister misin?"

Alina'nın dudakları, gülmemeye çalışıyormuş gibi titriyor. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Sonia teyze yılmıyor. "Peki, sana bir içki getirelim. Çok susamış görünüyorsun!"

Alina ya da ben itiraz etmeden, onu sürükleyerek uzaklaştırır. Onların peşinden gitmeye başlarım, ama Alina bakışlarımı yakalar ve başını hafifçe sallar. Sanırım bununla bir sorunu yok. İç geçirip dikkatimin bir kısmını, yeniden seçilme kampanyasına cömert bir katkı sağlamak umuduyla saygılarını sunmaya gelen bir başka politikacıya çeviririm.

Yine de dikkatimin çoğu Alina'da. Her zaman öyledir.

Bölüm 24

Alina

Resmi olarak Alexei'nin teyzesi, tanıdığım en nazik ve en yorucu kişi.

Beni içecek istasyonuna sürüklerken durmadan konuşuyor ve orada bana taze sıkılmış portakal suyu ("C vitamini için, canım!"), çilek aromalı siyah çay ve köpüklü maden suyu gibi her şeyi ikram ediyor. Sonuncusu "köpüklerle toksinleri atmak" içinmiş.

Her içecekten kibarca birkaç yudum alıyorum, en azından alkol zorlamadığı için minnettarım. Şampanya ve votka kesinlikle diyetisyenin onayladığı içecekler listesinde yok. Ama Sonia kanserimi biliyor gibi görünüyor; benim "daha iyi hissettiğimi" söyleyen yorumları bunu gösteriyor. Kim söylemiş acaba? Alexei mi? Ruslan mı? Ruslan yanından geçerken ona coşkuyla el sallamasına bakılırsa, ikisine de yakın.

Kocamın, kardeşi ile birlikte hüküm sürdüğü bu ortamda onu gözlemlemek ilginç. Herkes ona çekiliyor, ama o onlara karşı soğuk ve mesafeli... Şu anda bana Çek Cumhuriyeti'ndeki "şifalı sular"a yaptığı son gezisini anlatıp duran kısa boylu, tombul kadına karşı tavrının tam tersi... O kadın bana da bunu yapmamı şiddetle tavsiye ediyor.

"Alexei ile kesinlikle konuşacağım," diye gülümseyerek söz veriyorum.

Kadın ellerini çırpıyor. "Evet! Size çok iyi gelecek. Orada harika bir medyum da var. İkiniz ona danışmalısınız. Yıllar boyunca bana her türlü şeyi söyledi ve hepsi gerçekleşti!"

Tamam, şimdi kafam karıştı. Ama gülümsemeye devam edip, medyumun kedisinin hayatına gireceği tarihi ve papağanının öğreneceği lanetleri nasıl tahmin ettiğini anlatırken onu dinliyorum.

"Yemin ederim, onun yanında o kelimeleri hiç kullanmadım, ama o, medyumun söylediği gibi onları öğrendi," diyor şaşkın bir sesle. "Ve köpeğim hakkında bana söylediklerini anlatmaya bile başlamayayım!"

Ben başlamayacağım, ama o yine de anlatıyor. Ve anlattığına seviniyorum, çünkü hikaye bir şekilde genç Alexei'nin aynı köpeği yavruyken kucakladığı bir hikayeye dönüşüyor ve zihnimi dolduran görüntüler kalbimi çılgına çeviriyor.

Alexei ve bir yavru
köpek. Alexei ve bir
bebek. Bizim
bebeğimiz.

Asla sahip olamayacağımız bir bebek.

Sonia elini koluma koyup yumuşak bir sesle "Ah, tatlım. Sen de onun kadar üzgünsün, değil mi? Medyumum öyle olacağını söylemişti. Sanırım yine haklı çıktı" diyene kadar gözyaşlarımı tuttuğumu fark etmedim.

"Medyumun mu?" Ona dalgın dalgın bakıyorum. "Sana Alexei ve benim hakkımda mı bahsetti?"

"Tabii ki. Bana her şeyi anlatır." Sonia'nın yuvarlak yüzündeki ela gözleri parlıyor. "Alexei on sekiz yaşındayken, yakında bir kızla tanışacağını ve onun sonsuza kadar hayatının aşkı olacağını söyledi. Yollarının kolay olmayacağını, ama doğru seçimleri yaparlarsa sonunda her şeyin yoluna gireceğini söyledi."

Bu tam da bir "medyum"un söyleyeceği türden bir şeydi: belirsiz ve genel, hemen hemen herkese uygulanabilir. Yine de sanki biri boynumu tüy ile gıdıklamış gibi tüylerim diken diken oldu ve garip bir şekilde daha fazlasını öğrenmek istedim.

"Tam olarak ne dedi?" diye soruyorum ve anında kendime kızmak istiyorum.

Neden bu çılgınlığı teşvik ediyorum? Medyumlara veya kehanetlere inanmıyorum.

Sonia'nın sesi yumuşar, bakışlarındaki parlaklık azalır. "Bana Alexei'nin kaderindeki aşkının hayatında büyük bir travma yaşayacağını söyledi... Ruhuna değil, bedenine de pençelerini geçirecek bir trajedi yaşayacağını söyledi."

Sonia'nın bunu sadece benim hikayemi bildiği için söylediğini kendime telkin etsem de, sırtımdan bir ürperti geçer. Alexei ya da başka biri ona kanserimi anlattıysa, muhtemelen ona ailemin ölümünden de bahsetmişlerdir... belki de ona tüm hikayeyi anlatmışlardır. Sonra Sonia bu dolandırıcıya her şeyi anlatmış, o da bunu derin bir saçmalıkla süsleyip ona sözde kehanet olarak satmıştır.

Bu, mantıklı olan tek açıklama.

"Ayrıca, ya yıkılacağını ya da daha güçlü çıkacağını söyledi," diye devam ediyor Sonia. "Ve sonunda bir seçim yapmak zorunda kalacağını."

Alexei'nin de öyle."

Daha da belirsiz saçmalıklar. Dolandırıcılık daha açık olabilir mi? Yine de... "Ne tür bir seçim?" diye soruyorum.

Sonia çaresizce omuz silkiyor. "Söylemedi."

Tabii ki söylemedi. Çünkü saçmalıyordu, yüzlerce farklı çifte ve her türlü duruma uygulanabilecek en makul şeyi uyduruyordu. Düşününce, Sonia bu dolandırıcı kadına ailemden bahsetmesine bile gerek yoktu.

Çoğu genç için "travma" ve "trajedi", en sevdikleri evcil hayvanı kaybetmekten, ilk tercih ettikleri üniversiteden reddedilmeye kadar her şeyi ifade edebilir.

Yine de, Sonia bana medyumun hamsteri hakkında öngördüğü her şeyi anlatmaya başladığında, seçimler hakkında düşünmeden edemiyorum.

Ben seçimimi yaptım.

Dün, kendime ve Alexei'ye onu sevdiğimi itiraf ettim. O ise aynı şeyi söylemedi.

Bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum, kendime onun da kendi travmatik kaybını yaşadığını, son birkaç yılda ikinci kez yaşadığını hatırlatıyorum. Bana gerçekte ne hissettiğini onlarca farklı şekilde gösterdiğini ve söylediğini kendime söylüyorum. Yine de içimdeki küçük, güvensiz bir parça, bana yalan söylemek istemediği için bu sözleri söylemediğini merak etmekten kendini alamıyor.

Eğer her şeyden sonra o da seçimini yaptıysa... ve ben o seçim değilim.

Alexei beni almaya geldiğinde ^{hâlâ} bu konuyu düşünüyordum. Ayın başladığında, rahip Boris Leonov'un ne kadar büyük bir adam olduğu hakkında bir monologa başladı, ama ben sadece yarı kulak veriyordum, tüm dikkatim Alexei'deydi.

Yüzünde uzak bir ifade var. Duygusuz. Yaklaşan karın kokusunu taşıyan soğuk rüzgarda parmaklarını sıkıca benim parmaklarımın etrafına dolayarak elimi sıcak tutsa da, bana bakmıyor, orada olduğumu fark etmiyor.

Acı çektiğini biliyorum. Onun acısını ve kederini sanki kendimmiş gibi hissediyorum. Ama tek yapabileceğim, onun yanında durup elini tutmak, yalnız olsaydık yaptığım gibi ona sarılmak değil. Tabii, bana sarılmasına izin verse. Aramızda görünmez bir duvar var gibi, aşamadığım bir engel.

Neden böyle davrandığını anlamıyorum. Acı çektiği için mi? Zayıflığını göstermek istemediği için mi? Yoksa benim söylediğim şey yüzünden mi? Bunca yıl sonra duygularımı itiraf etmem ona hayal kırıklığı mı yaşattı?

Muhtemelen, başından beri amacı buydu: beni kendisine aşık etmek. Yaptığı her şey, tüm manipölasyonlar, dökülen tüm kan, bunun için yapıldı. Ama belki de mesele budur... Belki de eğlence, elde etmek değil, kovalamaktı. Beni, ben onu istemediğim sürece, ya da istemediğimi iddia ettiğim sürece istediğini fark etmiş olabilir.

Aslında beni sevmediğini ve asla sevmeyeceğini.

"Nasılsın, Alinyonok? Yorgun musun?" Alexei'nin alçak sesi kasvetli düşüncelerimi keser ve ben neredeyse zıplarım.

Şimdi bana bakıyor, bakışlarında tanıdık bir endişe var. Rahip hala konuşuyor, ama Alexei umursamıyor gibi görünüyor, dikkatini yine bana vermiş.

Göğsümde sıcak bir ısıltı parlıyor, sinsi şüpheleri uzaklaştırıyor. "İyiyim, teşekkürler."

Bu çoğunlukla doğru. Uçakta birkaç saat uyumuş olsam da, jet lag beni çok zorluyor, geçmişte olduğundan çok daha fazla. Başım ağır, gözlerim kumlu ve midem rahatsız, muhtemelen Sonia'nın bana zorla içirdiği tüm sağlıklı içeceklerden dolayı. Ama iki hafta önce olabileceğim kadar yorgun değilim.

"Tamam, gitmemizi istersen haber ver. Hemen gideriz," diyor Alexei, elimi sıkarak ve sonunda konuşmasını bitiren rahibe dikkatini yöneltiyor.

Aile ve arkadaşların birkaç söz söyleme zamanı geldi, ama ne Ruslan ne de Alexei bunu yapmak için harekete geçiyor. Garip bir sessizlikten sonra, diğer akrabalar öne çıkıyor, ardından iş arkadaşları ve ölen kişiye ve dolayısıyla Leonov klanına sadakatini göstermek isteyenler geliyor.

Her bir dalkavukça konuşmanın ardından kocama gizlice bir bakış atıyorum, ama kapalı ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. Kendimi güvensiz hissetmemin bir başka nedeni de bu, fark ediyorum: babasıyla olan ilişkisi hakkında bana hiçbir şey anlatmayı reddetmesi.

Yıllar önce terapistimin dosyalarına erişmesi sayesinde - on yıllık acımasız takipten bahsetmiyorum bile - ailemin en derin,

en karanlık sırlarını biliyor, oysa ben onun ailesi ve onların işlevsizliğinin kaynağı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Sonunda konuşmalar bitti ve ayin sonrası sohbetler başladı.

Artık yorgunum. Aslında, zar zor dayanıyorum.

Alexei'ye itiraf etmek üzereyim, ama o benden önce davranıyor.

"Gitme vaktimiz geldi," diyor, bize yaklaşan insanları görmezden gelerek.

"Uzun bir gün geçirdin."

Bunun üzerine Sonia ve birkaç kişiye veda eder ve beni arabaya götürür.

Gözlerimi kapatır kapatmaz uykuya dalarım.

Bölüm 25

Alexei

Alina hala uyuyor, başı omzumda dinleniyor, biz de bizim için inşa ettiğim banliyö malikanesine varıyoruz. Onu nazıkçe uyandırıyorum, eve sorunsuz vardığımız için mutluyum.

Molotovlar Cenevre'de onu kaçırmaya çalışmadıkları için, cenazeye giderken ya da dönerken bir şeyler yapmalarını bekliyordum. Her şeye hazırdım ve onlar da bunu biliyor olmalıydılar.

Benim gardımı düşürmemi bekliyorlar, zayıf noktalarımı arıyorlar.

Ama hiçbir şey bulamayacaklar.

Alina sonsuza kadar benim.

Başını omzumdan kaldırıp gözlerini açıyor ve bir eliyle ağzını kapatarak nazıkçe esniyor. "Vardık mı?" Sesi çok uykulu geliyor.

Gülümsedim ve elini dudaklarıma götürerek sırtına bir öpücük kondurdum. "Evet, geldik."

Cenaze töreni bittiğine göre, beni boğan acı öfkenin bir kısmı azaldı, ama tamamen geçmedi. Ama *o* her şeyi daha iyi hale getiriyor. Cenaze töreninde onunla birlikte olmak, ona dokunmak, ona bakmak... O korkunç saatlerin daha hızlı geçmesini sağladı. Rahibin saçmalık övgülerine odaklanmak yerine, onun elinin sıcaklığına odaklanabildim, tabuta bakıp içinde babamın yerine Ksenia'nın cesedini hayal ettiğimde hissettiğim boş acıyı düşünmek yerine, Sonia teyzeyle konuşurken dudaklarının yumuşak bir şekilde kıvrılmasını düşünebildim.

"Güzel," diyor Alina yumuşak bir sesle. Daha dik oturuyor, daha uyanık görünüyor. "Yeni evimizi görmek istiyorum."

Yeni evimizi. Kalbim bir an durdu. Ciddi mi? Gerçekten böyle mi düşünüyor, yoksa beni sevdiğine inandırmak için mi böyle söylüyor?

Siktir. Bu paranoyayı başlangıçta kesmeliyim. Ona güvenmemek için iyi bir nedenim yok. Ama... kardeşleri hala onu kurtarmaya çalışmadılar.

Neden?

Planın *kendi* kısmını yerine getirmesini mi bekliyorlar? Yani benimle birlikte olmak istediğine beni ikna etmesini mi?

İlk fırsatta kaçmasını beklemesem, ona karımın normalde sahip olduğu özgürlüğü versem, onu kaçırmaları daha kolay olurdu.

Siktir lan. Bunu durdurmam ve her adımda benimle kavga etmemesini keyfini *çıkarmam* lazım.

"Yarın ilk iş olarak sana etrafı gezdireceğim," derken onu arabadan indiriyorum. "Bu gece biraz uyumalıyız."

Kim bilir, buna ihtiyacım var.

Kafasını sallayarak, kaşlarını çatarak yüzümü inceliyor. "Yorgun görünüyorsun. En son ne zaman uyudun?"

Gerçek olsun ya da olmasın, sesindeki eşe özgü endişeye gülümsemeden edemiyorum. "Bir süredir uyumadım. Ama merak etme, yatağımız bizi bekliyor."

Hemen uyuyup uyuyamayacağımız ise başka bir konu.

Ne kadar yorgun olsam da, en çok istediğim şey onun içine derinlemesine girip, beni sevdiğini tekrar söylemesini duymak.

Yalan olsa bile.

Bölüm 26

Alina

Yeni evimiz beklediğimden de fazlası. Etrafını çevreleyen gökyüzüne uzanan çitleri kısmen gizleyen, kusursuz bir şekilde düzenlenmiş ağaçlarla çevrili, çarpıcı derecede modern, arduvaz grisi bir konak, hem kale hem de mimari bir harikadır. Yerden birkaç metre yükseklikte ve muhtemelen yerin derinliklerinde uzanan bu konak, yükseltilmiş kenarları olan düz bir çatıya (muhtemelen gardiyanlar bir saldırıyı püskürtürken siper alabilmeleri için), girintili bir nişin derinliklerinde bulunan sağlam taş levhadan yapılmış bir ön kapıya ve hiç pencereye sahip değil. En azından şu anda.

Güvenli olduğu düşünüldüğünde, kalın duvarların bir kısmının kayarak yerden tavana kadar uzanan pencereleri ortaya çıkardığını tahmin ediyorum. Ama bu akşam öyle değil.

Yaklaştığımızda, taş levha kapı, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir pnömatik tıslama sesiyle yana doğru duvara çekiliyor ve hem heybetli hem de davetkar bir giriş holü ortaya çıkıyor. Zemin, koyu renkli, dikey damarlı ahşap panellerle kaplı duvarlarla kontrast oluşturan sıcak tonlu traverten. Girintili armatürlerden yayılan ince, sıcak ışık, dikdörtgen nişlere yerleştirilmiş soyut heykellerin metalik parlaklığını yakalıyor. Hafif bir kış çamı ve pahalı deri kokusu var, bu koku bana Alexei'yi hatırlatıyor.

Geniş bir kemerli geçit ana yaşam alanına açılır. Katedral yüksekliğindeki tavanlar, kömür grisi renkli, kalın tüylü halılarla ısıtılmış cilalı beton zeminlerin üzerinde yükselir. Duvarların biri, muhtemelen pencereleri gizleyen devasa, kesintisiz bir yüzeyken, diğerlerinde özenle seçilmiş sanat eserlerinin sergilendiği entegre raf üniteleri ve muhtemelen ekranları veya silah kasalarını gizleyen stratejik olarak yerleştirilmiş paneller bulunur.

Alexei beni odanın sol köşesindeki cam ve krom merdivenlere doğru yönlendirirken, mobilyaların modern ve rahat bir havası olduğunu fark ettim — zengin kadife döşemeli derin kanepeler, şık koltuklar ve

cam masalarla eşleştirilmiş. Ayrıca tavan köşelerine entegre edilmiş, neredeyse görünmez küçük sensörler de fark ettim, koyu renkli lensleri ortama uyum sağlıyordu.

Gözlerimi onlardan ayırıyorum, ancak Alexei'nin yüzündeki yoğun bakışların beni esir aldığını fark ediyorum. Beni izliyor, çevremize verdiğim tepkiyi değerlendiriyor ve gözlerindeki çıplak açlık nefesimin ciğerlerimde takılmasına neden oluyor. Aniden, belimin alt kısmına koyduğu güçlü elinden yayılan sıcaklığı, merdivenlerin tepesine ulaştığımızda beni ince ama kararlı bir şekilde daha hızlı hareket etmeye zorladığını fark ediyorum.

Nabzım hızlandı, tanıdık bir ateş tenimi kapladı. Görünmez duvar olsun ya da olmasın, o beni istiyor. Buna hiç şüphe yok. Gözlerindeki karanlık ateş ve güçlü vücudundaki gerginlik bunu gösteriyor.

Yatak odasına girdiğimiz anda, o üzerime atlayacak.

Bu düşünceyle bacaklarımın arasında zonklayan bir acı başlar ve adımlarımın hızlandığını fark ederim. Ve sonra yatak odasına gireriz, elleri üzerimde, giysilerimi, kendi giysilerini yırtıp atar.

Acımasız bir verimlilikle ikimizi de çıplak bırakıyor, sonra beni kaldırıp odanın ortasındaki devasa yatağa taşıyor, vücudunun ısısı serin havada beni ısıtıyor. Yürürken, bir hareket görüyorum ve sağımdaki duvarın boydan boya bir ayna olduğunu fark ediyorum.

Şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum.

Karşı duvar da tavan gibi aynalıydı. Her yerdeydik, yansımalarımız canlı bir porno yayını gibiydi. Bu rahatsız ediciydi. Ve ateşli.

Alexei bana göre çok iri, sert, kaslı ve ham erkek gücüyle dolu. Dövmeli cildi, benim solgunluğumun karşısında koyu, karmaşık bir duvar halısı gibi. Aynalarda, göğsünde ve kollarında kıvrılan ejderhalar çoğalıyor, beni çevreliyor, şeytani sevgilimin malı olduğumu damgalıyor.

Onun kollarında küçük, rahatsız edici derecede kırılğan görünüyorum, ama kendimi güvensiz hissetmiyorum, gözlerim onun gözlerine döndüğünde ve yüzündeki vahşi açlığı gördüğümde bile.

Seksimiz bazen sert olabilir, ama o beni asla gerçekten incitmez... babamın annemi incittiği gibi değil.

Bunu kemiklerime kadar hissediyorum.

Beni yatağa yatırıyor ve ben bir şey yapamadan dizlerimi ayırıyor ve başını bacaklarımın arasına gömüyor, açgözlülükle kıvrımlarımı yalıyor. Nefesim kesiliyor, sırtım kavisleniyor, dilinin sıcak, ıslak dokunuşları sinir uçlarımı elektrikleştiriyor, içimde biriken gerginliği hızla artırıyor.

Nefes nefese, çarşafları yumruklarım, bakışlarım tavandaki aynadaki erotik tabloya yapışmış, orgazm bana yüksek hızlı bir tren gibi yaklaşıırken, hislerim aniden ve şiddetle doruğa ulaşıyor, beni zevkten titretiyor.

"Tekrar," diyor boğuk bir sesle, başını kaldırmadan, ve parmağının kalın, dürtücü baskısını içime girerken hissediyorum. Hayır, iki parmak. Gerginlik neredeyse fazla, ama bir şekilde yetersiz. Sarsıntıdan sonra istilacı parmakları sıkıca kavrarken inleyerek kıvraniyorum, sonra ıslak ve yumuşak dili geri dönüyor, parmakları içimde kıvrılırken, G noktamı kusursuz bir hassasiyetle ovuşturarak zonklayan klitorisimin üzerinde geziyor.

Yine yanıyorum, ikinci orgazm o kadar ani ve yoğun ki, görüşüm beyazlaşıyor ve boğazımdan bir çığlık daha kopuyor. Keskin zevk sızısı bitmiyor; parmakları içimde kalıyor, bastırıyor ve ovuyor, beni tekrar uçurumun kenarına itiyor, nefes almama izin vermiyor. Üçüncü parmağını içeri ittiğinde gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve gerilme hissi yoğunlaşarak acıya dönüşüyor. Ama bu da iyi geliyor, özellikle de sıcak, ıslak dili klitorisimi yalarken, yumuşak, kaygan okşamaları parmaklarının sert istilasıyla tezat oluştururken.

Yine boşalıyorum. Belki. Ya da belki de ayak parmaklarımı kıvırtan ve nefesimi kesen, hiç bitmeyen artçı sarsıntılardır.

Sonra tekrar nefesimi keserim, yeni bir his karşısında sıkıca kenetlenirim.

Diğer elinin parmağı arka girişimi yokluyor, orgazmlarımdan ve tükürüğünden gelen ıslaklığı kullanarak yavaş ama amansızca, milimetre milimetre ilerleyerek kıcıma giriyor.

Kalp atışlarım dört katına çıkıyor, içimi kavuran bir sıcaklık beni sararak başımı döndürüyor. Bu his o kadar garip, o kadar yabancı ve... o *kadar yanlış* ki, gözlerim açılıyor ve yine yataktan kalkarak çarşaflar yerine onun saçlarını tutuyorum. Onun başını çekmeye çalışırken, parmaklarımın arasında koyu renkli bukleler kalın ve ipeksi hissediliyor.

"Alexei..." Sesim nefessiz ve biraz panik içinde. "Ne... ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp bana bakar, ama parmaklarını çıkarmaz — ne amımdaki üç parmağını, ne de yavaşça kıcıma giren parmağını. Dudakları ıslak ve parlaktır, kömür siyahı gözleri sahiplenici bir açlıkla parıldamaktadır. "Merak etme, Alinyonok..." Sesi alçak, karanlık bir mırıldanmadır. "Ben yaparım." Senin için iyi olacak, söz veriyorum."

Ya ben istemiyorsam?

Sormak istiyorum, ama cevabı bilmek istediğimden emin değilim. Ona söylemem durumunda durur mu? Ve... ben öyle söylersem, onun durmasını *ister* miyim? Çünkü belki, sadece belki, benim içimdeki küçük, derinlemesine feminist olmayan bir parçam, ilişkimizdeki dengesizliği seviyor, ona tüm gücü, tüm inisiyatifi... tüm sorumluluğu veren dengesizliği.

Hayır, bu delilik. Yine de, soruyu sormuyorum. Hiç konuşmuyorum —kısmen konuşamıyorum. Alexei başını eğip kıvrımlarımı yalamaya devam ederken, yoğun zevk ve artan rahatsızlık karışımıyla bombardımana tutulan hisler beni alt üst ediyor, girişin çok yanlış hissettirdiği o bölgede yanıcı bir gerginlik var. Sadece parmağı, ama yine de çok fazla, çok istilacı, garip, çok dolu bir his, beni kıvrandırıyor ve nefes nefese bırakıyor, giderek artan baskıya karşı sıkıca kenetleniyorum.

"Rahatla," diyor Alexei boğuk bir sesle. "İt..." Ve bunu yapmaya çalıştığımda, "Evet, aynen öyle... Bırak beni içeri... Aferin kızım," diyor.

Parmağı artık kığımın içinde tamamen. Amımdaki üç parmakla birleşince, sanki ağzına kadar doldurulmuşum gibi hissediyorum, o kadar dolu ki patlamak üzereyim. Bu tuhaf, rahatsız edici ve... sapkın bir şekilde tahrik edici, özellikle de aşırı duyarlı klitorisime gösterdiği ilgiyle. Nefes nefese, tekrar sıkıyorum ve sonra, keskin bir çığlık atarak boşalıyorum, içimde havai fişekler patlıyor ve cildimde dans ediyor, beni sarsılmış ve nefes nefese bırakıyor, o kadar gevşek ve bitkin ki, zar zor bilinçliyim.

Ama Alexei benimle henüz işini bitirmemişti. Parmağını kığımın bırakarak üzerime çıkıyor ve sert bir öpücükle dudaklarımı ele geçiriyor, sonra da penisini içime giriyor. Penisinin her zamanki kalınlığı, o parmağın yabancı hissi ile daha da şiddetli hale geliyor ve ben titriyorum, iç kaslarım orgazmın artçı sarsıntıları ile birbiri ardına kasılmaya başlıyor. Sıkma hissi ona iyi geliyor olmalı ki, göğsünden düşük bir inilti çıkarır ve içime tamamen girer, o kadar derine girer ki, ben çığlık atar, tırnaklarımı omuzlarına geçiririm.

Yarıya kadar geri çekildi ve başını kaldırdı. Titreyerek gözlerimi açtım ve onun bakışlarıyla buluştum. Gözleri gece yarısı kadar karanlıktı ve vahşi bir yoğunlukla içime işliyordu.

"Söyle," diye düşük, kısık bir sesle emrediyor ve nedense ne istediğini biliyorum. Benden ne istediğini.

"Seni seviyorum." Kelimeler, dolup taşan bir bardaktan su gibi dudaklarımdan dökülüyor. "Seni seviyorum Alexei, tüm varlığımla."

Gözleri nükleer bir sıcaklıkla parlıyor ve ben onun da aynısını söylemesini bekliyorum, ama söylemiyor. Bunun yerine, beni tekrar öpüyor - derin, sert, yutan bir öpücük - ve sonra tekrar içeri giriyor, yavaş ve sabit bir ritim başlatıyor. Ve sonra... oh, lanet olsun. O, kıkımdaki parmağını, penisinin ritmine uyarak içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladığında, söylemediğim sözleri tamamen unutuyorum.

Hisler gerçek dışı, o kadar ham, şehvetli ve yoğun ki, gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor, kalbim tehlikeli bir hızla atıyor, şiddetli bir sıcaklık içimi yakıyor. Bu çok yoğun, aynı anda hem fazla hem de yetersiz ve kendimi yalvarırken, durması için yalvarırken duyuyorum - hayır, devam etmesi için. İçimde biriken gerilim muazzam, dayanılmaz. Vücudumun her kasını gerginleştirip zorlayarak, koparılmış bir tel gibi titreyene kadar içimi dolduruyor. Beni paramparça edecek büyük bir şeyin eşiğindeyim. Biliyorum, hissediyorum. Ve sonra... işte orada.

Bir zevk dalgası beni sarar, her sinirimde, her hücreimde ecstasy patlar. Beyaz bir parıltı görüşümü kaplar ve boğazımdan bir çığlık kopar, tekrar tekrar titrerim, vücudum onun etrafında spazmlar geçirir, ta ki o gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşalana kadar, kalın penisi içimde sanki bir saat boyunca titrer.

O kadar bitkinim ki, bir süre sonra içimden çıkıp prezervatifi attığında bunu zar zor fark ediyorum. Bulanık bir şekilde, onu ne zaman taktığını merak ediyorum, ama bu düşünce kayboluyor, yorgunluk beni ele geçirirken gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve beni rüyalar diyarının derinliklerine sürüklüyor.

Bölüm 27

Alina

Yeni evimizdeki ilk birkaç haftam, Alexei'nin ailesi ve benim ailemin ziyaretleri arasında, eşyaları açıp yerleşmekle geçen bir maraton gibidir. Alexei'nin teyzesi Sonia, cenazeden sonra birkaç gün Moskova'da kalır ve onu, onunla birlikte gelen Ruslan ile birlikte neredeyse her gün görürüz. Ziyaretinin sonunda, onun eksantrikliğine neredeyse alışmışım ve onun, çocukluklarından kalma bir otoriter sevgiyle davrandığı kocam ve kardeşi ile olan ilişkisini gözlemlemenin eğlenceli olduğunu inkar edemem.

Öğle yemeğinde karahindiba salatası ikram edildiğinde yüzümü buruşturunca, Alexei'ye "Alina için lahana çorbası yapmama izin ver demiştim" diye azarlıyor. "Onun ihtiyacı olan şey bu, tüm bu iyi, sağlıklı..."

"Sonia teyze." Alexei'nin ses tonunda alaycı bir ima var. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, senin lahana çorbanın çoğu domuz yağı."

O sinirlenir. "İçinde çeyrek kilo bile domuz yağı yok! Domuz yağı olmadan lahana çorbasına nasıl lezzet katarsın?"

"Bir sürü yolu var," Ruslan tabağından başını kaldırmadan mırıldanır ve Sonia onun koluna vurur.

"Oh, kes sesini. Yemin ederim, siz gençler iyi yemek pişirmenin ne olduğunu bilmiyorsunuz. Yani, bu *ne* böyle?" Çatalını, üzerine bir parça karahindiba yaprağı saplanmış olarak kaldırır. "Benim zamanımda buna ot derdik." Çatalını Alexei'nin yüzünün önünde sallandırır. "Bana doğruyu söyle... Bunu yol kenarından mı topladın?"

"Moskova'nın en iyi serasında, en saf organik toprakta yetiştirildi," diye bilgilendirir Alexei. "Bu sabah hasat edildi ve maksimum tazeliğini korumak için doğrudan buraya getirildi." Gözlerime bakar. "Dene, Alinyonok. Seni şaşırtabilir."

Bir iç çekiyorum. "Tamam." Kale'yi tolere edebilirim, ama bu acı yeşillikler... Yine de, Alexei'nin tarafında olduğumu göstermek için bir çatal dolusu salata alıyorum. Lahana çorbası yemek istemiyorum

yemek istemiyorum; üç ya da dört yaşındayken, rahmetli büyükannem, babamın annesi, bana bu Rus klasiğinin kendi versiyonunu zorla yedirirkenki korkunç anılarım hala aklımda.

Salata şaşırtıcı derecede lezzetli. Miso bazlı sos tatlı ve tuzlu, yeşilliklerin acılığını maskeliyor, portakal ve avokado parçaları da yemeğe ekşilik ve kremsilik katıyor.

En iyi restoranlarda servis edilen yemekler kadar lezzetli ve bunu Alexei'ye de söylüyorum.

Masada duran elimi sıkıyor. "Beğendiğine sevindim. Ben yaptım."

Buna şaşırmadım — Alexei son zamanlarda tüm yemeklerimizi kendisi pişiriyor, sanki beslenmemi başkasına emanet etmek istemiyormuş gibi — ama Ruslan ve Sonia inanamıyor gibi görünüyorlar.

"Peki ya yemeğin geri kalanı?" Ruslan, masanın üzerinde ustaca düzenlenmiş tabakları işaret ederek soruyor. "Vika da bu işe dahil olmuştur herhalde? O hala senin aşçın, değil mi?"

"Şu anda Chukotka'da ailesini ziyaret ediyor," diyor Alexei. "Ama evet, döndüğünde bizim için yemek yapmaya devam edeceğini umuyorum."

Bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Bence Alexei bunu kendi başına yapmaktan hoşlanıyor olabilir. Birden fazla sabah, onun yeni sağlıklı tarifler aradığını ve diyetisyenin verdiği tarifleri değiştirmeye çalıştığını gördüm. Bu yeni hobisinin, benim sağlığımla ilgili endişelerini, özellikle de kanserin geri dönme korkusunu gidermek için bir yol olduğunu düşünüyorum. Bu korkuyu ben de paylaşıyorum, ancak doktorun onayladığı yeni bir egzersiz programına başlayarak ve video oyunum üzerinde çalışarak bununla başa çıkmaya çalışıyorum.

Bu hafta terapiye de başladım.

Şu ana kadar sadece bir seans yaptım, bu yüzden bir şekilde yardımcı olup olmadığını söyleyemem, ama denemeye hazırım. Terapist, hayal edilebilecek en nazik yüzlü yaşlı bir kadındı. İki saatlik ilk görüşmemizde tüm hayat hikayemi anlattım ve sonra bana ödev verdi: nefes egzersizleri ve çok özel bir tür günlük, en büyük korkularımı ve bunların gerçekleşmesi durumunda ne olacağını yazmam gereken bir günlük. Sanırım amaç, hayatın önüne çıkardığı her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğimi görmemi sağlamak.

Mesele şu ki, ben zaten öyle olduğuma inanıyorum. Kanser beni fiziksel olarak zayıflattı — yeni egzersiz rutinimle bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum — ama zihinsel olarak, teşhis konulmadan öncekinden daha iyi bir durumdayım. Daha sağlıklı bir

Bir yerdeyim. Hâlâ endişe ve korku, keder ve acı duyuyorum, ama artık olumsuz duyguların beni haplara sığınmak zorunda kalacağım kadar yıpratmasına izin vermiyorum.

Belki de bunun nedeni, bir zamanlar en çok korktuğum şeyin — Alexei ile evlilik — hayatımın en iyi şeyi olduğu ortaya çıktı.

Her sabah gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum. Onun bu gizlemediği takıntısı hem ürkütücü hem de heyecan verici. Artık beni istediğinden hiç şüphem yok. Neredeyse her zaman bana dokunuyor, sadece dizime elini koymak gibi sıradan bir şey olsa bile, ve nadiren ayrılıyoruz. Kodlamaya derinlemesine dalmış olsam bile, kendi işiyle meşgul bir şekilde yanımda rahatça oturduğunun farkındayım. Ve bu günlerde kendimi çok daha iyi hissetsem de, bana bakmakta ısrar ediyor, benim için yemek pişirmekten, Moskova'daki penthouse dairemde buraya taşıdığım eşyaları açıp düzenlememe yardım etmeye kadar her şeyi yapıyor.

Seks hayatımız da olağanüstü, ama bu beni şaşırtmıyor. Sağlığımı geri kazandığım için, Alexei yıllarca süren cinsel perhizini telafi etmeye kararlı görünüyor. Günde birçok kez seks yapıyoruz, o kadar ki sık sık ağrılarım oluyor. Bazen hızlı ve sert oluyor, bazen ise nazik, uzun süren bir sevişme oluyor ve o benim vücudumun her parçasını taparcasına seviyor ve sonrasında beni kemiksiz bir yığın haline getiriyor. Sık sık beni sınırlarıma ve ötesine itiyor, ama sonunda her zaman daha fazlasını arzuluyorum. Daha fazla aşırı duygu ve daha fazla *onu*.

Alexei benim yeni uyuşturucum ve bu bağımlılıktan beni kurtaracak hiçbir şey yok.

Ancak kardeşlerim denemeye kararlı görünüyorlar. Onunla kalmak istediğimi defalarca söylediğim halde bana inanmıyorlar. Her ziyaretlerinde, benim için hazırladıkları "kurtarma" planına yeşil ışık yakmamı istiyorlar. Ben ise bu yeşil ışığı yakmayı reddediyorum, ve bunun nedeni sadece daha önce olduğu gibi olası bir kan dökülmesinden korkmam değil.

Alexei'den ayrılma düşüncesine dayanamıyorum... O bana hala beni sevdiğini söylememiş olsa da.

Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. Sonuçta, bazı erkekler bu kelimeyle, bu kavramla sorun yaşıyor. Ve sadece erkekler değil. Hastalığım olmasaydı, duygularımı ve kaçınılmaz olarak onlarla birlikte gelen kırılganlığı kabul etmek çok daha uzun zamanımı alırdı. Kendi ölümümü yüz yüze görmek, on yıllık inkarımı, annemin hatalarını tekrarlamaktan ve onun kaderini yaşamaktan duyduğum korkuyu bırakmama yardımcı oldu.

Kanser olmasaydım, Alexei ve ben hala birbirimizle çatışıyor olabilirdik. En azından, onu acımasız bir kukla ustasından daha fazlası olarak görmek benim için çok daha zor olurdu — bu, onun kişiliğinin hala var olan bir yönü, ama artık bunu sadece olumsuz olarak görmüyorum.

Hatta şimdi onun entrikalarına minnettarım.
Sonuçta, bizi bir araya getiren onlar oldu.

Üçüncü haftanın sonunda, tamamen yerleşmiş durumdayız ve Natasha'yı öğle yemeği için evimize davet ediyorum. Sadece biz kızlar varız — Alexei bir iş toplantısı için dışarıda — ve çocukluk arkadaşımın rahatsız edilmeden sohbet edebilmenin tadını çıkarıyorum.

"Demek sen ve Alexei Leonov, ha?" diye sordu, birbirimizin saç stillerini övüp durduktan sonra —onunki düz sarı bir bob, benimki ise sevimli bir pixie kesimi gibi bir şeydi. "Biliyordum!"

Onu sipariş ettiğim suşinin beklediği mutfığa götürüyordum, ama sözlerini duyunca durdum. "Biliyor muydun? Nasıl?"

Natasha'yı en iyi arkadaşım olarak görsem de, Alexei ile nişanlandığımı veya on yıldır süren karmaşık kedi-fare ilişkimizi ona hiç anlatmadım. O ve Moskova'daki diğer arkadaşlarımız, Alexei ile benim pek dostane olmayan tanıdıklar olduğumuzu biliyorlardı, daha fazlası değil.

Dudaklarını ısırıldı. "On dört yaşında falan olduğumuzda benim evimde aldığın o tuhaf yüzüğü hatırlıyor musun? Bana ne olduğunu hiç anlatmadın, ama daha sonra Lyudmila'nın telefonda bundan bahsettiğini duydum. Ondan gelmişti, değil mi? O 'AL' mıydı?" Ben onaylayamadan ya da reddedemeden, devam etti. "Ve ortadan kaybolmadan önce benim galamda ikinizin çok samimi davranışları? Evet, bu çok açık bir ipucuydu. Tabii ki..." Durur.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyor. "Şey, ikiniz hakkında bazı söylentiler vardı. On sekizinci yaş gününden beri. İnsanlar onun sana nişan yüzüğü gibi bir şey verdiğini gördüklerini söylediler, sonra ikiniz kavga ettiniz falan. Sonra bir baktık ki, ailen herkese senin hasta olduğunu ve erken ayrılmak zorunda kaldığını söylüyor."

"Gerçekten hasta hissediyordum."

"Tabii." Elini küçümseyerek salladı. "Her neyse, bir süredir şüpheleniyordum. Birçok kişi şüpheleniyordu. Benim durumumda ise" — yüzünü buruşturdu — "şüphelenmekten öteydim. Ben... biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ne demek "*biliyordum*"?

Yanakları kızardı. "Bir süredir sana söylemek istiyordum, ama Alexei bir nevi... yasakladı. Ama ikiniz artık evlendiğinize göre, sorun yok diye düşünüyorum." Ellerimi tuttu. "Öyle, değil mi? Kızgın değilsin, değil mi?"

"Neden kızayım?" diye soruyorum, ama içimde bir şüphe var. Kötü bir şüphe.

Ellerimi daha sıkı tuttu. "Yemin ederim, tek yaptığım onun bazı sorularını cevaplamaktı. Zararsız şeyler... Ne tür şampuan sevdiğin, ne numara ayakkabı giydiğin, hangi cilt bakım ürünlerini kullandığın gibi. Seninle ilgili temel şeyler. Seni memnun etmek istemesini tatlı buldum, anlarsın ya?"

Ellerimi çekiyorum. "Sen... Alexei için beni mi gözetledin?"

"Hayır!" Yüzü kızarır. "Sadece sorularını cevapladım, hepsi bu. İkinizin gizli bir ilişki yaşadığınızı söyledi ve bu çok mantıklı geldi—neden hiç kimseyle çıkmadığını ve bana hiçbir şey anlatmadığını. Aileleriniz yüzünden, değil mi? İş rakibi falan mıydılar?"

"Romeo ve Juliet gibi mi? Sana bizim öyle olduğumuzu mu söyledi?"

"Öyle sayılır. Kızmadın, değil mi?" Bana yalvaran bir bakış attı.

"Lütfen kızmadığınızı söyle. Sana söylemek istiyordum ama Alexei kızacağın ve benimle konuşmak istemeyeceğini söyledi."

Ona bakarken, zihnim karışır. Bu, beni rahatsız eden küçük bir gizemi açıklıyor: Alexei, benim hangi makyaj markalarını tercih ettiğimi ve benzeri şeyleri nasıl biliyordu? Yatta, benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini, tüm güvenlik önlemlerine rağmen penthouse'uma gizlice kamera yerleştirip yerleştirmediğini ya da personelimizden birine rüşvet verip vermediğini merak etmişim. Ama bu, en yakın arkadaşıma benim neleri sevip neleri sevmediğimi sormak, onun yapacağını hiç hayal etmediğim bir şeydi.

Çünkü Natasha'nın ona cevap verip bana söylemeyeceğini hayal edemezdim.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Eğer bir adam bana onunla ilgili sorular sorsa, bunu ilk öğrenen o olurdu ve ben de onun onayı olmadan ona hiçbir şey söylemezdim.

Sonra anladım, neden bu kadar kızarmış ve suçlu göründüğünü. "Bunun için sana para ödedi, değil mi? Sadece sormadı, bilgi karşılığında sana bir şey verdi."

Bu yüzden bana söylememi "yasakladığını" söyledi.

Çünkü onun üzerinde bir tür etkisi var.

Siktir. Alexei'den bahsediyoruz. Tabii ki onun üzerinde bir etkisi var.

Natasha ağlamak istiyor gibi görünüyor. "Öyle değildi. O para vermedi. Bana hiçbir şey söylemedim, yemin ederim. Sadece... " Derin bir nefes aldı. "Babam çok seçkin bir yatırım konsorsiyumuna girmeye çalışıyordu ve Alexei, seninle ilgili birkaç soruyu cevaplarsam onu konsorsiyuma sokacağını söyledi. İkinizin gizlice çıktığınızı ve sana hoşuna gidecek hediyeler almak, belki de hafta sonu kaçamağıyla sana sürpriz yapmak istediğini söyledi. Bunun çok hoş ve tatlı bir davranış olduğunu düşündüm, anlıyor musun? Ve şimdi ikinize bak: evlisiniz ve mutlusunuz! Yani her şey yolunda gitti, değil mi?"

Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Baban için de öyle, değil mi?"

Kafasını salladı. "Onun için büyük bir fırsat oldu. İşini bir üst seviyeye taşıdı. Ama ben bunu o yüzden yapmadım. Ben sadece... ikinizi bir araya getirmek istedim. Alexei'nin anlattığına göre, ikiniz *kaderinizde* varmışsınız gibi, birbiriniz için yaratılmışsınız gibi... çok romantikti. Hatta doğum günleriniz bile aynı gün, değil mi?"

Nefesimi tuttum. "Doğru."

Dürüst olmak gerekirse, nasıl tepki vereceğimi, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tercihlerimle ilgili birkaç soruya cevap vermek zararsız gibi görünüyor, ama o bunun için dolaylı olarak para aldı. Son yıllarda ailesinin servetindeki dramatik artışa bakılırsa, muhtemelen milyarlarca dolar.

Babasının işlerinin daha iyi gitmeye başladığını biliyordum, ama bunun üzerinde durmamıştım. Alexei'nin bu konuda parmağı olduğunu, arkadaşımı casusu olması için rüşvet verecek kadar ileri gideceğini hayal bile edemezdim.

"Bunu sindirmem lazım," diyorum ona ve o yüzünü buruşturuyor. "Yani kızgın mısın?"

"Ben... kararsızım," diyorum ve bu doğru.

Bunu bana birkaç ay önce söyleseydi, onun davranışını arkamdan bıçaklanmak olarak görürdüm ve bir daha onunla asla konuşmazdım. Alexei bu konuda haklıydı. Ama şimdi ikimizin arası farklı.

Beni sattığı adam artık benim düşmanım değil. O, hayatımın aşkı.

Bu, onun yaptığını mazur
gösterir mi? Bilmiyorum.

Ona bir daha güvenilebileceğimi sanmıyorum.

Ama belki de ona hiç tam olarak güvenmemişimdir. Sonuçta, Alexei'nin on yıldır beni takip ettiğini ona söylemedim. Neden söylemedim? Düşündüm de, neden onun beni takip ettiğini kimseye, hatta kendi kardeşlerime bile söylemedim?

Belki onlar yardım ederdi.

Ve belki de korktuğum şey buydu.

Alexei'nin bana olan takıntılı ilgisinden ne kadar korkup dehşete düşsem de, bir parçam bundan hoşlanıyordu. Bundan zevk alıyordu. *Bunu istiyordu.*

Benim o küçük, çarpık parçam, hayatımı yaşarken onun adamlarının beni izlediğini her gördüğümde heyecanlanıyordu.

Onun dışarıda beni istediğini, beni beklediğini bilmek korkutucuydu. Yine de, sapkın bir şekilde, bu bana güven hissi veriyordu. Sanki dışarıda hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi... O hariç.

Evet, bunu bir sonraki terapi seansımda incelemem gerekecek. Ya da sonraki on seansımda.

Natasha şimdi gözyaşları içinde özür diliyor, bu yüzden ona acıyorum. "Neden biraz suşi yemiyoruz?" diyorum nazikçe. "Sipariş verdiğim yer mükemmel sebzeli rulolar yapıyor."

Bunun üzerine nihayet mutfağa gidiyoruz, orada yemek yiyip, Alexei ile olan ilişkim hakkındaki karmaşık gerçeği hariç, aklımıza gelen her şeyi konuşuyoruz.

Sanırım ona bunu asla anlatmayacağım.

Bölüm 28

Alina

Natasha'nın ifşaatları hakkında Alexei ile yüzleşmeyi düşünüyorum, ama vazgeçiyorum. Ne anlamı var ki? Arkadaşımı rüşvetle kişisel ama oldukça zararsız bilgileri ifşa etmeye zorlamak, onun yaptığı en kötü şeyden çok uzak. Aksine, onun amacı beni memnun etmek, mutlu ve rahat hissettirmektir — ki bunu büyük ve küçük birçok şekilde yapmaya devam ediyor.

Moskova'daki yeni hayatımızın ilk ayı, şimdiye kadar yaşadığım en mutlu ay. Oyunumda büyük ilerleme kaydediyorum, sağlığım hızla iyileşiyor ve Alexei ile aramızdaki bağın giderek güçlendiğini hissediyorum... O hala o üç küçük kelimeyi söylememiş olsa da.

Bunu görmezden geliyorum. Ya da gelmeye çalışıyorum. Bunun yerine, *onu* mutlu etmeye ya da en azından kederinden uzaklaştırmaya odaklanıyorum. Bunun hakkında konuşmasa da, babasının ölümü onu büyük ölçüde etkilemiş gibi geliyor. Çok uzun süredir birlikte değiliz, ama son günlerde farklı olduğunu, tam olarak kendisi olmadığını anlayabiliyorum - ki bu mantıklı. Kalan ebeveynini kaybetti. Ama içimde, bunun ötesinde bir şey olduğu, bana söylemediği bir şey olduğu, bilmemi istemediği bir şey olduğu hissi var.

Bu çok kötü, çünkü normalde çok konuşuruz. Yemek yerken, tembel sabahlar, akşamları televizyonun önünde sarılarak ve mantar topladığımız orman yürüyüşlerinde – bu, onun da benim de en sevdiğimiz aktivite haline geldi – ailelerimizin girişimlerini etkileyen Orta Doğu'daki son gelişmelerden, onun hobilerinden biri olduğunu öğrendiğim mağara keşifleri için en iyi yerlere kadar her konuda konuşuruz.

Ayrıca, kocamın son derece zeki ve çeşitli konularda çok bilgili olduğunu, kendi tarzında neredeyse yapay zeka seviyesindeki en büyük ağabeyim kadar entelektüel olduğunu da öğrendim. Alexei resmi olarak bilgisayar bilimi okumamış olsa da, oyunumla ilgili içgörülü önerileri birkaç zorlu aşamayı atlatmama yardımcı oldu ve bilgileri hızla sentezleme yeteneği rakipsiz. Onu, doktorlarımdan

doktorlardan, istihdam ettiği nükleer bilimcilere kadar herkesle kendi seviyelerinde konuşurken, sıradan insanların bilmeyeceği terimleri kolayca kullanarak konuştuğunu duydum.

Yetenekleri hem etkileyici hem de korkutucu, özellikle de pişmanlık duymayan acımasızlığı ve şiddete eğilimi ile birleştiğinde.

 kincisi beni rahatsız ediyor, yalan söylemeyeceğim. Artık babamın anneme yaptığı gibi bana da saldırmısından korkmuyorum, ama beni ele geçirmek için aldığı canları unutmadım ve bunu düşündüğümde, o korkunç şeyleri yapan adamı sevdiğim için keskin bir suçluluk ve utanç duyuyorum. Gerekirse muhtemelen hepsini tekrar yapardı. Ama artık kendime yalan söyleyemem. Onu seviyorum. Ve onunla mutluyum. Ve bu beni kötü bir insan yapıyorsa... evet, ben bir Molotofum, ya da  yleydim.

şimdi bir Leonov'um.

BAşKA BİR AY DA GEÇTİ. Bir gecede, yoğun kar, malikanemizi çevreleyen ağaçları kapladı ve havayı kışın keskin, temiz kokusuyla doldurdu. Yatak odamın penceresinden görünen manzara, Nikolai'nin dağ evinde geçirdiğim zamanları hatırlattı, ancak Moskova'nın merkezine arabayla bir saatten az uzaklıktayız.

Sağlığım iyileşmeye devam ettikçe, Alexei ve ben topluma karışmaya başlıyoruz, bağış toplama etkinliklerine ve galalara katılıyor, restoranlarda arkadaşlarımızla buluşuyor, opera ve baleye gidiyoruz. Eskiden yaptığım her şeyi yapıyoruz, ama şimdi bunları birlikte yapıyoruz ve bu büyük bir fark yaratıyor.

Artık korkarak arkamı kollamıyorum, ama bilin altımda odanın diğer ucunda onun uzun, karanlık siluetini görmeyi umuyorum. Bunun yerine, o yanımda, eli benim elimi sahiplenircesine tutuyor ya da belimin altına koyuyor. Sürekli bana dokunuyor, sürekli beni koruyor, sürekli beni kendisine ait olarak işaretliyor. Ve ben bundan hiç rahatsız değilim. Nadiren benden uzaklaştığı zamanlarda, kendimi tedirgin ve huzursuz hissediyorum. Garip bir şekilde endişeli. Terapistime bunu anlattığımda, Alexei'nin hastalığımda bana yardım ettiği için benim güvenlik battaniyem haline geldiğini söyledi. Ama onun haklı olduğunu düşünmüyorum. En azından tamamen değil. Ona olan ihtiya ım kemiklerime işlenmiş ve içgüdüsel — ve bu ihtiyaç, teşhisimden önce de vardı, ancak o zamanlar bunu yanlış yorumlamıştım.

Son on yıldır yaşadığım kaygının *ondan* duyduğum korku olduğunu sanıyordum, ama aslında başka bir şeydi. Belki de yerine getirilmemiş bir  zlem.

eksiklik hissi, hayatımda yaygın bir yanlışlık hissi.

Ondan kaçmak için elimden geleni yapsam da, bir parçam onu çoktan sevmiştii. Onu arzuluyordu. Ona ihtiyaç duyuyordu.

Sanki kader hayatlarımızı birbirine bağlamış, biri olmadan diğeri tamamlanamıyormuş gibi.

Alexei'nin banyoda sabah rutinini bitirip kahvaltıya katılmasını beklerken, dalgın dalgın telefonumu elime alıp haberleri kontrol ederken bunu düşünüyorum. Manşetleri kaydırırken bir bildirim beliriyor — birkaç hafta önce Cenevre'de öldürdüğüm adamın yer aldığı grafik bir kabusun ardından kurduğum bir arama motoru uyarısı.

Neyse ki bu tür rüyaları sık sık görmüyorum, ama suçluluk duygusu hala içimde.

Bunun tamamen geçeceğini sanmıyorum.

Uyarı, internette

Linus Bocelli hakkında yeni bir çevrimiçi bahis olduğunda beni bilgilendirmek için tasarlanmış. Bu ismi Konstantin'den büyük bir çaba sarf ederek öğrenmiştim. İsmi öğrendikten sonra, Alexei'nin bana söylediğini doğruladım: Bocelli son yıllarda iki kez tecavüzle suçlanmıştı, ancak muhtemelen ailesinin bağlantıları sayesinde hiçbir zaman yargılanmamıştı.

Saldırganımın o gece yanlış odaya giren sarhoş bir adam olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı... Başka kadınları da benim neredeyse maruz kaldığım kaderden kurtarmış olabileceğimi düşündüm.

Elimdeki kanının izini silmedi, ama biraz yardımcı oldu.

Her neyse, neden uyarıyı ayarladığımı bilmiyorum. Bir hevesti. Valery'nin ekibi olay yerini temizledikten sonra aslında hiçbir şeyin ortaya çıkmasını beklemiyordum. Sanırım bu, benim için bir tür kapanış hissi, cesetlerin gömülü kaldığından emin olma hissi yaratmanın bir yoluydu — bu durumda, kelimenin tam anlamıyla.

Bu yüzden, uyarıyı tıkladığımda açılan küçük bir Cenevre gazetesinin haberi beni çok rahatsız etti.

Başlık şöyle:

Kayıp Kişi Davasında Alman Turist Tutuklandı

Kalbim çarparken, makaleyi gözden geçirdim. Görünüşe göre, dört aydır kayıp olarak listelenen Linus Bocelli davasında bir gelişme olmuş. Yetkilileri, onun kayboluşuyla ilgili bir şüpheliye yönlendiren bazı yeni kanıtlar ortaya çıkmış: yirmi üç yaşındaki Alman turist... Birgit Schwann.

İki kez bakıyorum.

Hayır.

Olamaz.

Aynı Birgit'ten bahsediyor olamazlar. Çılgınca okumaya devam ettim.

Genç kadın, Bocelli'nin kaybolduğu sırada hostelde kalıyordu...

Kahretsın.

O, o.

Burada bir tür hata olmalı. Neden Birgit'i tutukladılar ki? Ayrıca, şu anda Tayland'da olması gerekmiyor mu?

Onunla iletişime geçmek istiyordum ama Konstantin'den onun numarasını bulmasını istemeyi sürekli unutuyordum.

Bu kötü. Bir şeyler yapmam lazım. Herhangi bir şey.

Alexei mutfaka girerken ayağa fırladım.

Yüzümden okuduğu şey onu endişelendirmiş olmalı ki, üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Ne oldu?" Kolumu tutarken sesi keskinleşir. "Ne oldu?"

"Birgit. İşte." Telefonumu ona uzattım.

Makaleyi okur, yüzündeki ifade değişmez. Bunu zaten biliyor muydu?

"Bu... talihsiz bir durum," diyor, ekranından başını kaldırarak. Telefonumu bana geri veriyor. "Valery'ye haber vereceğim, ama eminim ekibi zaten bu konuyla ilgileniyordur."

"Nasıl ilgileniyorlar?" Sesim keskinleşir. "Neden *benim* işlediğim bir suçtan Birgit tutuklandı?"

"Öğreneceğiz," diyor Alexei ve kendi telefonunu çıkarıyor. Parmakları ekran üzerinde hızla hareket ediyor, muhtemelen bir mesaj gönderiyor. Telefonu cebine geri koyarken, "Şimdi beklerken yemek yiyelim," diyor.

Bölüm 29

Alexei

Sabah smoothie'lerimizi hazırlarken Alinyonok gergin. Alman kız için endişeleniyor. Birgit'in kaderi umurumda değil, ama Alina'nın üzülmesini istemiyorum, bu yüzden bu durumu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Alina'ya elini uzatırken Valery'nin mesajıma verdiği cevap bir zil sesi ile geliyor.

kup

a. *Durumun farkındayım. Hallediyorum.*

Cevap veriyorum: *Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Alina da farkında.*

Son kısmın ne anlama geldiğini anladığından eminim.

Telefonu tekrar cebime koyduğumda Alina, "Ne dedi?" diye soruyor. Smoothie'mden bir yudum alıyorum. "Henüz pek bir şey yok. En kısa zamanda..." Telefonumdan yine bir ses geliyor.

Valery'nin cevabını gözden geçirip yüksek sesle okudum:

Polis, hostelin güvenlik kamerasından görüntüleri buldu. Schwann, olaydan birkaç gün önce Bocelli ile

olaydan birkaç gün önce Bocelli ile bir tartışma yaşamış. Lobide ona asılmış, o da yüzüne yumruk atmış. Ona siktirip gitmesini ve gebermesini söylemiş. Bu olay Alina'nın hostele gelmesinden önce gerçekleştiği için ekibim bunu silmedi.

Alina duyulabilir bir nefes aldı. "Bana bundan hiç bahsetmedi. Onun 'sapık bir aptal' olmasına rağmen zararsız olduğunu söyledi."

"Belki ona karşı zararsızdı."

Eminim o pislik kurbanlarının zayıf ve pasif olmasını tercih ediyordu; ya sarhoş ya da karşılık veremeyecek kadar hasta olanlar. Alina'nın da muhtemelen bu kategoriye girdiğini düşünmüştü. Ama Alina onu şaşırttı.

Yine, keşke oraya daha erken varabilseydim de o pisliği kendi ellerimle parçalayabilseydim. Yavaşça. Tırtıklı bir bıçakla. Onu bilinçli tutarak, kendi bağırsaklarını zorla yedirirken ve...

"Bu durumu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyız." Alina, elinde smoothie ile mutfakta volta atıyor. "Benim yaptığım yüzünden onun başının belaya girmesine izin veremeyiz."

"Eminim onu sorgulayıp serbest bırakacaklardır. Ceset yok, onu kayboluşla ilişkilendiren başka bir kanıt da yok."

Ya da en azından olmamalı. Valery'nin ekibi başka bir şeyi gözden kaçırmamışsa tabii?

Yine telefonuma uzanıyorum:

Bilmemiz gereken başka bir şey var mı? Bunun kendiliğinden geçmemesi için herhangi bir neden var mı?

Valery'nin cevabı bir dakika sonra gelir ve ben onu Alina'ya tekrar yüksek sesle okurum:

Belki. İtalya'daki Bocelli ailesini daha derinlemesine araştırıyoruz. Ön kanıtlar, Enzo Accardi ile bağlantılı olduklarını gösteriyor. Linus onun üçüncü kuzeniymiş.

Orospu çocuğu. Bu, ona yöneltilen tecavüz suçlamalarının neden düşürüldüğünü açıklıyor.

Telefonumu indirdiğimde Alina'nın bana baktığını gördüm. "Enzo Accardi kim lan?" diye sordu.

"Accardi Enterprises'ın sahibi." Hâlâ anlamsız bakınca ekliyorum, "Onun örgütü Sicilya'yı yönetiyor."

Alina, az önce yudumladığı smoothie'yi boğazına geçiriyor. "Onlar mafya mı?" "Artık öyle çağrılmaktan hoşlanmıyorlar." Bunu anlayabiliyorum.

"Ama onlar öyle, değil mi?" Alina içkisini

. "Öldürdüğüm adam *İtalyan mafyasıyla* bağlantılı mı?"

"Sicilya mafyası." Şimdi düşününce, Accardi'nin İtalya'nın her yerine uzantıları var.

Alina ellerini havaya kaldırır. "Bu neden daha önce ortaya çıkmadı?"

İyi soru. Valery'ye mesaj atarım. Hemen cevap verir:

İlişki çok uzak olduğu için normal arka plan raporunda yer almadı. Bu sabah Bocelli'nin babasının e-postasını hacklediğimizde bağlantı olasılığından haberdar olduk. Birkaç hafta önce, tek şüpheli olan Alman kızı yargılamak için Accardi'den yardım istedi. Onun arkasında olduğuna ikna olmuş görünüyor. Accardi, tutuklamayı başlatmak için Cenevre polisiyle bazı bağlantılarını kullanmış olmalı.

Mesajı okuduktan sonra Alina şöyle diyor: "Şunu bir netleştirelim. Öldürdüğüm adamın babası suçlayacak birini arıyor ve uzak bir mafya akrabası sayesinde, neredeyse hiç kanıt olmadan masum bir kadını tutuklatmayı başardı, öyle mi?" Sonra benim daha önce vardığım sonuca varmış olmalı ki, nefesini tutarak şöyle diyor: "Demek bu şekilde paçayı kurtardı,

Değil mi? Hiç yargılanmadığı tecavüzler? Accardi o zaman da Bocellis için bazı bağlantılarını kullanmış olmalı."

"Öyle olduğunu sanıyorum."

Bu da her şeyi çok daha karmaşık hale getiriyor. Bocelli onu gerçekten suçlu bulursa, Birgit'in işi biter. Accardi'nin nüfuzu sayesinde, masumiyet kanıtları göz ardı edilebilir veya tersine, suçluluk kanıtları uydurulabilir. Bunu yapmak çok kolay. Biz de Molotovlar da bunu onlarca kez yaptık.

Yeterli paran ve gücün varsa, hukuk sistemi senin silahındır ve istediğin gibi kullanabilirsin. Biz kullandığımızda sorun yok. Ama bu durumda, masum bir kadına karşı kullanılıyor, karımın değer verdiği bir kadına. Ve daha da önemlisi, benim tam adımları ve dolayısıyla Alina'nın adını bilen bir kadın. Şu anda Birgit, Cenevre polisine, onunla kalan ve Bocelli ile aynı anda ortadan kaybolan hasta Rus kadın hakkında her şeyi anlatıyor olabilir.

Bundan sonra da olayı çözemezlerse çok şaşırırım. "Bir şeyler yapmalıyız." Alina tekrar volta atmaya başlar. "Bir şekilde Birgit'i buradan çıkarmalıyız."

Ya da kimseyle konuşamayacağından emin olmalıyız. Eminim Valery'nin tercih ettiği çözüm budur. Alina'yı üzmeyecek olsaydı, ben de bunu tercih ederdim. Birgit'in çoktan ağzını açmış olabileceğini ve onu ortadan kaldırmanın polisi

—ya da daha kötüsü, Accardi'nin adamlarını—daha çabuk kapımıza getirecektir.

Cenevre polisi bizim için gerçek bir tehdit değil, ama Accardi isterse sorun çıkarabilir.

Peki, buna istekli olur mu? Bocelli ailesiyle ne kadar yakın?

Uzak bir akrabasını memnun etmek için bir iki polise rüşvet vermek başka bir şey, ama Leonovlar ve Molotovlar gibi güçlü bir aileye karşı çıkmak bambaşka bir şey.

Alina'nın kardeşlerinin bu kavgada kenarda kalacaklarını sanmıyorum.

Valery'ye bir sonraki sorumu yazmak üzereyken, ondan bir mesaj geldi:

Konstantin az önce karakoldaki kameralara ve tutuklama kayıtlarına erişti. Schwann henüz Alina hakkında bir şey söylemedi. Sorun hala kontrol altına alınabilir.

"Ne dedi?" Alina telefonumu kapıyor ve benim tereddütlerime rağmen ona mesajı gösteriyorum.

Yüzü soluyor ve çenesini sıkıyor. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Birgit feda edilemez. Beni duyuyor musun? Onu uzaklaştırarak sorunu 'kontrol altına' alamazsın. Buna izin vermeyeceğim." Sesi yükseliyor. "Alexei, lütfen, Birgit'e zarar vermelerine izin verme, yoksa yemin ederim ki..."

"Yapmayacağım." Bu söz kendiliğinden çıkar, mantıklı bir düşünceden değil, onu memnun etmek, stres ve endişesinin kaynağını ortadan kaldırmak için otomatik, içgüdüsel bir ihtiyaçtan doğar.

Altı ay önce, bu sözü vermezdim. Sonuçları ne olursa olsun, onun ve birlikte geçireceğimiz gelecekteki hayatımız için en iyisini yapardım.

—geçmişte defalarca yaptığım gibi. Ama o eskidenydi. Onun bana sarılıp "Seni seviyorum" diye fısıldadığını duymadan önceydi. Onun hassas, kırılgan ve karmaşık özünü, uzun zamandır istediğim ve uğruna çok mücadele ettiğim bu kadını gerçekten tanıyıp anlamadan önceydi.

Altı ay önce, onun nefret ettiği bir adamdım ve bir daha asla öyle olmak istemiyorum.

Bu yüzden, Valery'nin şüphesiz planladığı gibi Birgit'i ortadan kaldırmasına izin vermek basit ve mantıklı bir hareket olsa da, avuçlarımla Alina'nın yüzünü kavrayıp ona ciddiyetle "Onları durduracağım. Sorunu ortadan kaldırmanın başka bir yolunu bulacağız" diyorum.

Yavaşça nefes alır ve gerginliğinin azaldığını görürüm. Bana inanır, bana güvenir ve bu da yaklaşan tüm baş ağrılarına değmesini sağlar. Eğilip alnını öperim, tatlı kokusunu içime çekerim ve sonra kardeşlerine mesaj atarım:

Hiçbir şey yapmayın. Toplantı zamanı.

Bölüm 30

Alina

Kardeşlerim daha önce yeni evimizi ziyaret etmişlerdi, ama hiç böyle birlikte oturmamıştık. Ne zaman gelirlerse gelsinler, Alexei ortadan kaybolup bana en azından sözde mahremiyet sağlayarak onlarla konuşmamı sağlayana kadar ortam acı verici bir şekilde gergin olurdu. Kardeşlerim, Alexei'nin gerçekten de bir zamanlar hayal ettiğim gibi bir canavar olup olmadığını ve beni onun elinden kurtarmak için harekete geçmenin riskinin, şimdilik bu evliliğe devam etmeme izin vermenin riskinden daha ağır basıp basmadığını belirlemek için ellerinden geleni yaparlardı...

Bugün her şey farklı. Malikanemizin birinci katındaki bu toplantı odasındaki hava hala gerginlik ve aşırı testosteron kokuyor, ama artık ben, hayatımdaki erkeklerin birbirleriyle çatışmasının nedeni olan, atasözündeki kemik değilim.

Bunun yerine, Alexei ve ben kardeşlerime karşı birleşmiş durumdayız.

Valery'nin ifadesi her zamanki gibi soğuk ve anlaşılmaz, ama sinirlendiğini anlayabiliyorum. Birgit'e hiçbir koşulda dokunulmayacağını söylediğimde, "Peki ne öneriyorsun?" diye soruyor. "Accardi'nin kirli polislerine, Bocelli'nin kaybolduğu sırada onunla birlikte olan Rus kız hakkında her şeyi anlatmasına beş dakika ve bir keskin soru kaldı. Onun adamları cevap aramak için etrafta dolaşmaya başladığında ne yapmamızı bekliyorsun? İki gündür tanıdığın bu Alman için savaşa mı gireceğiz?"

"Hayır, tabii ki hayır!" En son istediğim şey, korumalarımız da dahil olmak üzere kimsenin tehlikeye girmesidir. "Bu yüzden hepimiz buradayız, bu sorunu çözebilmek için."

Yanımda, şimdiye kadar karanlık ve sessiz bir varlık olan Alexei kıpırdanıyor. Güçlü, bronz parmakları konferans masasının üzerinde benimkilerle iç içe geçiyor, bu sahiplenici tutuş Konstantin'in bakışlarını çekiyor ve çenesini sıkıyor.

"Schwann'ı gözaltından çıkarmayı öneriyorum," diyor Alexei. "Hemen. O keskin soru sorulmadan önce."

Konstantin, Alexei'nin benim elimdeki elinden bakışlarını ayırır. Çenesi hala sıkıdır, ama sesi sakindir. "Sanırım planları çoktan harekete geçirdin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Alexei başını salladı. "Adamlarım şu anda oraya gidiyorlar."

Gözlerimi kırıyorum. Nasıl olur da...? Bu durumu öğrendiğimizden bu yana üç saat bile geçmedi.

Valery gözlerini kısar ve yüzünde soğuk bir gülümseme belirir. "Bravo. Sanırım bu toplantının amacı, adamlarınızın işine karışmamızı engellemektir?"

Alexei'nin gülümsemesi de aynı derecede soğuk, ama eli benim elimde sıcak ve güven verici bir ağırlık olarak kalıyor. "Dediğin gibi, ya onu *şimdi* çıkarırız ya da o konuşur. Tartışmaya vakit yoktu."

Kocama bakıyorum, kendime rağmen etkilenmişim. Bu tek hamleyle, tüm tartışmaları önledi ve kardeşlerimi düzgünce hizaya getirdi. Çünkü şimdi olması gereken bu: eğer işlerin kötüye gitmesini istemiyorlarsa, onun yoluna çıkmayacaklar. Hatta, ellerinden gelen her şekilde onun planını destekleyecekler.

Konstantin'in parmakları şimdiden telefonunun ekranında uçuyor, şüphesiz polis karakolundaki tüm ilgili görüntüleri ve Birgit'in kaçırılmasının bize kadar izlenebilecek herhangi bir kanıt bırakmamasını sağlamak için gereken her şeyi silme talimatlarını gönderiyor.

Alexei'nin *bana* planı neden anlatmadığını düşünürken, Valery'nin gözleri Alexei'nin benim parmaklarımla iç içe geçmiş parmaklarına kayıyor. "Kız kardeşimle konuşmak istiyorum, lütfen." Sesi soğuk ve sakindir, ama içten içe öfke kaynamaktadır.

Alexei, gözlerinde alaycı bir parıltıyla ayağa kalkar. "Tabii ki. Bu arada operasyonun gidişatını kontrol edeceğim."

Birkaç uzun adımla yemek odasından çıkıyor ve bize, bu toplantının kendisi kadar sahte olan bir mahremiyet sağlıyor.

O da bizim gibi, bu odanın her köşesinde görünmez kameraların olduğunu ve söylenecek her kelimeyi kaydettiğini biliyor. Valery onun önünde benimle konuşsa da olur.

İç çekip kardeşlerime bakıyorum, kendimi bir başka sahte sorguya hazırlıyorum. Alexei ile kalmak istediğimi söylesem de —bana inanmıyorlar. Ama bana bakmıyorlar.

Bunun yerine, ayağa kalkmışlar ve uzun oval masayı dolaşarak bana doğru geliyorlar.

Beni yakalayıp, her biri bir kolumdan tutup ayağa kaldırdıklarında nefesim kesildi. "Ne yapıyorsunuz?" diye fısıldayarak tısladım, kardeşlerimin yapmaya çalıştığı çılgınlığı Alexei'ye haber vermek istemiyordum.

Cevap vermiyorlar. Yüzleri gergin, gözleri kısılmış, beni pencere olan duvara doğru sürüklüyorlar — şu anda beton levha ile kapatılmamış, böylece öğleden sonra ışığının tadını çıkarabiliyoruz.

Hala sessiz kalarak direnmeye başlıyorum. Ne planlıyorlarsa, ben buna katılmıyorum, ama Alexei olanları fark ederse kaçınılmaz olarak olacak şekilde kimsenin zarar görmesini istemiyorum.

Mücadele boşuna. Valery ve Konstantin, uzun boylu, atletik ve önemli dövüş tecrübesine sahip adamlar; çılgınca hareketlerim onları neredeyse hiç etkilemiyor.

"Durun," diye çaresizce fısıldıyorum. "Bunu istemiyorum!"

Kardeşlerim beni görmezden geliyor. Pencereye vardığımızda, Konstantin küçük, hamam böceği şeklindeki metal bir cihazı pencereye yapııştırıyor. Cihaz çalışmaya başlıyor ve ben şok içinde, sanki kağıtmış gibi beş santimetrelilik kurşun geçirmez camı yiyip bitirmesini izliyorum.

Bu sırada Valery üç metal hamamböceği daha takıyor ve hepsi birden hareket ederek saniyeler içinde pencerenin içinde insan boyunda bir dikdörtgen kesiyorlar.

Bu şeyler de ne böyle? Ve Alexei, her yere sakladığı milyonlarca kamera aracılığıyla bunu neden görmüyor?

Odaya telaşla bakıyorum ama olağandışı bir şey görmüyorum. Yine de kardeşlerim, Alexei'nin korumalarının neler olduğunu fark etmemesi için bir şeyler yapmış olmalılar. Belki Konstantin kameraları hackleyip onlara sahte görüntüler gönderiyordur? Ya da...

"Gidelim." Valery'nin sessiz sesi aciliyetle doluydu, kesilmiş camı iterek dışarıdaki alçak çalıların üzerine düşürdü. "Bir dakikadan az vaktimiz var."

Bir dakikadan az neye?

Sormak istiyorum, ama fırsat bulamıyorum çünkü o camın peşinden atlayıp, bir kedinin yumuşak çömelleme hareketiyle çalıların hemen ötesine iniyor. Konstantin, ayağa kalkar kalkmaz beni kaldırıp, panik içinde gömleğini tutmaya çalışmamı görmezden gelerek, beni kelimenin tam anlamıyla ona fırlatıyor.

Onların benim kardeşlerim olması, açılıktan uçarak Valery'nin güçlü kollarına dişlerimi gıcırdatacak bir sarsıntıyla düşerken çığlık atmamı engelliyor.

Nefesimi geri kazandığımda, "Ben lanet olası bir patates çuvalı değilim," diye homurdanırım.

Kimse dinlemiyor. Konstantin çoktan peşimizden atlamış ve ikisi de beni bahsettiğim patates çuvalı gibi yakalayıp yakındaki ağaçlara doğru koşmaya başlıyorlar — tam o sırada büyük bir *gürültü* sessizliği bozuyor ve kavurucu sıcak hava yüzüme ve açıkta kalan her yerime çarpıyor.

İçgüdüsel olarak çığlık atıyorum ve yüzümü Valery'nin omzuna saklamak için eğiliyorum. Sonra, saf ve içimi parçalayan bir korku, beynimi adrenaline dolduruyor ve ben, beni yıkık malikaneden ve onu yutan yangından uzaklaştırırken, hâlâ içeride olması gereken Alexei'den uzaklaştırırken, ciddi bir şekilde mücadele etmeye başlıyorum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır! Bir banshee gibi uluyarak Valery'nin yüzünü tırmalıyorum, saldırımın şiddetiyle şok olan Valery beni tutan elini gevşetiyor ve ben de onu itip kığımın üstüne düşüyorum. Acıyı umursamadan ayağa kalkıyorum ve kendimi alevlerin içine doğru itiyorum. Ayaklarım eriyen kar ve yanan sıva parçaları üzerinde çitirdiyor, kafamda tek bir düşünce dönüp duruyor.

Alexei.

Onu bulmalıyım.

Onu

kurtarmalıyım.

Çelik kiriş gibi kollar belimi sarar ve koşarken beni durdurur. Çığlık atarak, beni yakalayan kişinin yüzünü tırmalamak için dönmeye çalışırım, ama beni tutan Konstantin'dir ve o, Valery'nin hatalarını tekrarlamayacak kadar akıllıdır. Tek yapabileceğim, beni çitlere ve ağaçlara doğru sürüklerken, son iki aydır evim olan bu yanık harabeden uzaklaştırırken geriye doğru tekmelemek ve çığlık atmak.

Hayatımdan daha çok sevdiğim adamdan uzaklaşmak için.

Benim yüzümden ölmüş olabilecek bir adam... çünkü kardeşlerimi onun benim istediğim kişi olduğuna, her zaman farkında olmasam da, onun benim tek istediğim kişi olduğuna ikna edemedim.

"Alina, dur! Kendini inciteceksin."

Valery'nin gergin ve keskin sesi. Onun sözleri, içimde dönen terör ve ıstırap girdabında zar zor duyuluyor. Tek farkında olduğum şey, kaçıp, düşmanların giremeyeceği bir kale gibi olan

ve gözlerimin önünde yanıp kül oluyor. Ve Alexei... Tanrım, patlamadan kurtulduysa, içeride mahsur kalmış, yaralı ve canlı canlı yanıyor olabilir.

Boğazımdan çıkan çığlık insanlık dışı, ilkel bir öfke ve ıstırap sesi. Sahip olduğum tüm beceri ve bilgimi kullanarak, hayatımda hiç olmadığı kadar sert bir şekilde mücadele ediyorum. Beni tutan adam, en sevdiğim kardeşim değil de nefret ettiğim düşmanımıymış gibi savaşıyorum. Sanki o, annemi tekrar öldürmeye çalışan babammış gibi.

Elimde bıçak olsaydı, hiç düşünmeden Konstantin'i bıçaklardım. Ama yok, bu yüzden sadece tekmeliyor ve yumruk atıyorum, çığlık atıyor ve kıvrılıyorum, tırmalıyor ve çiziyorum, tekmeliyor ve kafa atıyorum - hepsi boşuna. Konstantin benden bir baş daha uzun ve kırk kilo daha ağır, saf kas, ben ise hala tam gücümü kazanamadım.

Acımasızca beni sürükleyip götürüyor ve ben, hayatımın enkazını yutan ateşi izlerken, çaresiz öfke ve ıstırap içinde çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bölüm 31

Alexei

Onlar çitin yanına gelene kadar bekledikten sonra muhafızlarıma işaret veriyorum. Bir anda, yeraltı tünellerinden çıkıp ağaçların gölgesine giriyoruz ve karımı ve kardeşlerini çevreliyoruz. Molotof saldırı ekibinin geri kalanı, sinir gazıyla etkisiz hale getirilmiş durumda.

Alina'dan ne beklediğimi bilmiyorum — belki kardeşlerinin özenle hazırladıkları kurtarma planının başarısız olmasından dolayı suçluluk veya hayal kırıklığı belirtileri mi? — ama beni görünce, adımı haykırıyor ve Konstantin'in tutuşuna o kadar sert direniyor ki, kendini yaralayacağından korkuyorum.

"Onu bırak!" M16'mı, onlardan bir metre uzakta duran, kehribar rengi gözlerini kısmış Valery'ye doğrultuyorum. "Hemen," diye sertçe ekliyorum, Konstantin itaat etmediğinde parmağımı tetiğe sıkıştırıyorum.

"Hayır!" Alina daha da sertçe mücadele eder. "Alexei, yapma!"

Kendini kurtarır ve bana doğru atılır. Onu boş kolumla yakalayıp yanıma sıkıca sarıyorum. Onun ihanetine olan öfkeme rağmen, bana yaslanan ince vücudunu hissettiğimde, sabahları uyandığında gördüğüm kadar tanıdık gelen tatlı, narin kokusunu duyduğumda, yumuşak ve uykulu, yeşim rengi gözleri buğulu ve sıcaklıkla dolu bir şekilde "Seni seviyorum" diye fısıldadığında içimdeki bir şey yumuşuyor.

Aldatıcı sıcaklık, *aldatıcı* sözler, kendime hatırlatıyorum, ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor.

Yalancı olsun ya da olmasın, onu hala istiyorum, hala ona özlem duyuyorum, hala ona yemek, su veya havadan daha çok ihtiyacım var.

O benim ve ne kadar direnirse dirensin, her zaman benim olacak.

Titriyor, bunu hissedebiliyorum ve bunun sadece soğuktan kaynaklandığını sanmıyorum. Onun ıstırapı benim için dayanılmaz. Adamlarıma işaret ediyorum ve onlar önümüze geçerek bizi kardeşlerinden daha da uzaklaştırıyorlar. İkisi de bana gizlemedikleri bir nefretle bakıyorlar.

Molotof kokteyllerinin tehdit oluşturmadiğından emin olduktan sonra, silahımı bırakıp Alina'yı tamamen kucağıma alıyorum, onu teselli etmek istiyorum, her ne kadar gözyaşları büyük olasılıkla kaçış planının başarısız olmasından kaynaklanan hayal kırıklığından olsa da. Ama o bana sarılıyor ve kaburgalarımı acıtacak kadar sıkı sarılıyor, yüzünü omzuma dayayıp hıçkırarak ağlıyor. "Ben sandım ki..." O kadar çok ağlıyor ki, kelimeleri çıkaramıyor gibi görünüyor. "Senin... öldüğünü sandım. Patlamada. Ya da... ya da diri diri yandığını."

Aşırı nefes alıyor ve şok edici bir şekilde, çöküntü yaşadığını fark ediyorum.

Bana ne olabileceği yüzünden.

Bu rol değil. Kimse bu kadar iyi rol yapamaz.

Ama o beni neredeyse ikna etmişti, neredeyse beni sevdiğine, son iki aydır aramızdaki uyumun gerçek olduğuna inandırmıştı. Şüphelerimi bırakmıştım ki, hackerlarım Cenevre polis karakolunun kamera görüntülerinde ince bir tutarsızlık olduğunu fark ettiler ve Birgit olayının bir tuzak olduğunu anladım.

Alina'nın kardeşleri, muhtemelen onun da katılımıyla, uzun zamandır bekledikleri "kurtarma" operasyonunu başlatırken dikkatimi başka yöne çekmek için bu krizi uydurdular. Bu operasyon, bir tanesi hariç tüm güvenlik önlemlerimi başarıyla atlattı.

Onların aldatmacasını öğrendiğim anda, kimse, hatta korumalarım bile bilmediği bir güvenlik protokolü olan Plan C'yi devreye soktum.

Kameralarımız bize sahte görüntüler verirken ve Molotofların gizli robotları patlayıcıları yerleştirirken, adamlarım ve ben yeraltının derinliklerine kaybolduk ve çitin içindeki küçük gaz bombaları patlayarak Molotofların destek ekibini etkisiz hale getirdi. Böylece Alina'nın kardeşleri çaldıkları ganimetle geldiklerinde, kaçışlarına yardım edecek kimse kalmamıştı.

Bunun yerine, adamlarım ve ben onları bekliyorduk.

Alina'ya daha sıkı sarılıyorum, gözyaşları kurşun geçirmez yeleğimin üstündeki gömleğime sızarken, ben rahatlama, öfke, acı hayal kırıklığı ve sevinç gibi tuhaf bir duygu karışımıyla mücadele ediyorum. O, içten içe bildiğim gibi, beni tekrar terk etmeye çalıştı. Denedi ve başarısız oldu. O hala benimle, ve şimdi gerçek ortaya çıktı, öyleyse neden her şeye rağmen hala benden kaçmak istediğini kabul etmekte bu kadar isteksizim?

Neden hala şüphelerim var, sadece şimdi ters yönde?

Neden bu gözyaşlarının, yaptıklarından pişman olduğu anlamına geldiğini umuyorum? Konstantin'in elinden kurtulmaya çalışıp bana koşmasının, beni hayatta gördüğüne gerçekten sevindiğinin işareti olduğunu mu umuyorum?

O biraz sakinleşene kadar bekledikten sonra, muhafızlarıma kardeşlerini götürmeleri için işaret ettim. O anda Valery'nin yüzündeki küçük sırtışı fark ettim ve adamlarımın göğüslerinde kırmızı noktalar gördüm.

Siktir.

Yukarı bakıyorum.

On metre kadar yukarıda, sessizce üzerimizde uçan insansız hava araçları var. Daha önce hiç görmediğim türden insansız hava araçları, tamamen yansıtıcı gümüş rengi bir malzemeden yapılmışlar, bu da onları uzaktan görmek neredeyse imkansız hale getiriyor.

Gizli insansız hava araçları. Askeri sınıf. Lazer noktalarının hassasiyetine bakılırsa, muhtemelen yapay zeka yardımıyla uzaktan kumanda ediliyorlardı.

Kırmızı bir nokta kolumun üzerinde dans ediyor.

Adrenalin vücudumu sarar, zihnimi başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar berraklaştırır.

Hızla Alina'dan ayrılıp birkaç adım geri çekiliyorum.

İnsansız hava aracının yanlış ateşleyip benim yerime ona isabet etme riskini göze alamam.

Valery'nin sırtışı soğuk, sert bir gülümsemeye dönüşüyor. "Anladın. Şimdi adamlarına bizden uzaklaşmalarını söyle... tabii yaşamak istiyorlarsa."

Alina ilk başta şaşkın görünüyor, ama sonra üzerimdeki kırmızı noktayı görmüş olmalı. Dudaklarından bir çığlık kaçıyor ve kardeşlerine dönüyor — sonra yukarı bakıyor, muhtemelen adamlarımın üzerinde daha fazla kırmızı nokta görmüş.

"Valery?" Sesi titriyor. "Bu da ne lan?" İlginç. Planın bu kısmından haberi yok mu?

Belki de değil. En küçük kardeşi, genellikle ancak sonunda ortaya çıkan karmaşık, anlaşılmaz planlarıyla tanınır. Konstantin ise drone'ları açıkça biliyordu, çünkü olanlara hiç şaşırmamış gibi sakin bir şekilde gözlüklerini düzeltiyor.

"Adamlarına geri çekilmelerini ve silahlarını bırakmalarını söyle," diye tekrarlar Valery, sesi daha da sertleşir ve ben dişlerimi sıkarım ama dediğini yaparım.

Kan dökülmesini istemiyorum. Alina'nın önünde değil. Zihinsel ve duygusal olarak çok daha iyiye gittiği bir zamanda değil.

Öfke damarlarımda kaynarken bile, bunun sadece geçici bir aksilik olduğunu kendime söylüyorum. Bir D planı var. Onu nereye götürürlerse götürsünler, onu ne kadar iyi saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, onu geri alacağım.

Gerekirse, onu geri almak için tüm dünyayı alt üst ederim.

Emrimle, korumalarım görünür silahlarını yere bırakıp geri çekilirler ve Alina ile kardeşleri arasındaki yolu açarlar. Onlara doğru koşmasını beklerim, ama koşmaz.

Konstantin uzun adımlarla ona doğru ilerlerken, kendini bana atar.

Ba

na. Refleks olarak onu yakaladım, kolları belime dolanıp bana ölümcül bir kavrayışla sarılırken kalbim güm güm atıyordu.

belime sarılır ve ölümcül bir tutuşla bana yapışır. Yukarıdaki drone'u hatırlayarak onu benden ayırmaya çalışırım, ama o bırakmaz.

"Alina." Konstantin birkaç metre ötede durur. Sesi gergindir. "Gitmeliyiz. Hemen."

"Hayır!" Hâlâ bana sarılmış halde, yüzünü kardeşlerine çevirir. Gözleri kısılmış, dişleri görünür, savaş modundaki bir dişi kaplan gibidir. Sesinde tereddüt yoktur, sadece öfkeli bir inanç vardır, "Siktiğiniz drone'larınızı ve bombalarınızı alın ve gidin! Burası benim evim, kocam, halkım" — elini muhafızlarıma doğru uzatır — "ve siz siktiğiniz izinsiz giriyorsunuz."

Konstantin, nasıl davranması gerektiğinden emin olamadığı belli olan Valery'ye bakıyor.

Alina'nın en küçük kardeşi öne çıkıyor, sesi yatıştırıcı bir tona bürünüyor. Sanki küçük, mantıksız bir çocuğu ikna ediyormuş gibi. "Alina... Bunun korkutucu olduğunu biliyorum, ama o artık sana zarar veremez. Senin peşine düşmemesini sağlayacağız. Güvende olacaksın ve..."

"Güvende olmak istemiyorum!" Yanımda öfkeyle titriyor. "Onu istiyorum. Sana bunu defalarca söyledim, ama sen dinlemiyorsun! O benim kocam, sevdiğim adam, birlikte olmam gereken adam ve siz ikiniz bunu bir kez ve sonsuza kadar kabul etmelisiniz!"

Kalbim deli gibi çarpıyor, her kelime beynimde nükleer bomba gücüyle pathiyor. İşte bu. Beni terk etmek için bir şansı var - onun bildiği kadarıyla sonsuza kadar - ama bunu kullanmıyor.

Çünkü ayrılmak istemiyor. Bu onun kararı değildi.

O... beni gerçekten seviyor.

Bu bir yalan ya da hile değildi.

Valery de bunun farkında olmalı ki duruyor, yüzündeki tüm duygular kayboluyor. Sesi tonusuz. "Yani gerçekten kalmak mı istiyorsun? Onunla evli kalmak mı?"

"Evet!" Alina bu kelimeyi ona neredeyse tükürüyor. "Sana milyonlarca kez söylediğim gibi. Evet, evet, evet! Drone'larınızı alın ve siktirin *gidin*. İkiniz de. Hemen!"

Valery, Konstantin'e bakar ve aralarında sözsüz bir iletişim geçer. Sonra dönüp giderler ve on metre uzaklıktaki çitin

Kırmızı noktalar adamlarımın göğüslerinden kaybolur, dronlar sessizce yükselir ve mavi gökyüzünde kaybolur.

Tutunduğum nefesi bırakarak adamlarıma işaret verdim ve onlar da hasar kontrolü yapmak ve yanan binadan geriye kalanları kurtarmak için dağıldılar. O zaman ve ancak o zaman cebimdeki düğmeye basarak Ruslan'a plan D'nin, yani son acil durum planının gerekmeyeceğini bildirdim.

Alina'nın kardeşleri onu benden almayı başarırsa onu takip edecek olan Ruslan ve adamları da görevlerini sonlandırabilirler.

Titrek bir nefes alan Alina benden uzaklaşmak için hareket eder, ama ben ona izin vermem. Onu bana doğru çeviririm. Bir an için birbirimize bakıyoruz ve sonra, bir anda, birbirimize yaklaşıyoruz, dudaklarımız şiddetle birleşiyor, ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini yırtıyor ve uzaktaki alevlerin çıtırtılarına ve vücudumuzun altında eriyen buz gibi kara aldırmandan yere çöküyoruz.

Birbirimizden başka hiçbir şeyin farkında değiliz.

Bölüm 32

Alina

Kalkıp kardeşlerimin kurtarma girişiminin sonuçlarıyla ilgilenmemiz gerektiğini biliyorum, ya da en azından soğuktan kurtulmamız gerektiğini, ama ruhumu parçalayan üç orgazmdan sonra hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim Alexei'nin üstüne uzanmak, vücudumdaki titremeyi durdurmaya ve Alexei'nin öldüğünü ya da yaralandığını ve yanan binada mahsur kaldığını düşündüğüm o korkunç anları tekrar yaşamayı bırakmaya çalışırken, altımda onun güçlü göğsünün inip kalkmasını hissetmek.

Ama o ölmemişti, kendime hatırlatıyorum. Bir şekilde, buna hazırlıklıydı. Bunun olacağını biliyordu. Ama nasıl? Ve eğer biliyorsa, neden engel olmadı?

Başım bir ton ağırlığında gibi hissediyorum, ama onun bakışlarıyla karşılaşabilmek için kendimi zorlayarak başımı kaldırıyorum. "Nasıl?" diye soruyorum ve ayrıntılara girmeye gerek olmadığını biliyorum.

O anlıyor. Karanlık ve yoğun bakışlarında, çenesini sıkarken sessizce "Sana inanmadım" derken bunu görebiliyorum.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, sonra kendimi zorlayarak, hala titriyor olmama rağmen oturuyorum. "Bana inanmadın da ne demek?"

O da oturur ve yerden gömleğini alır. "Onu giy. Isınmamız lazım. Dışarı çok soğuk."

Elbisenin geri kalan kısmının kalçalarımın yarısına kadar sarkmış olduğunu fark edince yüzüm kızardı. Hızla uzattığı gömleği giydim ama kıpırdamadım.

Bir yere gitmeden önce onun cevap vermesini istiyorum.

Elini saçlarına geçirip koyu renkli buklelerini daha da dağınık hale getirir. Yüzü gergindir, gözleri kasvetli bir duygu ile kararmıştır. "Beni sevdiğini söylediğinde sana inanmadım. Kardeşlerin gelip seni götürebilsin diye beni oyalamak için söylediğini düşündüm."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne? Nasıl yaparsın... Yani..." Ne dediğimi bilmediğim için susuyorum. Düşüncelerim kurutucudaki çamaşırlar gibi dönüyor. Bana inanmamış mı? Bütün bu zaman boyunca, ben onu isteyerek kucaklayıp ruhumu ona açarken, o benim sadece kardeşlerimin beni engelsiz bir şekilde kaçırabilmesi için onunla oynadığımı mı düşünmüştü?

Muhafızları silahlarını indirip kenara çekilip kardeşlerime yol açtıklarında neden bana acımasız bir kabullenmeyle baktığını anladığımda nefesim kesildi.

Çünkü benim onlara koşacağımı, ondan uzaklaşacağımı düşünmüştü.

Bugünkü saldırıya benim de dahil olduğumu düşündü.

Bunu istediğimi düşündü. Kahretsin.

Kızgın olmam gerekirdi. Bunca zaman bana güvenmediği için ona öfkelenmem gerekirdi. Ama olamıyorum.

On yıl boyunca, onun nasıl hissettiğini umursamadan onu uzaklaştırdım. Korkularımın bizi ayırmasına izin verdim. Ondan defalarca kaçtım. Bundan sonra neden bana güvenecek ki? Yine de... orada daha fazlası var, bana söylemediği bir şey.

İçimdeki karanlık boşluğun, onda kendi yansımasını gördüğünü birden fark ettim.

"Alexei..." Ona uzanırken sesim titriyor. Isırıcı soğuk şimdi vücuduma sızıyor, beni iliklerime kadar donduruyor. "Seni sevdiğimi söylediğimde neden bana inanmadın?"

Dudaklarını sıkıştırıyor. "Alinyonok..."

"Hayır, dinle." İki elimle onun elini tutuyorum. "Sen beni her zaman okuyabilirdin. Ben kendime itiraf etmeden önce bile seni istediğimi biliyordun. Başından beri beni kendimden daha iyi tanıyordun. Yalan söyleseydim anlardın. Hissederdin. Öyleyse neden seni sevdiğimi söylediğimde bana inanmadın? Sonunda sana ve kendime gerçeği itiraf ettiğimde?"

Cevap vermez, ama burun delikleri genişler, boynundaki kaslar gerilir, sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyormuş gibi.

"Söyle bana." Elini göğsüme getiriyorum. Gözlerim yanıyor çünkü onda hissedebiliyorum, mücadeleyi, o kadar derine gömülü ki ortaya çıkarmak dayanılmaz, kabul edilemez bir acı. "Lütfen, Alexei, bu... baban yüzünden mi?"

Sanki ona bir ok saplamışım gibi irkildi ve sezgimin doğru olduğunu anladım. Orada bir şey var, basit bir kederden öte bir şey... Kederin basit olduğu söylenemez, özellikle de bizimki gibi ailelerde.

Onu daha fazla zorlamıyorum. Hazır olduğunda konuşacaktır. Ve hazır değilse...

"Olay olduğunda on yedi yaşındaydı." Ağzından çıkan sözler o kadar acı dolu ki, bunun ağırlığı altında geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum

ama yapmıyorum. Çünkü onun için güçlü olma sırası bende. Travmasının ağırlığı altında ona destek olma sırası bende.

"Ruslan ve ben, onun ölümünden birkaç hafta sonra günlüğünü bulana kadar bilmiyorduk," diye devam ediyor, sesi camı kazıyan çakıl gibi. "Ama bilmeliydik. Geriye dönüp bakınca, işaretler oradaydı. Ksenia her zaman utangaçtı, dışarı çıkıp partiye gitmek yerine odasında bir kitapla saklanmayı tercih ederdi. Ama o yıl, on sekizinci doğum gününden birkaç ay önce, kabuğundan çıkmaya başladı. Yüksek topuklu ayakkabılar, kısa elbiseler giymeye başladı, her şeyi yaptı... ve nedense, babası buna dayanamadı."

"Baban mı?" diye dikkatlice soruyorum ve Alexei başını sallıyor, yüzü o kadar karanlık ki bakması korkutucu, sanki bir hortuma dönüşmek üzere olan bir hortum bulutu gibi.

"Bir gece ona gelip, seçimleri için onu azarladı. Kızının büyüdüğünü, bir kadına dönüştüğünü kabullenemiyordu." Alexei'nin yüzü buruştu. "Ölmeden hemen önce beni aradı. O geceki davranışını haklı çıkarmaya çalıştı, ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Uykusuz kaldığını ve sırtındaki bel fıtığı için ağrı kesici aldığını, kafasının karıştığını ve onu annemiz sandığını söyledi. Ama bu doğru olsa bile, yaptığı şeyi ve ona yaptıklarını değiştirmez."

Midem küçük bir top gibi sıkışır. "Ne yaptı?" diye sorarım yumuşak bir sesle, ama içimde kötü bir his var, biliyorum.

"Ona tecavüz etti." Alexei kusacakmış gibi görünüyor. "Onu yere yatırdı ve kızı değil de fahişelerinden biriymiş gibi sikti. O yazdı..." Dişlerini sıkıyor, alt çenesi bir yandan diğer yana hareket ediyor, sonra devam ediyor. "Karşı koymadığını yazmış. Babası ona uzandığında donakaldığını. Çok şaşkın ve inanamayan bir halde olduğunu. Her şey bittikten sonra bile, bunun kötü bir rüya, bir kabus olduğunu, gerçek olmadığını kendine söylediğini. Kimseye olanları anlatmamış, sadece günlüğüne yazmış ve o günlüğü kimsenin bulamayacağını düşündüğü kişisel kasasına saklamış. Ve kimse bulmazdı da... o araba kazasında ölmeseydi. Ama öldü. Ve şimdi bunu bildiğim için, o günlüğü okuduğum için, merak ediyorum..." Alexei derin bir nefes alır ve gözlerini sıkıca kapatır. Gözlerini açtığında, saf bir ıstırap ile yanıyorlar. "O kaza gerçekten bir kaza mıydı, yoksa o..."

"Hayır." Elini göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Hayır, Alexei, yapma. O noktaya gelme. O zamanlar bir *anne* olmuştu. Slava vardı. O asla..."

"Bunu bilemezsin." Eli, benim tutuşumda acı verici bir şekilde gergin. "O gecedan sonra hiç eskisi gibi olmadı. Kendine kapandı, eskisinden daha da içine kapanık hale geldi. Ruslan ve ben ne olduğunu bilmiyorduk ve o da bize söylemiyordu, bu yüzden bunun ergenlik çağına özgü bir şey olduğunu düşündük ve... boş verdik." Sert bir kahkaha attı. "İnanabiliyor musun? Sadece öylece bıraktık."

"Ah, Alexei..." Yüzündeki çıplak acı beni çok üzüyor. "Bilemezdin. Daha önce ona hiç kötü davranmamıştı, değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Kız altı yaşındayken bir kez ona şaplak atmaya çalıştı, ama ben buna engel oldum."

Bunu hayal etmeye çalışıyorum: Alexei, kendisi de hala bir çocukken, korkunç babasına karşı çıkıyor. Bunun için çelik gibi bir iradeye sahip olması gerekirdi. Ama o bunu yaptı. Çünkü Alexei böyle bir adamdır ve her zaman böyle olmuştur: acımasız, kararlı ve sevdiklerini şiddetle koruyan.

On yıl boyunca bir kadını şiddetle takip eden... ve sonra beyin ameliyatı ve radyasyon tedavisi sırasında ona bakmak için haftalarca uykusuz kalan türden bir adam.

Ona bunu bilemeyeceğini, bunun hiçbir şekilde onun suçu olmadığını tekrar söylemek için ağzımı açtım, ama o somurtkan bir şekilde ekledi: "Ruslan, Slava'nın her halükarda babamızdan intikam almak için onu kullandığını düşünüyor."

Gözlerimi kırıştırdım, hazırlıksız yakalanmışım. "Slava mı? Oğlu mu?"

Alexei karamsar bir şekilde başını salladı. "Ruslan, Ksenia'nın Nikolai'nin partisine gitmesinin ve onunla birlikte olmasının sebebinin bu olduğunu düşünüyor. Tek gecelik bir ilişkiden hamile kalmak, onun karakterine hiç uymuyordu. Kimseyle çıkmıyordu, kimseyle takılmıyordu. Ve sonra da, tüm insanlar arasından rastgele senin kardeşinle birlikte olmak? Bu bize hiç mantıklı gelmedi."

"Nikolai o gece prezervatif kullandığını söylemişti," diyorum, Slava'nın varlığını bize anlattığı konuşmayı hatırlayarak. "Prezervatifin ya kusurlu ya da tahrif edilmiş olması gerektiğine yemin etmişti. O zamanlar pek üzerinde durmamıştım ama..."

"Ama belki de gerçekten kurcalamıştır." Alexei'nin dudakları sıkı bir çizgi oluşturur. "Çünkü hamile kalmak istedi. Babama onu kontrol edemeyeceğini göstermek için. Ya da kendine, babamın onu onarılamayacak kadar incitmediğini kanıtlamak için. Ya da... Lanet olsun, belki de sadece yalnız ve depresif olduğu içindir."

"Ya da belki sadece seks yapmak istedi ve kardeşim yakışıklı bir adam," diyorum olabildiğince hafif bir tonda. "O partiye gitmesi, olanlardan sonra iyileştiğinin ve tekrar dünyaya açılmaya hazır olduğunun bir işareti olabilirdi."

dünyaya yeniden açılmaya hazır olduğunun bir işareti olabilirdi. Prezervatif kusurlu olabilir, bu yüzden ilk çıkışında hamile kaldı."

"Sanırım bu mümkün."

Ama Alexei buna inanmış gibi görünmüyor ve açıkçası ben de inanmıyorum.

Ksenia'nın başına gelenlerin iyileşmesi birkaç yıldan fazla sürer. Belki de birkaç on yıldan fazla.

Bu, nesiller boyu yayılan ve ailenin tüm üyelerini bir şekilde etkileyen türden bir travma. Dünya görüşünüzü çarpıtan, her şeyi ve herkesi sorgulamaya iten türden bir travma. En temel inançlarınızı sorgulamaya iten türden bir travma; örneğin, ailenin birbirine zarar vermeyeceği gibi. Aşkın acımasız olamayacağı gibi.

Sevdiğimiz ve bizi sevdiğini söyleyenlere güvenilebileceği gibi.

"Babanın ölmeden önce seni aradığını söylemiştin," diyorum yavaşça, parçalar birer birer yerine otururken. "Bu, Cenevre'de yürüyüşe çıkıp Birgit ile tanışmadan hemen önce miydi?"

Başını eğiyor. "Evet, aslında. Neden?"

Çünkü o andan itibaren bana karşı farklı davranmaya başladı. Babasıyla yaptığı son konuşma, Ksenia'nın itiraflarının tüm acısını yüzeye çıkarmış olmalı ve ikimiz de tam olarak farkında olmadan bu durum ilişkimize de yansdı.

Benim duvarlarım yıkılırken, onun duvarları yükseliyordu.

Ben duygularımı kucakladığım anda, o kendi duygularını korumaya başladı.

Onun sorusuna cevap vermiyorum. Doğrudan değil. Bunun yerine, elini göğsüme koyuyorum ve ince gömleğinin kumaşı aracılığıyla kalbimin atışını hissetmesini sağlıyorum. "Üzgünüm," diyorum, gözlerine bakarak. "Alexei, Ksenia ve yaşadıkları için çok, çok üzgünüm. Ve... o öldüğünde ve günlüğünü bulduğunda sen ve Ruslan'ın yaşadıkları için. Ve ailemin Slava'yı çalarak senin ailene yaptıkları için daha da üzgünüm. Nikolai onun biyolojik babası olsa bile, onu öyle almak yanlıştı ve bunda rol oynamış olduğum için çok üzgünüm."

Koyu renkli gözleri büyür, ama konuşmasına izin vermem. Henüz değil. Cesaretim varken ona her şeyi anlatmam gerekiyor.

"Senden kaçtığım için de üzgünüm," diyorum, soğuğa rağmen sesim sabit. "Annem gibi olmaktan korkuyordum... ya da kendime öyle söylüyordum. Ama bu doğru değildi. En azından tümüyle doğru değildi. Sanırım bir parçam her zaman *onun* gibi olduğumdan korkuyordu. Babamın. Sana bu kadar çekildiğim için içimde karanlık ve çarpık bir şey vardı, yüzleşemediğim

yüzleşemediğim ya da kabul edemediğim bir şey olduğu için sana bu kadar çekildiğimden korkuyordum." Derin bir nefes alıyorum. "Ve biliyor musun? Belki de öyledir. Bocelli'yi öldürdüm ve geceleri uyuyabiliyorum. Bu beni bir canavar mı yapar?"

"Bu seni kendini savunmayı bilen bir kadın yapar," diyor Alexei, bakışları beni delip geçiyor. "Sen babana hiç benzemiyorsun."

"Sen de baban gibi değilsin. Ya da benim babam gibi."

"Bundan emin misin?" Ağzı alaycı bir şekilde bükülür. "Sana yaptıklarımın dolayısı beni bir canavar olarak görmüyor musun? Henüz on beş yaşındayken seni bana bağladım, pes edip benimle evlenmekten başka seçeneğin kalmayana kadar seni takip ettim. Senin isteğin dışında seni hamile bıraktım."

"Bunlardan pişman mısın?"

Gözleri karanlık bir şekilde parladı. "Sadece son kısmı."

Tabii ki. Başka ne bekleyebilirdim ki? Kişilik nakli mi?

Onu her halükarda sevdiğimi söylemek için ağzımı açtığımda, o sert bir şekilde ekledi: "Ve yine aynısını yapardım. Seni elde etmek ve yanında tutmak için her şeyi yapardım. Bunu bilmelisin, Alinyonok. Seni asla bırakmayacağım."

Son cümlesi bir uyarı olarak söylenmiş, ama ben başka bir şey duyuyorum: onunla bir gelecek vaadi, iyi ve kötü günlerinde, hastalıkta ve sağlıkta, sevinçte ve kederde yanımda olacağına dair bir vaadi.

İyileştirebileceği kadar kolayca yok edebilecek kadar yoğun bir aşk.

Onun sözlerine ihtiyacım olmadığını anlıyorum. Bana duygularını başından beri gösterdi. Ama benim sözlerime ihtiyacı var. Bu yüzden avucumu çenesine koyuyorum, sakallarının kaşındığını hissediyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Alexei. Ve ben de seni elde tutmak için her şeyi yaparım."

Dudaklarımız tekrar birleştiğinde, öpücüğün tadı kar ve kül, keder ve affetme gibi.

Daha iyi bir yarın için umutla.

Alina

İki Yıl Sonra

Alexei ve ben, parıldayan otel balo salonunda dolaşırken, dostlarla ve düşmanlarla kaynaşırken, eski bağlantıları güçlendirirken yeni bağlantılar kurarken, hava elmas ve pahalı parfüm kokuyor.

Zorunlu turları bitirdiğimizde, ikram masasının yanında duruyoruz ve orada yeni video oyunu girişimim hakkında konuşmak isteyen iki Japon iş adamıyla karşılaşıyoruz.

Altı ay önce oyunumu ücretsiz olarak piyasaya sürdüğümde pek bir beklentim yoktu. Elbette bazılarının oyunu beğeneceğini umuyordum, ama hikayenin çok basit, grafiklerin ise geniş bir kitleye hitap etmek için çok basit olduğunu biliyordum.

Yanılmışım.

Oyun hemen
popüler oldu.

Görünüşe göre, oyunda bir şey — belki de sadeliği — hem yaşlı hem de genç oyuncuların nostaljisini uyandırdı. Hızla viral olan yazılarda, eleştirmenler oyunun *Sonic the Hedgehog*, *Donkey Kong* ve *Doom'a* benzediğini, ayrıca *The Legend of Zelda*'dan da bir parça içerdiğini övüyorlardı.

Doğru, tüm bunlardan ilham aldım, ama oyunumun aynı seviyede olduğunu düşünmüyordum.

Alexei'nin ısrarı üzerine, birkaç küçük güncelleme yaptım ve ücretli bir sürüm yayınladım. İnsanlar oyunu satın aldı. Çok sayıda insan. Ve işte o zaman büyük şirketler benim tek kişilik girişimimle ilgilenmeye başladı.

Teklifler yağmaya başladı.

Alexei ve kardeşlerimin yardımıyla hepsini değerlendirdim ve kendi başıma yapmaya karar verdim, bu yüzden küçük bir ekip kurdum ve gelecek yıl tüm büyük platformlarda piyasaya sürülecek bir devam oyunu geliştiriyorum.

Bu, gençlik yıllarımda hayalini kurduğum her şey ve hala kendimi çimdikleyip bunun gerçekten benim hayatım olduğuna inanmaya çalışıyorum.

Tek sorun, Alexei'nin hamile kalmama kategorik olarak karşı çıkması. Her ne kadar

doktorlarım bana izin verse de, yaptığım her tarama kanserimin gerilediğini doğrulasa da, kocam çocuk sahibi olmaya çalışırsak öleceğime inanıyor.

Şu ana kadar vasetomi yaptırmamasının tek nedeni, randevu aldığını öğrendiğimde büyük bir kriz geçirmiş olmam. Büyük bir kavga ve bolca gözyaşı dökülmesi gerekti, ama onu hormonal olmayan bir rahim içi araç taktırmam için ikna ettim.

Yine de umudumu kaybetmedim. Bir gün rahim içi araç çıkarılacak ve bu arada Alexei de benimle birlikte terapiye başladı. Bu, ikimiz için de sihirli bir çözüm değil, ama belki yakın gelecekte, çocuk istediğimi söylediğimde annesinin ölümünü otomatik olarak düşünmeyecek. Ve eğer düşünürse... Eh, bana taşıyıcı annelik veya evlat edinmeye karşı olmadığını söyledi.

Japon işadamlarının şirketime neden yatırım yapmaları gerektiğini anlatırken, Konstantin'in balo salonuna girdiğini fark ettim. Hemen izin isteyip Alexei'yi onun yanına çektim.

Kocam isteksizce geliyor. Kardeşlerimin malikanemize saldırmasından sonraki birkaç ay boyunca, ailemle herhangi bir temas kurmayı reddetti, ama yavaş yavaş fikrini değiştirdi. Hayatımdaki erkekler hâlâ birbirlerine karşı derin bir güvensizlik duyuyorlar, ama kardeşlerim benim Alexei ile kendi isteğimle birlikte olduğumu kabul ettiler ve tüm "kurtarma" girişimlerini bıraktılar. Yine de Valery, kocamla ilgili fikrimi değiştirirsem beni kurtarmak için bir planı olduğunu bana gizlice bildirdi. Tabii ki öyle bir planı var.

En büyük ağabeyime yaklaşırken, onun yanında bir kadın olduğunu görünce şaşırdım.
yanında bir kadın olduğunu görünce şaşırdım.

Yaklaştıkça onun daha çok bir kız olduğunu fark ediyorum. İnce ve kahverengi saçlı, en fazla yirmi iki yaşında, ama minyon yapısı ve narin yüz hatları, alışılmadık kalınlıkta koyu renk kaşlarıyla birleşince, gerçek yaşından daha genç görünüyor.

"Arielle, bu benim kardeşim Alina ve kocası Alexei," diyor Konstantin, onların önünde durduğumuzda İngilizce olarak. Kehribar rengi gözleri, gözlüklerinin arkasından bize sessiz bir uyarı gönderir; bu uyarı, kolunu onun sırtına dolayarak, elini sahiplenici bir şekilde kalçasına koymasıyla da yankılanır.

Tamam. Bu en azından beklenmedik bir durum. Konstantin'i bir kadınla ya da başka biriyle gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bildiğim kadarıyla, en büyük ağabeyim insanlardan çok bilgisayarları tercih ettiği için hiç kimseyle çıkmamıştı. Ta ki bu Arielle gelene kadar... Gri gözleri tuhaf bir ihtiyat barındırıyor.

Kafamdaki karışıklığı bir kenara bırakıp geniş bir gülümsemeyle, "Tanıştığımıza memnun oldum, Arielle," diyorum İngilizce, çünkü muhtemelen Konstantin'in randevusu en rahat konuştuğu dil bu. "Moskova'da mı yaşıyorsun?"

"Ben... bir süre burada kalacağım," diye cevaplar, Amerikan aksanı belirgindir. Sesinde hafif bir tereddüt, gözlerinde hafif bir titreme vardır, sonra Konstantin'e bakar, sanki onay bekler gibi.

Konstantin neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

Arielle devam ediyor. "Aslında New York'luyum, yani New Jersey'li, eğer neresi olduğunu biliyorsan."

"Biliyorum," diyorum. "Columbia'ya gittim."

"Oh!" Yüzü aydınlanır. "O zaman sen de pratikte bir New Yorklu sayılırsın." Konstantin, konuşmamızı yoğun bir dikkatle izliyor.

Neyin peşinde bu adam? Kız arkadaşına kötü davranacağımdan mı korkuyor, eğer kız arkadaşıysa tabii? Asla öyle bir şey yapmam, bunu o da biliyor olmalı, ama onu rahatlatmak için gülümsememi daha da genişletip New York ve New Jersey hakkında sohbet etmeye devam ettim. Bu sırada, üniversiteyi yeni bitirip hukuk fakültesine gideceğini öğrendim, yani yaşı konusunda haklıydım.

Kısa süre önce otuz beş yaşına giren Konstantin için çok genç, ama kardeşim birine ilgi duyduğu için mutluyum... aralarındaki dinamik biraz tuhaf olsa da.

Alexei konuşurken çoğunlukla sessizdir, özellikle ailemle ilgili sosyal durumlarda genellikle bana öncülük etmeme izin verir, ama tanıdıklar onun dikkatini çekmeye çalışsa bile yanımdan ayrılmaz. Evleneli iki yıl olmasına rağmen, hala bana korkutucu derecede takıntılı. Dışarıda olduğumuzda neredeyse hiç yanımdan ayrılmaz, ki bu muhtemelen en iyisidir, çünkü sahiplenme duygusu sınır tanımıyor. Yılbaşı partisinde bana asılan sarhoş bir politikacı, olaydan kısa bir süre sonra şüpheli bir şekilde ortadan kayboldu ve Alexei ile bu konuyu konuştuğumda, olaya karıştığını ne kabul etti ne de inkar etti.

Söylemeye gerek yok, bu günlerde hiçbir erkek bana bir saniye bile fazla bakmaya cesaret edemiyor.

Arielle'e gelecek hafta Tayland'a gitme planlarımızdan bahsediyorum — diğer şeylerin yanı sıra, Cenevre'de tutuklanan ve kardeşlerimin benim "kurtarılmamı" kolaylaştırmak için uydurdukları bir hikaye olduğu ortaya çıkan Birgit'i ziyaret etmek için — Valery grubumuza yaklaşıyor. Garip bir şekilde, Arielle'i görünce kaşlarını çatıyor, bu da en küçük kardeşim için nadir görülen bir duygu ifadesi.

"Konstantin," diyor Valery, bakışları bir an fazla kızın üzerinde kalıyor. "Görüyorum ki... ziyaretçini getirmişsin."

Konstantin kolunu onun sırtına daha sıkı sarar. "Misafirim."

"Elbette." Valery'nin soğuk gülümsemesi hiçbir şey belli etmiyor. "Seni tekrar görmek güzel, Arielle."

Huh. Demek Valery onunla tanışmış? O zaman neden ben onu şimdi tanıyorum? Ve neden burada bir terslik var gibi hissediyorum?

Arielle selam vermek için başını eğiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, Konstantin'e tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor ve o da her zamanki gibi veda gibi sosyal nezaket kurallarına aldırış etmeden onu hemen uzaklaştırıyor.

Bu fırsatı kaçırmam. Valery'nin kolunu tutarak ona eğilip fısıldayarak sorarım: "O kim? Ne işi var burada? Konstantin ne zamandır onunla birlikte?"

Valery, Alexei'ye bir bakış attıktan sonra dikkatini bana geri çevirir. "Bu biraz... karmaşık."

"Ne şekilde?" diye sorar Alexei, sahiplenici bir şekilde kolunu sırtıma dolayarak. Koyu renkli gözleri kısılır. "Bize zarar verebilecek bir şey mi?"

Gözlerimi kırptırdım. Benim aklım o yönde değildi ama elbette Alexei'nin aklı hemen bu olasılığa atladı, ancak Konstantin'in randevusunun bize ne tür bir tehlike oluşturabileceğini hayal edemiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Valery bu soruyu gülererek geçiştirmede. "Umarım olmaz," dedi ve bazı iş tanıdıklarını selamlamak için izin isteyerek ayrıldı.

Onu isteksizce bırakıyorum. Daha sonra onunla yalnız kalmam gerekecek, ya da daha iyisi, Konstantin'i köşeye sıkıştırmam gerekecek.

Ne yazık ki, fırsatım olmadı. Birkaç dakika sonra, Konstantin'in Arielle'i çıkışa doğru götürdüğünü gördüm, eli sürekli olarak sırtına baskı uyguluyordu.

Onları izlerken, balo salonunun sıcaklığına rağmen omurgamdan bir ürperti geçer. Konstantin'in Arielle'e karşı tavrında kesinlikle tuhaf bir şey var. Ona karşı tavrı neredeyse... kontrolcü gibi. O küçük baş sallama... cesaretlendirme değildi. İzin vermektir.

Aniden Alexei ile ilişkimizin ilk günleri aklıma geliyor.

Ama hayır. Bu olamaz. Konstantin bir kadına böyle davranmaz. O tipik bir Molotov değil. Ya da tipik bir erkek, bu konuda.

Belki de o ve Arielle sadece kavga etmişlerdir ve ben de bunu dev anlamışımdır.
am

et. Her neyse, şimdilik bunu kafamdan çıkardım ve daha sonra konuşmaya karar verdim.

Partide yarım saat daha kaldıktan sonra eve döndük — kardeşlerimin saldırısından sonra yeniden inşa ettiğimiz malikaneye. Artık her zamankinden daha fazla bir kaleye benziyordu, yüksek ve düşük teknoloji güvenlik önlemlerinin bir karışımıyla, aşılması neredeyse imkansız olan yedeklilikler üzerine yedeklilikler sağlanmıştı. Aynı zamanda, her şey tam da istediğim gibi düzenlenmiş ve döşenmiş, şimdiye kadar yaşadığım en konforlu yeri. Alexei bu konuda bana tam yetki verdi ve evimizi düzenlerken çok eğlendiğimi fark ederek kendimi şaşırttım.

Hatta yatak odamıza bitişik küçük bir çocuk odası ekledim ve cinsiyet ayrımı gözetmeyen renklerle dekore ettim, ancak bir parçam hala bir gün bir kızımız olacağına inanıyor... öyle ya da böyle.

Dışarıda kar yine yağıyor, beyaz kar taneleri sokak lambalarının altında minik yıldızlar gibi parıltıyor, arabamız Alexei'nin en güvendiği koruması direksiyonda, kalabalık şehir sokaklarında yol alıyor. Arka koltukta Alexei'ye sarılıyorum, tanıdık kış ormanı ve deri kokusunu içime çekerek onun iri vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

O gerçekten benim her şeyim, uzun süre korktuğum, ama şimdi ölçülemeyecek kadar sevdiğim bu korkunç, güzel adam.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Alexei derin bir nefes alıyor ve elimi dudaklarına götürüyor, her bir parmağımı o kadar şefkatle öpüyor ki, gözlerim yanıyor ve nefesim kesiliyor.

"Seni seviyorum, Alinyonok," diyor sessizce, ben geri çekilip onun bakışlarına karşılık verdiğimde. "Çok seviyorum."

Bunu ilk kez söylemiyordu - bunu, kardeşlerimin yanlış yönlendirilmiş "kurtarma" girişiminden bir ay sonra, özellikle akıllara durgunluk veren bir seks seansının ardından söylemişti - ama her seferinde bu sözler beni yeniden etkiliyordu. Çünkü aşkın ne kadar acı verebileceğini biliyor ve yine de onu kucaklamayı seçiyor.

Ben onu uzun süre uzaklaştırmış olsam da, beni kucaklamayı seçiyor.

Buna karşılık, ben de ona doğru eğildim ve o dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Öpücük hem vahşi hem de şefkatliydi — artık hoş karşıladığım bir sahiplenme, artık arzuladığım bir geleceğin yemini.

Bu, sadece eve döndüğümüzde değil, hayatımızın geri kalanında beni bekleyenlerin vaadi.

Yıllar boyunca, onun takıntısı kaçmak için mücadele ettiğim bir hapisaneydi. Ama o uzaklaşırken, karanlık gözleri benimkilere bakarken, yanıldığımı anlıyorum. Etrafımda kurduğu kale asla bir kafes değildi. Bir sığınaktı.

Ve onu yöneten canavar benim esir alanım
değil. O benim koruyucum.
Benim başlangıcım ve sonum.

Alina ve Alexei'nin güzel ve karmaşık aşk hikayesini takip ettiğiniz için teşekkürler. Onların hikayesi bitmiş olabilir, ama Molotov serisi henüz sona ermedi. ;)

www.annazaires.com adresinden haber bültenime kaydolarak gelecek gelişmelerle ilgili duyuruları takip edin.

Başka bir sahiplenici alfa kahraman mı arıyorsunuz? *New York Times*'ın en çok satan [Twist Me](#) üçlemesini okuyun. On sekiz yaşındaki Nora ve onu takip edip kaçıran güçlü ve tehlikeli adamı anlatan New York Times bestseller serisi Twist Me'yi okuyun.

Daha fazla zorla evlilik romantizmi mi arıyorsunuz? Benim ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Charmaine Pauls'un birlikte yazdığı [Dark Prince's Captive](#), fantastik bir dokunuşla yazılmış ateşli ve karanlık bir romantizm romanı. Bu elinizden bırakamayacağınız kitapta yüksek riskli tehlikeler, bağımlılık yaratan gerilim ve karanlık gizemlere hazır olun.

Sesli kitapları seviyorsanız, lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret ederek bu seriyi ve sesli kitap formatındaki diğer kitaplarımızı inceleyin.

Şimdi, lütfen sayfayı çevirerek [Twist Me](#) ve [Dark Prince's Captive](#) kitaplarından alıntılarını okuyun.

Twist Me kitabından alıntı, Anna Zaires

Kaçırıldı. Özel bir adaya götürüldü.

Bunun başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci doğum günümün arifesindeki tesadüfi bir karşılaşmanın hayatımı bu kadar tamamen değiştirebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Artık ona aitim. Julian'a. Acımasız olduğu kadar güzel bir adama. Dokunuşu beni yakıp kavuran bir adama. Acımasızlığından daha yıkıcı bulduğum şefkatli bir adama.

Beni esir alan adam bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var, beni içine çeken ama aynı zamanda korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu benim hikayem.

Leah beni saat 9'da alıyor.

Kulübe gitmek için giyinmiş: koyu renk skinny jean, parlak siyah straplez bluz ve diz üstü yüksek topuklu çizme. Sarı saçları mükemmel bir şekilde düz ve pürüzsüz, sırtından vurgulu bir şelale gibi dökülüyor.

Buna karşılık, ben hala spor ayakkabılarımı giyiyorum. Gece kulübüne gideceğim ayakkabılarımı, Leah'ın arabasında bırakmak üzere sırt çantamda saklıyorum. Kalın bir kazak, giydiğim seksi bluzu gizliyor. Makyaj yapmadım ve uzun kahverengi saçlarımı at kuyruğu yaptım.

Şüphe çekmemek için evden böyle çıkıyorum. Aileme, Leah ile bir arkadaşımın evinde takılacağımı söylüyorum. Annem gülümsüyor ve eğlenmemi söylüyor.

Artık neredeyse on sekiz yaşımda olduğum için, artık eve dönüş saatim yok. Aslında, muhtemelen var, ama resmi bir saat değil. Ailem çıldırmaya başlamadan önce eve geldiğim sürece - ya da en azından onlara nerede olduğumu söylediğim sürece - sorun yok.

Leah'ın arabasına bindiğimde dönüşümüm başlıyor.

Kalın kazağı çıkarıyorum ve altında giydiğim dar tişört ortaya çıkıyor. Biraz küçük olan göğüslerimi büyütmek için push-up sütyen giydim. Sütyenin askıları sevimli görünecek şekilde akıllıca tasarlanmış, bu yüzden görünmesinden utanmıyorum. Leah'inki gibi havalı botlarım yok, ama en güzel siyah topuklu ayakkabılarımı gizlice çıkarmayı başardım. Boyumu yaklaşık on santim uzatıyorlar. Her santime ihtiyacım var, bu yüzden ayakkabıları giydim.

Sonra makyaj çantamı çıkarıp ön cam güneşliği indirdim, böylece aynaya bakabilecektim.

Tanıdık yüz hatları bana bakıyor. Büyük kahverengi gözler ve belirgin siyah kaşlar küçük yüzümü domine ediyor. Rob bir keresinde bana egzotik göründüğümü söylemişti ve ben de bunu biraz anlayabiliyorum. Sadece dörtte bir Latin olmama rağmen, cildim her zaman hafif bronzlaşmış görünüyor ve kirpiklerim alışılmadık derecede uzun. Leah onlara sahte kirpik diyor, ama tamamen gerçekler.

Görünüşümle bir sorunum yok, ancak sık sık daha uzun boylu olmak istediğimi düşünüyorum. Bu benim Meksika genlerimden kaynaklanıyor. Büyükanнем minyondur ve ben de öyleyim, ancak annemle babamın boyları ortalama. Jake uzun boylu kızları sevmeseydi, bu benim için sorun olmazdı. Koridorda beni görmediğini bile düşünüyorum; tam anlamıyla onun göz seviyesinin altındayım.

İç çekerek dudak parlaticısı ve biraz göz farı sürüyorum. Makyaj konusunda çılgınca davranmıyorum çünkü sade makyaj bana en çok yakışıyor.

Leah radyoyu açar ve en yeni pop şarkıları arabayı doldurur. Gülümserim ve Rihanna ile birlikte şarkı söylemeye başlarım. Leah da bana katılır ve ikimiz de S&M şarkı sözlerini yüksek sesle söyleriz.

Farkına varmadan kulübe varıyoruz.

Orası bizimmiş gibi içeri giriyoruz. Leah kapı görevlisine kocaman bir gülümseme atıyor ve kimliklerimizi gösteriyoruz. Sorunsuz bir şekilde içeri giriyoruz.

Bu kulübe daha önce hiç gelmemiştik. Chicago şehir merkezinin eski, biraz bakımsız bir bölgesindeydi.

"Bu yeri nasıl buldun?" diye Leah'a bağıyorum, müziğin sesini bastırmak için.

"Ralph söyledi," diye bağırarak cevap veriyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Ralph, Leah'ın eski erkek arkadaşı. Ralph tuhaf davranmaya başlayınca ayrılmışlar, ama nedense hâlâ konuşuyorlar. Sanırım Ralph şu sıralar uyuşturucu falan kullanıyor. Emin değilim ve Leah, ona olan yanlış bir sadakatinden dolayı bana söylemiyor. Ralph, şüpheli tiplerin kralı ve onun tavsiyesi üzerine burada olmamız pek de içimi rahatlatmıyor.

Ama neyse. Tabii, dışarısı pek iyi değil, ama müzik güzel ve kalabalık da hoş bir karışım.

Buraya eğlenmeye geldik ve bir saat boyunca da tam olarak bunu yapıyoruz. Leah birkaç erkeği bize shot ısmarlamaya ikna ediyor. Her birimiz birden fazla içki içmiyoruz. Leah, bizi eve götürmesi gerektiği için. Ben ise alkolü iyi metabolize edemediğim için. Genç olabiliriz, ama aptal değiliz.

Shotları içtikten sonra dans ediyoruz. Bize içki ısmarlayan iki erkek bizimle dans ediyor, ama biz yavaş yavaş onlardan uzaklaşıyoruz. O kadar da yakışıklı değiller. Leah, üniversite çağında bir grup yakışıklı erkek buluyor ve biz de onlara yaklaşıyoruz. Leah onlardan biriyle sohbet etmeye başlıyor ve ben onun hareketlerini izleyerek gülümsüyorum. Flört etmekte çok başarılı.

Bu arada, mesanem tuvalete gitmem gerektiğini söylüyor. Onları bırakıp tualete gidiyorum.

Geri dönerken, barmenden bir bardak su istiyorum. Dans ettikten sonra susadım.

O da bana verir ve ben de açgözlülükle yudumlarım. Bitirdiğimde bardağı bırakıp yukarı bakarım.

Doğrudan delici mavi gözlere bakıyorum.

Barın diğer tarafında, yaklaşık üç metre uzakta oturuyor. Ve bana bakıyor.

Ben de ona bakıyorum. Elimde değil. Muhtemelen gördüğüm en yakışıklı erkek.

Saçları koyu renk ve hafif kıvrımlı. Yüzü sert ve erkeksi, her özelliği mükemmel bir simetri içinde. Çarpıcı derecede soluk gözlerinin üzerinde düz, koyu renk kaşlar. Düşmüş bir meleğe ait olabilecek bir ağız.

O dudakların tenime, dudaklarıma dokunduğunu hayal edince birden içim ısınır. Kızarmaya meyilli olsaydım, pancar gibi kızarırdım.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, hala bakışlarıyla beni tutuyor. Yavaşça yürüyor. Sakin. Kendinden tamamen emin. Neden olmasın ki? O çok yakışıklı ve bunun farkında.

Yaklaştıkça, onun iri bir adam olduğunu fark ettim. Uzun boylu ve iyi yapılı. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum, ama yirmiden çok otuza yakın olduğunu tahmin ediyorum.

Bir erkek, çocuk değil.

Yanımda duruyor ve nefes almayı hatırlamam gerekiyor.

"Adın ne?" diye soruyor yumuşak bir sesle. Sesi bir şekilde müziğin üstüne çıkıyor, derin notaları bu gürültülü ortamda bile duyulabiliyor.

"Nora," diyorum sessizce, ona bakarak. Tamamen büyülenmiş durumdayım ve onun da bunun farkında olduğundan eminim.

Gülümsüyor. Duygulu dudakları açılıyor ve beyaz dişleri görünüyor.

"Nora. Bu ismi sevdim."

Kendini tanıtmaz, ben de cesaretimi toplar ve "Senin adın ne?" diye sorarım.

"Bana Julian diyebilirsin," diyor ve dudaklarının hareketini izliyorum.

Daha önce hiç bir erkeğin ağzına bu kadar hayran olmamıştım.

"Kaç yaşındasın Nora?" diye soruyor.

Gözlerimi kırkıyorum. "Yirmi bir."

Yüzü kararır. "Bana yalan söyleme."

"Neredeyse on sekiz," diye isteksizce itiraf ettim. Umarım bunu barmene söylemez ve beni buradan attırmaz.

O, sanki onun şüphelerini doğrulamışım gibi başını sallar. Sonra elini kaldırır ve yüzüme dokunur. Hafifçe, nazikçe. Başparmağı, sanki dokusunu merak ediyormuş gibi alt dudağımı okşar.

O kadar şaşırdım ki, olduğum yerde kalırım. Daha önce kimse bana bu kadar rahat, bu kadar sahiplenici bir şekilde dokunmamıştı. Aynı anda hem sıcak hem soğuk hissedirim ve omurgamdan bir korku dalgası geçer. Hareketlerinde hiç tereddüt yoktur. İzin istemez, bana dokunmasına izin verip vermeyeceğimi görmek için duraksamaz.

Sadece bana dokunuyor. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi. Sanki ben ona aitmişim gibi.

Titrek bir nefes alıp geri çekildim. "Gitmem gerek," diye fısıldadım ve O yine başını sallar, güzel yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izler.

Beni bırakacağını biliyorum ve içtenlikle minnettarım, çünkü içimdeki bir ses onun daha da ileri gidebileceğini, normal kurallara uymadığını söylüyor.

Muhtemelen şimdiye kadar tanıştığım en tehlikeli yaratık olduğunu.

Dönüp kalabalığın içinden geçiyorum. Ellerim titriyor ve kalbim boğazımda atıyor.

Gitmem gerekiyor, bu yüzden Leah'ı yakalayıp beni eve götürmesini sağlıyorum.

Kulüpten çıkarken arkama bakıyorum ve onu tekrar görüyorum. Hâlâ bana bakıyor.

Bakışlarında karanlık bir vaat var, beni titretiren bir şey.

Twist Me kitabını bugün sipariş edin!

Anna Zaires ve Charmaine Pauls'un Dark Prince's Captive kitabından alıntı

Bir dakika önce hastanedeydim, ölmek üzereydim, bir dakika sonra ise, saçma sapan büyüklükte böcekler ve beni köle yapmakta kararlı şeytani kertenkele adamlarla dolu garip bir ormandaydım. Hayır, ölmedim. Ve hayır, ne yazık ki bu bir halüsinasyon da değil.

Bunun kötü biteceğinden eminim, ama sonra karanlık, yakışıklı ve korkutucu bir adam bir portaldan geçip kertenkele adamları oldukları yerde eritip beni oradan götürüyor.

Görünüşe göre, o korkutucu süper güçlere sahip bir prens... ve ben onun kaderindeki eşiymişim.

İşte bu, diye fark ettim. İşte böyle öleceğim — köşede yas tutan ailemin yanında rahat bir bakım evinde değil. DeneySEL bir ameliyat sırasında ameliyathanede bile değil. Hayır, kader bana asla bu kadar nazık davranmaz.

Ölümüm, uzak bir gezegende, pençeli elleri ve yılan dilli sikleri olan insanlık dışı tecavüzcüler tarafından gelecek.

Köpekbalıklarının ağızları açılır, bana uzanırlar ve ben son bir kez, umutsuzca çığlık atarım.

Ve sonra... *onlar* çığlık atmaya başlarlar.

Parçalanıyormuş gibi çığlık atıyorlar. Hayır, parçalanmıyorlar.

Erimeye başlarlar.

Şaşkınlıkla, beni esir alan kertenkelelerin kelimenin tam anlamıyla eriyip, pullu ayaklarından başlayarak sadece korkmuş yüzleri kalana kadar yapışkan bir maddeye dönüştüklerini izliyorum — ve sonra onlar da eriyip yok oluyorlar.

Bir saniye sonra, yapışkan madde kuma emilir ve sanki hiç var olmamışlar gibi olur.

Dehşete kapılmış bir şekilde, parlak güneş ışığına ve kumlu rüzgara karşı gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum ve havada, suyun kenarında, mor ışıklardan oluşan bir daire görüyorum.

Onun silüeti bir adam. Bir insan.

Ya da... belki de insandan daha fazlası.

Kollarımdaki ince tüyler diken diken oldu.

Uzaktan bile onun gücünü hissediyorum.

Havada karanlık bir uğultu var, tehlikeyi haber veren içgüdüsel bir titreşim.

Yüksek gerilim hattının yanında durmak gibi, sadece içindeki ölümcül akımdan sizi koruyacak hiçbir şeyin olmaması gibi.

Hareket ediyor, bana doğru geliyor ve onunla ilgili daha fazla ayrıntı fark ettikçe nefesim kesiliyor.

Uzun boylu ve asil, dar kesim siyah pantolonunun üzerine uzun kollu gümüş bir tunik giymiş, pantolonunu diz boyu siyah çizmelere sokmuş. Koyu renkli saçları geniş omuzlarının altında parlak dalgalar halinde akıyor ve cildi güneş ışığında parıldayan altın rengi bronz bir ton. Ve yüzü... O önümde durduğunda ağzımda biriken kan ve tükürüğü yutuyorum.

Hiç bu kadar erkeksi ya da bu kadar şiddetle güzel bir yüz görmemiştim.

Yüz hatları simetri dersine konu olacak kadar keskin açılar ve eğimli düzlemlerden oluşuyor. Yüksek, geniş alnı, kalın kirpikli, alışılmadık gümüş grisi tonundaki gözlerini çevreleyen belirgin koyu kaşların üzerinde yer alıyor. Burnu cesurca kartal burunlu, yüksek, geniş elmacık kemikleri ve kare çenesi keskin hatlı. Sadece dolgun ve şehvetli ağzı, bir parça yumuşaklık... ve bir parça acımasızlık barındırıyor.

Bu varlık muazzam bir güce sahip ve onu kullanmaktan çekinmiyor. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama buna eminim.

Gümüş rengi gözleri bana doğru bakarken daralıyor ve ben kızarıyorum, kanlı ve kirli bir halde kumda diz çökmüş halimin ne kadar acınası olduğunu aniden acı bir şekilde fark ediyorum. Ve çıplak.

Kahretsin, çıplak olduğumu tamamen unutmuşum.

Kollarımı hareket ettirip göğüslerimi kapatmadan önce -kapatacak pek bir şey yoktu ama- o eğilip beni hiç nazik davranmadan kaldırdı ve aşağılayıcı bir kolaylıkla göğsüne doğru çekti. Yani, çocukluğumdaki kemoterapinin büyüme sürecimi etkilediğini ve beni ortalamadan daha küçük bıraktığını biliyorum

ama yine de ben bir yetişkin kadın olduğumu, çocuk olmadığımı kabul etmek için homurdanabilir ya da başka bir şey yapabilirdi.

Ayrıca, çıplak tenime dokunan güçlü elleri, beni her türlü utanç verici yerde ısıtıyor. Sıcak ve rahatsız edici bir şekilde ıslak.

Ugh. Neyim var benim? Bu ne tuhaf bir travma tepkisi böyle? Bir dakika önce neredeyse tecavüze uğrayacaktım ve şimdi burada, kurtarıcıma karşı kendimi sürtünme ve kıvrınma dürtüsüyle mücadele ediyorum, sanki kızgın bir kedi gibi. Muhtemelen insan bile olmayan bir kurtarıcı. Yüksek gerilim telinin yanında olma hissi, beni kucakladığı için şimdi daha da güçlü. Onun gücünün uğultusu beni sarıyor, beni hem kalkan hem de kafes gibi hissettiren görünmez bir titreşim alanına sarıyor, tıpkı kucaklaması gibi.

Hiçbirini anlamıyorum, ama bu beni ona karşı kontrol edemediğim fiziksel tepkimden bile daha fazla korkutuyor.

Ayrıca, beni korkutan şeylerden bahsetmişken, beni mor ışıkların çemberine doğru taşıyor.

"Beni Dünya'ya geri götürüyor musun?" diye soruyorum, kalbim aniden umutla çarpıyor.

Çünkü bu harika olurdu. Yeni iyileşmiş, ama şu anda oldukça hırpalanmış bedenimi, Dünya'da birkaç hafta daha geçirme ve çok özlediğimi birden fark ettiğim ailemi görme şansı için bile takas ederdim.

Genel olarak, aniden o kadar evimi özledim ki ağlayabilirim.

Sözlerime karşılık, varlık gözlerime bakarak hiç duymadığım bir dilde bir şeyler söylüyor, bu dil bana yeraltı nehirlerini ve karanlık uzaylı ormanlarını hatırlatıyor. Sesi derin, tonu yatıştırıcı, ama sanki güçlü bir duyguyu bastırıyormuş gibi keskin bir yanı var.

Bana kızgın mı?

Öyle olmadığını umarak tekrar deniyorum. "Dünya?" Hızla yaklaştığımız portala doğru el sallıyorum. "Lütfen... beni eve gönderebilir misin?"

Bu sefer sorumu görmezden geliyor, dikkati başka bir yerde. Bakışlarını takip ediyorum ve insanların şimdi etrafında dolaştığı mavna görüyorum, sıvılaşmış kertenkele adamlarla ne yapacaklarını bilemedikleri belli.

"Hey!" diye bağıryorum onlara. "Aranızda İngilizce bilen var mı?"

Otuzlu yaşlarında görünen sarışın bir kadın İngiliz aksanıyla bağırarak cevap veriyor: "Kimsin sen? *Onlardan* birini nereden tanıyorsun?" Bakışları milisaniye boyunca kurtarıcımın yüzüne kayıyor, sonra yüzü soluyor ve başka yere bakıyor.

Tamam, o "onlardan" biri, bizden değil. Zaten başka türlü düşündüğüm de yoktu. İnsan benzeri görünüşüne rağmen, beni kollarında tutan adamda belirgin bir şekilde yabancı bir şey var.

. Güneşten yayılan UV ışınları gibi ondan yayılan güç dışında bir şey. Ayrıca, sarışın kadının tavırlarına bakılırsa, "onlar" korkutucu — kertenkele adamların eriyip yapışkan bir maddeye dönüşmesini düşünürsek, bu da şaşırtıcı değil.

"Ben Cleveland'dan Elsie," diye ona bağıyorum. "Ve ben hiç kimseyi tanımıyorum..."

Kurtarıcımın derin sesi, sözlerimin geri kalanını bastırıyor. Bu sefer, tonu açıkça keskin ve portalın önünde durup mavna ile yüzleşiyor. Tüm insanlar donup kalıyor, ona bakıyorlar ve o, az önce söylediği şeyi daha da sert bir sesle tekrarlıyor.

Grubun en cesur üyesi gibi görünen sarışın, onun bakışları altında geri çekilse de başını sallar.

O da bundan memnun kalır gibi görünüyor.

Bana bakarak, daha yumuşak bir ses tonuyla bir şeyler söyledi ve göz açıp kapayana kadar, beni bir ödül gibi göğsüne sıkıca sarıp portala doğru yürüdü.

[*Dark Prince's Captive*](#) kitabını bugün sipariş edin!

Yazar Hakkında

Anna Zaires, *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası en çok satan bilim kurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde kitaplara aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırının hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşamaktadır. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantastik yazar) ile mutlu bir evliliği vardır ve tüm çalışmalarında onunla yakın işbirliği içindedir.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
r Telif	
Hakkı	
1. Alina	
2. Alexei	
3. Alina	
4. Alexei	
5. Alina	
6. Alexei	
7. Alina	
8. Alexei	
9. Alina	
10. Alexei	
11. Alina	
12. Alexei	
13. Alina	
14. Alina	
15. Alina	
16. Alina	
17. Alexei	
18. Alina	
19. Alexei	
20. Alina	
21. Alexei	
22. Alina	
23. Alexei	
24. Alina	
25. Alexei	
26. Alina	
27. Alina	
28. Alina	
29. Alexei	
30. Alina	
31. Alexei	

32. Alina

Alina

Anna Zaires'in Twist Me kitabından alıntı

Anna Zaires ve Charmaine Pauls'un Dark Prince's Captive kitabından alıntı

Yazar Hakkında

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

